

Т. А. БАРЪН

ИЗГУБЕНИТЕ ГОДИНИ

Част 1 от „Мерлин“

Превод от английски: Емануил Томов, 2012

chitanka.info

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Не знам много за магьосниците, но постепенно разбрах следното — те са пълни с изненади.

Когато приключих „Ефектът Мерлин“, роман, който проследява една-единствена нишка от легендите за Артур от древните друидски времена почти до зората на двадесет и първи век, аз осъзнах, че тя ме е омотала толкова здраво, че не мога да се измъкна. Щом я подръпнеш, тя също ме подръпваше. Започнеш ли да я разплитам, тя ме заплиташе още повече.

Тази нишка бе самият Мерлин. Той е тайнствен, пленителен образ — магьосник, който може да се връща назад във времето, който дръзва да се опълчи дори на Тройната смърт и който търси Свещения Граал, без да спира да разговаря с духовете на реките и дърветата. Осъзнах, че искам да го опозная по-добре.

Днешните учени твърдят, че митът за Мерлин може би произлиза от реална историческа личност — друидски пророк, живял нейде в Уелс през шести век пр.н.е. Това обаче е тема, която ще оставя на историците. Защото независимо от това дали е съществувал, или не, за въображението Мерлин е напълно истински. Там живее открай време, там ще си и остане, по-жизнен от всякога. Понякога дори приема посетители. И тъй като исках да напиша книга за въображението, а не за историята, вратата му бе широко отворена.

Още преди да успея да възразя, се оказа, че домакинът ми си е направил свои собствени планове за мен. Останалите ми книги и проекти трябваше да почакат. Време беше да се запозная с друга страна от легендата за Мерлин, дълбоко лична за самия него. Заподозрях, че както се случва с повечето неща в живота, колкото повече научавам за него, толкова по-малко ще зная всъщност. Още от самото начало бях сигурен, че написването на едно дори скромно допълнение към такъв удивителен, монолитен мит ще бъде предизвикателство, което лесно може да ме обезкуражи. Любопитството обаче е мощн двигател..., а Мерлин бе настоящелен.

Тогава дойде и първата изненада. Потопих се във фолклора и легендите за Мерлин и открих необяснима празнина. Неговата младост — времето, оформило личността му, когато най-вероятно е осмислил неясния си произход, идентичността и вълшебните си сили — се споменаваше съвсем набързо, когато изобщо се споменаваше. Кога за пръв път го връхлита мъка, кога за пръв път изпитва радост, кога събира първите си зърнца мъдрост — всичко това бе просто бяло петно.

Повечето от традиционните легенди следват подхода на Томас Малъри и напълно пренебрегват младостта на Мерлин. В няколко от тях се говори за раждането му, за измъчената му майка, за непознатия му баща и за преждевременното му развитие. (На едно място произнася реч в защита на майка си, когато е само на една годинка.) След това не научаваме нищо повече — до момента, в който, вече значително по-възрастен, Мерлин обяснява тайните на бойните дракони на вероломния крал Вортигерн. Празнината обхваща няколко години. Предполага се, че ги е прекарал сам, в скитане из горите, а легендите за това са се изгубили. А може би... може би той просто е отишъл другаде.

Тази празнина в историята му ярко контрастира с неизброимите подробности за по-късните му години. Като възрастен той има много, често противоречащи си превъплъщения — описват го като пророк, магьосник, „Лудия от гората“, фокусник, свещеник, ясновидец и бард. Появява се в някои от най-ранните митове на Келтска Британия, доста от тях толкова древни, че при съчиняването на уелските епоси за Мабиногион преди хиляда години произходът им вече тъне в мрак. Мерлин присъства и в поемата „Царицата на феите“ от Спенсър, и в „Бесният Орландо“ от Ариосто. Съветва младия крал в „Смъртта на Артур“ от Малъри, издига Стоунхендж в поемата „Мерлин“ на Робърт де Борон от 12 век и прави множество пророчества в „История на британските крале“ от Галфрид от Монмът.

В по-близки времена автори като Шекспир, Тенисън, Томас Харди, Т. Х. Уайт, Мери Стюарт, К. С. Луис, Николай Толстой и Джон Стайнбек, както и много други писатели от най-различни страни, също са обърнали внимание на тази митична фигура. С изключение на Мери Стюарт обаче, малко от тях се спират на неговата младост.

По тази причина ранните години на Мерлин си остават необяснимо тайнствени. Не знаем нищо за първите му трудности, страхове и стремежи. Каква е била най-съкровената му мечта? А интересите му? Как ли е открил необичайните си дарби? Как посрещал загубите и трагедиите? Как опознал и може би дори приел тъмната страна на собствената си личност? Как за пръв път се натъкнал на религиозните писания на друидите и дори на древните гърци? Как успял да съвмести жаждата си за власт с ужаса, който изпитвал от злоупотребите с нея? С две думи, как се е превърнал в магьосника, съветвал крал Артур, когото възпяваме и до днес?

Традиционният фолклор не отговаря на тези въпроси. Думите, приписвани на самия Мерлин, също не разкриват нищо. Лесно е да останем с впечатлението, че той е бил твърдо решен да не говори за миналото си. Всеки читател на митове и легенди може да си представи вече остарелия Мерлин, който седи до малкия Артур и разсеяно споменава „изгубените години“ на своята младост. Дали обаче има предвид преходността на живота, или някоя липсваща глава от собственото си минало... за това можем само да гадаем.

Според мен през изгубените си години Мерлин изчезва не просто от легендите и песните. По-скоро смятам, че самият *Мерлин* е изчезнал — от света, който познаваме.

С тази няколкотомна история ще се опитам да запълня празнината. Тя започва с едно момче, изхвърлено на уелския бряг — момче без име и без спомен за миналото си. Свършва, когато същото това момче, преминало през много победи и загуби, е готово да заеме централна роля в легендите за Артур.

Междуд временено се случват много неща. То открива втория си взор, но плаща прескъпо за тази привилегия. Научава се да разговаря с животните, реките и дърветата. Открива истинския Стоунхендж, много по-стар от кръга от камъни в равнината Солсбъри в Англия, чието издигане му приписват. Първо обаче трябва да научи значението на древното друидско име на Стоунхендж, „Танцът на великаните“. Момчето открива първата си кристална пещера. Стига до изгубения остров Финкайра (на галски Fianchuive), който келтските легенди описват като място между вълните, мост между Земята на хората и Отвъдния свят на духовете. Среща се със същества, чиито имена са познати от древния фолклор — например великият Дагда, злият Рита

Гаур, злощастната Ельн, тайнствената Домну, мъдрият Каирпре и пълната с живот Риа. Среща се и с някои по-малко известни герои — Шим, Стангмар, Т'еилеан и Гарлата и Великата Блуса. Открива, че за да виждаш истински, ти трябва нещо повече от очи, че същинската мъдрост събира качества, които често са разделени, като вярата и съмнението, женското и мъжкото, светлината и тъмнината, че истинската любов слива радостта с мъката. И най-важното от всичко — получава името Мерлин.

Трябва да отправя и няколко благодарствени слова — към Къри, моята съпруга и най-добър приятел, която тъй добре вардеше усамотението ми; към нашите умопомрачително шумни деца Денали, Брукс, Бен, Рос и Ларкин заради неизчерпаемото им чувство за хумор и несекващо удивление; към Патриша Лий Гауч заради непоколебимата ѝ вяра в потенциала на всеки разказ да открие истинския си глас; към Виктория Акорд и Патриша Уанека заради безценната помощ, която ми оказаха; към Синтия Кройц-Ур заради разбирането и богатите, преплетени като бръшлян източници, които ми предложи; към всички онези, които ми вдъхваха смелост по пътя, особено Маделайн Л'Енгъл, Дороти Маркинко и М. Джери Уайс; към всички бардове, поети, разказвачи и учени, които са допълвали легендите за Мерлин през вековете... и, разбира се, към самия неуловим магьосник.

Придружете ме, докато Мерлин ни разказва за своите изгубени години. През това пътуване вие ще бъдете наблюдатели, аз — летописец, а Мерлин — нашият водач. Но да бъдем внимателни — както знаем, магьосниците са пълни с изненади.

Т.А.Б.

ПРОЛОГ

*Онзи, сътворил с ръка
вятър и огън, небе и вода,
да благослови твоите дела.
Всеки, който се вслуша,
от мен ще научи сега
Мерлин къде и как роди се
и навести го мъдростта,
и какво още му се случи,
и Англия какво я сполетя.*

Откъс от
баладата от 13-
и
век „За
Артур и
Мерлин“

*Ако затворя очи и дишам в равномерния ритъм на морето, още
мога да си спомня онзи отдавнашен ден. Суров, студен и безжизнен,
тъй празен от бъдеще, както дробовете ми бяха празни от въздух.*

*От онзи ден изминаха още много — повече, отколкото ми
остана сила да преброя. И все пак онзи ден сияе като самия Галатор,
като деня, в който открих собственото си име или когато за пръв
път поех в ръце едно бебе на име Артур. Навярно го помня толкова
ясно, защото болката, белязала душата ми, няма да изчезне. Или
защото сложи край на много неща. Или може би защото сложи и
едно начало — началото на изгубените ми години.*

От разбуненото море се надигна тъмна вълна, а от нея се показва ръка.

Докато вълната набираше скорост и посягаше към небето, опушено-сивкаво като нея самата, ръката също посягаше нагоре. Около китката се вихреще пенеста гривна, а пръстите отчаяно диреха опора. Ръката бе дребна и слаба, твърде слаба, за да продължи борбата.

Бе ръката на момче.

Вълната с грохот всмука водните талази и започна да се завихря, накланяйки се към брега. За миг сякаш се спря, надвиснала между океана и сушата, между свъсената атлантическа шир и опасния, опасан от скали уелски бряг, познат в онези дни като Гуинет. Съскацият звук набъбна в оглушителен рев, водната планина се срина и запокити отпуснатото тяло на момчето върху черните скали.

Главата му срещна камъните с такава сила, че черепът му несъмнено щеше да се строши, ако не беше гъстата му коса. Момчето лежеше неподвижно — само соленият дъх на следващата вълна разроши няколко кичура, черни под петната от кръв.

Една опърпана чайка забеляза тялото и с подскоци прекоси няколко канари, за да погледне по-отлизо. Наведе се над лицето на момчето и се опита да издърпа водораслото, усукано около едното му ухо. Докато го скубеше, птицата грачеше ядно.

Водораслото най-сетне се предаде и тя победоносно скочи върху една от голите ръце на момчето. Под останките от кафява туника то изглеждаше дребно дори за седемгодишно дете, но нещо в лицето му — може би формата на челото или бръчките около очите му — сякаш прилягаше на далеч по-възрастен човек.

В този миг то се изкашля, повърна морска вода и отново се изкашля. Чайката изписка, изпусна водораслото и се оттегли върху една скала.

За миг малкият остана неподвижен. В устата си усещаше само вкус на пясък, слуз и повръщано. Главата му туптеше болезнено, а острите камъчета се впиваха в гърба му. Отново се закашля, пак повърна морска вода. Пое си пресеклив, измъчен дъх, втори, трети. Деликатната му длан бавно се сви в юмрук.

Вълните прииждаха и се връщаха, прииждаха и се връщаха. Дълго свещицата живот у него трепкаше под напора на мрака. Под пулсиращата болка съзнанието му бе странно празно, сякаш бе загубил

част от себе си. От нея сякаш го делеше стена, а на мястото ѝ бе останало само усещане за страх, което отказваше да си отиде.

Дишането му се успокои, юмрукът му се отпусна. Той ахна, сякаш за да се закашля отново, но вместо това притихна.

Чайката предпазливо се примъкна напред.

Внезапно из тялото му запълзя тънка нишка енергия, дошла незнайно откъде. Явно нещо у него все още не бе готово за смъртта. Той отново се раздвижи, пак вдиша, пак издиша.

Чайката се вцепени.

Момчето отвори очи и се претърколи на една страна, зъзнейки от студ. Езикът усети жулеция пяськ в устата му и то се опита да го изплюе, ала успя само да се задави от граничния вкус на водорасли и морска сол.

С мъка вдигна ръка и обърса уста с парцалите, останали от ръкава му. Опипа цицината над тила си и присви болезнено очи. Насили се да се надигне, подпра лакът на една скала и изправи гръб.

Поседя, вслушан в престъргването и плисъка на морето. Стори му се, че зад неспирния пулс на вълните и бутменето в собствената му глава чува нещо друго — глас, може би. Глас от друго време и от друго място, макар и да не ги помнеше.

Разтърси го мисълта, че не помни нищичко. Нито откъде е, нито майка си или баща си. Нито името си. Собственото си име. Колкото и да се направяше, споменът не идваше.

„Името. Името ми...“

— Кой съм аз?

Подплашена от вика му, чайката изписка и отлетя.

Зърнал отражението си в локва вода, малкият спря да го разгледа. Отсреща го наблюдаваше странно, непознато момчешко лице. Също като косата, очите чернееха като въглени, осияни с блестящи златни точкици. Ушите, почти триъгълни и с причудливо заострени върхове, му се видяха твърде големи в сравнение с всичко останало. Над очите лъщеше твърде високо чело, но носът бе фин и тесен и приличаше по-скоро на клон. Като цяло, лицето му сякаш не принадлежеше на себе си.

Събра сили и стана на крака. После се подпра на една издатина в скалата, докато отмине световъртежът.

Очите му обходиха пустия бряг. Навсякъде бе осяно със застъпващи се скали, които оформяха сурова черна преграда срещу прибоя. Разделяха се (и то едва-едва) само на едно място — край корените на древен дъб. Сивкавата му кора се ронеше, но той явно устояваше на океана от векове. В дънера му зееше хралупа, издълбана отдавна от някой пожар. Годините бяха разкривили клоните му, а някои бяха усукали във възли. Въпреки това дъбът бе оцелял и се извисяваше гордо, впил корените си като котва, невъзмутим в лицето на бурите и океана. Зад него тъмнееше по-млада гора, а зад нея — още по-мрачни зъбери.

Момчето отчаяно търсеше поне една частица от пейзажа, която да примами обратно паметта му, но не разпозна нищо.

Напук на солените пръски-жила, то се обърна към открытия води. Вълните все така се търкаляха към брега, където се разпадаха една след друга. Пред очите му се простираха само безбрежни сиви талази. Заслуша се отново за тайнствения глас, но дочу само далечния зов на чайка, кацнала на скалите.

Някъде отвъд морето ли бе дошъл?

Енергично разтърка голите си ръце от раменете до китките, за да спре да трепери. Забеляза купчина водорасли и я вдигна. Знаеше, че преди да бъде изкоренена и захвърлена тук, тази безформена зеленикова маса е танцуvala в свой собствен грациозен ритъм. Сега висеше отпусната в ръката му. Зачуди се откъде е бил изкоренен самият той и защо.

Ухото муолови тихо стенание. Пак онзи глас! Идеше от скалите оттатък дъба. Запрепъва се натам и за пръв път усети тъпа болка между плешките. Можеше само да предположи, че гърбът му се е ударил в скалите, също като главата. Болката обаче сякаш бе поддълбока, като от нещо, отдавна откъснато от тялото му.

Добра се до древното дърво с няколко несигурни стъпки. Подпра се на массивния ствол с разтуптяно сърце. Отново дочу тайнственото стенание и отново тръгна.

Босите му крака често се подхлъзваха по мокрите камъни и се свличаха встрани. Докато куцукаше и залиташе, а скъсаната кафява туника се развяваше около краката му, приличаше на тромава морска птица, която кълве по брега. Той обаче не забравяше какво е всъщност — самотно момче, без име и без дом.

Тогава я видя. Между скалите лежеше свитото тяло на жена, до чието лице се пенеше вир, издълбан от прилива. Дългата ѝ несплетена коса с цвет на жълта лятна луна бе разпиляна около главата ѝ като сноп слънчеви лъчи. Имаше високи скули и лице, чиято кожа би била млечнобяла, ако нямаше синкав оттенък. Дългата ѝ синя рокля бе разкъсана и зацепана с пясък и водорасли. Качеството на вълната и скъпоценният медальон на врата ѝ обаче подсказваха, че някога е била знатна и заможна.

Малкият се спусна напред. Жената отново изохка, а стенанието ѝ издаваше неутешима болка. Той сякаш чувствуше агонията ѝ, незаглушена от възраждането на собствените му надежди. „Познавам ли я?“ запита се момчето, докато се привеждаше над нея. След това в него се надигна друг въпрос, по-дълбок и пълен с копнеж. „Тя познава ли ме?“

Докосна с показалец бузата ѝ, студена като океана. Наблюдаваше плитките ѝ болезнени дихания, слушаше я как току простенва. С въздишка призна пред себе си, че тази жена му е напълно непозната.

И все пак, докато я изучаваше, не можеше да потисне надеждата, че може би е пристигнала с него, ако не със същата вълна, то поне от същото място. Ако оживееше, може би могла да напълни празната чаша на паметта му. Може би знаеше името му! Или имената на майка му и баща му. А може би... може би самата тя бе неговата майка.

Мразовита вълна го зашлели през прасците. Тръпките се върнаха, надеждата повехна. Жената можеше и да не оживее, а ако оживееше, вероятно нямаше да знае кой е той. Освен това бе невъзможно да му е майка, това бяха твърде смели надежди. Двамата изобщо не си приличаха — дори на ръба на смъртта тя беше красива като ангел, а той още помнеше отражението си и знаеше как изглежда. Не като ангел, а като окаян недорасъл демон.

Зад гърба му изригна бясно ръмжене и той бързо се завъртя. Менгеме стегна стомаха му — в сенките на тъмната горичка стоеше огромен глиган.

Без да спира свирепо да ръмжи, той пристъпи изпод дърветата. Цялото му тяло бе покрито с остра кафява козина, с изключение на очите и сивкавия белег, виещ се надолу по левия му преден крак, а острите като ками бивни чернееха от кръвта на някоя предишна

жертва. По-страшни обаче бяха очите му, червени като нажежени въглени.

Глиганът се придвижваше плавно, почти грациозно въпреки размерите си. Момчето отстъпи крачка назад — звярът тежеше колкото петима като него. С един ритник щеше да го просне на земята, а едната му бивна лесно би го разпрала от долу до горе. Глиганът ненадейно спря и приведе зурла, готов да нападне.

Зад себе си момчето виждаше само непрестанно прииждащите вълни. Натам нямаше път за бягство. Сграбчи едно закривено, остро парче от плавей, макар да знаеше, че то не би могло дори да пробие кожата на звяра. Въпреки това се опита да запази равновесие върху скалите, за да посрещне нападението му.

Внезапно си спомни за хралупата. Дъбът се издигаше на половината разстояние между него и глигана, но може би щеше да успее да го достигне пръв.

Понечи да хукне към дървото, но се спря. Ами жената? Не можеше да я остави... но пък собственото му оцеляване зависеше от това колко бързо ще се придвижи. Изкриви лице в измъчена гримаса, захвърли жалкото си оръжие и хвана непознатата за китките. Краката му се разтрепериха от усилието, докато се опитваше да я измъкне от хватката на скалите. Дали заради водата, която бе нагълтала, дали заради надвисналата смърт, тя самата тежеше като камък. Най-сетне, под ненавистния взор на глигана, тялото й помръдна.

Малкият я повлече към дървото. Остри камъни се впиваха в краката му, сърцето му бълскаше в гърдите, а главата му бутеше, но той дърпаše с всичка сила.

Глиганът пак изръмжа. Този път сякаш дрезгаво се смееше. Цялото му туловище се напрегна, ноздрите му се разшириха, бивните му проблеснаха... и той нападна.

Момчето бе на не повече от метър от дървото, но нещо му попречи да побегне. Грабна четвъртият камък и замери глигана. Миг преди да ги достигне, той свърна, камъкът профуча край него и изчака върху скалите.

Изумен, че някак е успял да разколебае чудовището, малкият бързо се наведе за още един камък, но усети раздвижване зад гърба си и рязко се обърна.

От храсталаците зад дъба изскочи огромен бронзовокафяв елен с искрящо бяла козина над четирите копита.

Той наклони могъщите си рога — по седем от всяка страна, остри като върховете на копия — и се метна към глигана, но той отскочи тъкмо навреме и избегна удара с яростно ръмжене.

Еленът отново го връхлетя, а момчето използва момента и бързо довлече отпуснатото тяло на жената до хралупата. Притисна коленете ѝ към тялото и така успя да я натика вътре. Все още овъглено от някой отдавнашен пожар, дървото я обгърна като голяма черна черупка. Малкият се свръя на местенцето до нея, а през това време еленът и глиганът продължаваха да се дебнат, като риеха земята и пръхтяха гневно.

Очите на глигана блеснаха и той се престори, че ще нападне елена, но вместо това се хвърли към дървото. Свито в хралупата, момчето се дръпна, доколкото можа, но лицето му бе тъй близо до отвора, че го облъхна горещият дъх на зяра. Докато острите бивни дивашки бълскаха по дъба, едната закачи детското лице и разкървави бузата му, точно под окото.

В същия миг еленът заби рога в хълбока на глигана, който отхвръкна чак до храстите и се строполи на една страна. Изправи се несигурно, а удареното място кървеше.

Еленът се приведе, готов за нов скок. Глиганът се поколеба за части от секундата, изсумтя и се скри сред дърветата.

С величествено спокойствие еленът се обърна към момчето. За миг погледите им се срещнаха и то разбра, че и цял живот да не забрави този ден, нито една подробност няма да помни толкова ясно, колкото бездънните кафяви кладенци на тези немигащи очи, дълбоки и тайнствени като самия океан.

Еленът прескочи преплетените корени на дъба и изчезна тъй бързо, както се бе появили.

ПЪРВА ЧАСТ

1

КАТО ОКО

Стоя сам под звездите.

*Цялото небе избухва в пламъци, сякаш се ражда ново слънце.
Хората пищят и бягат, ала аз стоя вцепенен, с дъх, застинал в
гърдите ми. Тогава виждам дървото, по-тъмно от сянка на фона на
горящото небе. Лумналите му клони се извиват като пепелянки и
посягат към мен. Огнените пипала наблизяват. Опитвам се да
избягам, ала краката ми са от камък. Лицето ми гори! Покривам
очите си с ръце и креща.*

Лицето ми! Лицето ми гори!

Събудих се. Потта ми пареше в очите, а сламеникът драскаше лицето ми.

Примигнах, поех си дълбоко дъх и обърсах горещите си бузи с длани, които ми се сториха приятно хладни.

Протегнах се и отново усетих позната болка между плешиките. Пак тя! Щеше ми се най-сетне да престане. Защо ме мъчеше цели пет години, след като морето ме изхвърли на брега? Раните по главата ми отдавна бяха заздравели, макар че още не помнех нищичко за живота си, преди да се събудя на скалите. Защо *тази* рана не зарастваше? Повдигнах рамене. Още нещо, което никога нямаше да узная.

Започнах да тъпча обратно падналата от леглото ми слама и под нея открих мравка, помъкнала тялото на червей, неколократно поголям от нея самата. Напуши ме смях, докато наблюдавах как се опитва да се изкатери по хълмчето от слама. Лесно можеше да го заобиколи, но не — някакъв незнаен подтик я караше да се катери и да пада, да се катери и да пада... и така няколко минути.

Накрая се смилих над дребоська. Посегнах към едно от крачетата му, но се сетих, че може да го откъсна, особено ако мравката се съпротивлява. Вместо това повдигнах червея. Както и очаквах, тя остана впита в него и зарита бясно във въздуха.

Преместих я от другата страна на препятствието. За моя изненада, щом пуснах червея, същото стори и тя. Обърна се към мен и

бясно размаха миниатюрните си антени. Не ме напускаше чувството, че ме гълчи.

— Извинявам се — прошепнах аз, широко ухилен.

Мравката ми се кара още няколко секунди, после пак захапа червея и повлече тежкия товар към дома си.

Усмивката ми се стопи. Къде е моят дом? Бих повлякъл сламеника си и дори цялата колиба, ако е нужно, стига да знаех накъде да тръгна.

Обърнах се към отворения прозорец над главата ми и зърнах пълната луна, която сияеше като гърне разтопено сребро. Светлината ѝ се изливаше през прозореца и процепите в покрития със слама покрив, обагряйки стаята като боя от неземна палитра. За миг почти скри нищетата наоколо, като застла пръстения под с килим от сребро, наръси неу碌едните кални стени със злато, а заспала в ъгъла фигура дари с ангелски ореол.

Знаех, че това е илюзия, не по-истинска от съня ми. Подът бе от пръст, леглото — от слама, колибата — изплетена от клони, слепени с кал. Дори курникът на съседите бе издигнат по-грижливо! Знаех, защото понякога се криех там, когато крякането и съскането на гъските ми допадаше повече от виковете и брътвежите на хората. Освен това през февруари в курника беше по-топло, а през май — по-сухо. Аз може да не заслужавах повече от гъските, но никой не би се усъмнил, че Брануен заслужава.

Гледах я как спи. Дишането ѝ почти не надигаше вълненото одеяло и човек би помислил, че е спокойно. За съжаление аз знаех истината. Макар и да я навестяваше на сън, денем спокойствието ѝ убягваше.

Тя се размърда и завъртя лице към моето. На лунна светлина беше още по-красива от обикновено. И челото, и бледите ѝ страни изльчваха покой, както в редките случаи, когато спеше дълбоко. Или когато безмълвно се молеше, което се случваше все по-често.

Намръщих се. Ако само склонеше да говори, да ми каже какво знае! И да знаеше нещо за миналото ни, отказваше да го разкрие. Дали защото наистина не знаеше, или защото не искаше аз да науча — това никога не успях да отгатна.

За петте години, откакто споделяхме колибата, за себе си ми бе разкрила дори по-малко. Ако не се броеше нежното ѝ докосване и

скръбта в очите ѝ, аз почти не я познавах. Знаех само, че не ми е майка, въпреки че твърди обратното.

Откъде бях толкова сигурен ли? Сърцето ми го знаеше. Тя бе твърде резервирана, твърде потайна. Една майка — една истинска майка — не би крила толкова неща от собствения си син, нали? Ако ми трябваха още доказателства, стигаше ми да я погледна в лицето. Тъй прелестно... и толкова различно от моето. В очите ѝ нямаше и помен от черно, а връхчетата на ушите ѝ не бяха заострени. Не бях неин син, също както не бях брат на гъските.

Нито пък вярвах, че истинското ѝ име е Брануен, а моето — Емрис, както се опитваше да ме убеди. Каквито и да са били имената ни преди морето да ни изплюе на скалите, някак си бях сигурен, че не са тези. Колкото и често да ме наричаше Емрис, не можех да се отърся от чувството, че истинското ми име е... друго. Само че нямах представа къде да търся истината, освен сред танцуващите сенки в сънищата ми.

Брануен, ако това бе истинското ѝ име, ми позволяващо да зърна поне частица от истинското ѝ „аз“ само когато ми разказваше приказки и легенди, особено тези на древните гърци. Те със сигурност ѝ бяха любимите, както и на мен. Не знам дали си даваше сметка за това, но заговореше ли за великаните, боговете, чудовищата и приключенията в древногръцките митове, част от нея сякаш оживяваше.

Вярно, тя обичаше да говори и за друидите-лечители и за чудотвореца от Галилея, но разказите за гръцките богове и богини озаряваха сапфирените ѝ очи с особена светлина. Понякога бях почти сигурен, че говори за място, което всъщност смята за истинско — място, където бродят странни създания, а божествата живеят сред хората. Това ми се струваше глупаво, но за нея очевидно не беше.

Внезапен проблясък прекрати размишленията ми. Беше просто лунната светлина, отразена от медальона на врата ѝ, макар че тази вечер зеленият камък сияеше по-ярко от обикновено. Осьзнах, че никога не съм я виждал да го сваля дори за миг.

Нешто тупна в пръстта зад мен. Обърнах се — беше снопче суhi листа, тънки и сребристи, пристегнати с трева. Сигурно бяха паднали от напречната греда, която крепеше не само покрива, но и десетки билки, листа, цветове, корени, ядки, парчета кора и семена. Това бе

само част от колекцията на Брануен — на перваза на прозореца, зад вратата и от масата до сламеника й висяха още много такива снопчета.

Заради тях цялата колиба ухаеше на машерка, буков корен, синап и какво ли още не. Обожавах ги! Без да броим копъра, от който кихах. От любимата ми кедрова кора се чувствах висок колкото великан, венчелистчетата на лавандулата гъделичкаха петите ми, а водораслите извикаха неясни спомени.

С всички тези пособия и съставки Брануен забъркваше лековити прахчета и помади. На масата бяха наредени всякакви купи, ножове, хаванчета и чукала, цедки и други подобни. Често я наблюдавах как мачка листа, бърка прахове, прецежда сок от растения или налага нечия рана или брадавица с най-различни смеси. За лечителството й обаче знаех толкова малко, колкото за нея. Разрешаваше ми да гледам, но не разговаряше с мен, нито ми разказваше приказки. Просто работеше и напяваше монотонно.

Къде бе научила толкова много за лечителското изкуство? Къде бе открила легендите на толкова много далечни земи и епохи? Къде се бе натъкнала на ученията на мъжа от Галилея, който все по-често занимаваше мислите ѝ? Не искаше да ми каже.

Мълчанието ѝ не дразнеше само мен. Селяните често шепнеха зад гърба ѝ, дивяха се на личителските ѝ способности, на неестествената ѝ красота и на странните ѝ напеви. Веднъж-дваж дори дочух думите „чародейство“ и „черна магия“, които явно не пречеха на хората да я посещават, когато имаха нужда да изцери някой цирей, да излекува нечия кашлица или да разсее кошмар.

Самата Брануен изглежда не се тревожеше от мълвите. Стига хората да си плащаха за помощта, тъй че да можем да преживяваме, приказките и подозренията им не я интересуваха. Наскоро се бе погрижила за разранената ръка на възрастен монах, подхлъзнал се на мокрия калдъръмен мост при мелницата. Докато го превързваше, Брануен изрече една християнска благословия, което му допадна. Когато обаче продължи с друидски напев, той я упрекна и я предупреди да не богохулства. Тя спокойно отвърна, че самият Исус е бил толкова отаден на личителството, че сигурно също е черпил от мъдростта на друидите и на други, които днес наричаме езичници. Тогава монахът ядно захвърли превръзката и си тръгна, но не преди да разкаже на половината село, че служела на дявола.

Отново погледнах медальона. Сякаш не отразяваше лунната светлина, а искреще със своя собствена. За пръв път забелязах, че кристалът в центъра е не просто зелен, какъвто изглеждаше отдалеч. Приближих се и открих под повърхността му лилави и сини жилки, а червеникавите точки край тях пулсираха като хиляди миниатюрни сърца. Приличаше почти на око.

„Галатор.“ Думата ненадейно изплува в ума ми. „Нарича се Галатор“.

Тръснах объркано глава. Откъде се взе тази дума? Не помнех да съм я чувал. Сигурно я бях доловил сред врявата на селския площад, където се сблъскваха и смесваха най-различни езици и диалекти — келтски, саксонски, римски, галски и някои още по-необичайни. Или пък я знаех от някоя от приказките на Брануен, също осияни с причудливи думи — гръцки, еврейски, друидски и други, още по-древни.

— Емрис!

Резкият ѝ шепот така ме стресна, че подскочих. Погледнах в невъзможно сините очи на жената, която споделяше с мен колибата и храната си, но нищо друго.

— Будна си.

— Да. А ти ме гледаше странно.

— Не теб — отвърнах аз. — Медальонът ти.

Преди да се усетя, добавих:

— Твоя Галатор.

Тя ахна. С рязко движение пъхна амулета под робата си и като се опитваше да звуци спокойно, рече:

— Не помня да съм ти казвала тази дума.

Ококорих се.

— Искаш да кажеш, че е истинска дума? *Правилната дума?*

Тя ме изгledа замислено, почти заговори, после се спря.

— Трябва да спиш, синко.

Както винаги, настръхнах, когато ме нарече така.

— Не мога да спя.

— Ами ако ти разкажа някоя легенда? Може да довърша онази за Аполон.

— Не. Не сега.

— А да ти сваря отвара?

— Не, благодаря ти — поклатих глава аз. — Онази, дето я свари за сина на плетача на покриви, го приспа за три дни и половина.

Усмивка докосна устните ѝ.

— Бедният глупчо изпи тридневна доза наведнъж.

— И без друго почти се разсъмна.

Тя придърпа грубото си вълнено одеяло.

— Е, ако ти не искаш да спиш, аз искам.

— Не може ли преди това ми кажеш нещо повече за онази дума?

Гал... как беше?

Тя сякаш не ме чу, загърна се с одеялото и с обичайното си наметало от тишина и отново затвори очи. След секунди вече спеше, но покоят бе отлетял от лицето ѝ.

— Не можеш ли да ми кажеш?

Не помръдна.

— Защо никога не ми помагаш? — изхлипах аз. — Имам нужда от помощта ти!

Тя пак не помръдна. Известно време я наблюдавах огорчено, после се изтърколих от сламеника и наплисках лице с вода от голямото ведро до вратата. Хвърлих още един поглед на Брануен и гневът ми отново се разгоря. Защо не ми отговори? Защо не искаше да ми помогне? Дори в онзи момент ме мъчеше вина, че така и не я бях нарекъл „майко“, макар да знаех колко ще се зарадва, но... Що за майка отказва помощ на сина си?

Дръпнах въжената дръжка, за да отворя вратата. Тя престърга по пръстта и се отвори, а аз напуснах колибата.

2

ИДЕ СОВА

Небето на запад тъмнееше — луната бе почти залязла. Сребристите лъчи светлина по плътните облаци над Каир Ведуид бледнееха до сиво, а в предутринната дрезгавина гърбавите покриви на колибите приличаха на потънали в сянка камъни. Нейде наблизо блееха агнета. Моите приятели гъските започнаха да се събуджат, а от папратта два пъти се обади кукувица. Изпод напоените с роса дъбове и ясени свежият аромат на синчец се смеси с мириса на сламени покриви.

Беше май, а призори през май дори едно мрачно селце може да изглежда прелестно. Издърпах един бодил от ръкава си, заслушан в пробуждащата се природа. Този месец ме вълнуваше както никой друг. Цветята вдигаха лица към слънцето, раждаха се агнета, избуяваше зеленина, а заедно с цветята разцъфваха и мечтите ми. Понякога през май преглъщах съмненията си и дръзвах да повярвам, че някой ден ще разбера кой съм и откъде съм дошъл, ако не от Брануен, то от някой друг.

През май всичко ми се струваше възможно. Само да можех да впрегна самото време! Да превърна всеки месец в май! Или да се връщам назад във времето, тъй че настъпеше ли краят на месеца, да го изживея отново.

Задъвках долната си устна. Нямаше значение кой месец е, никога нямаше да обикна това село, нито да го сметна за свой дом. Знаех, че този ранен час ще бъде най-хубавият за целия ден, преди слънчевите лъчи да разкрият опърпаните колиби и изплашените лица на обитателите им. Както повечето селища в тази хълмиста, покрита с гори част от острова, Каир Ведуид съществуваше само заради един стар римски път. Нашата част следваше брега на река Тиуи, която продължаваше на юг, чак до морето. Макар че едно време оттук минавали цели полкове римски воиници, сега по пътя се шляеха най-вече vagabonти и пътуващи търговци. Коне теглеха баржи, натоварени

със зърно, а хората търсеха път към църквата „Свети Петър“ в Каир Мирдин или — както самият аз отлично помнех — към морето.

В ковачницата под огромния дъб издрънча метален инструмент. Нагоре по пътя чух тропот на копита и звън от конска юзда. След час хората щяха да се струпат на площада под дървото, където се събираха трите главни пътя на селото, а въздухът щеше да натежи от пазарене, спорове, придумвания... и кражби, разбира се.

Бях прекарал пет години в това село и все още не го чувствах като свой дом. Защо ли? Навярно защото всичко, от местните имена до местните божества, се изменяше, и то бързо. Новодошлият саксонци вече наричаха И Уидва, чиито ледени хребети се извисяваха над всичко, Сноудън или Снежния хълм. Нашата част от острова, отдавна известна като Гуинет, вече минаваше за страна и също си имаше ново име — Уелс. „Страна“ обаче предполагаше единност, каквато всъщност не съществуваше. Само през нашето селце ежедневно преминаваха толкова много пътешественици и диалекти, че Уелс ми се струваше не толкова страна, колкото международна спирка.

Тръгнах по пътеката към мелницата и видях как последните лунни лъчи докосват склоновете на И Уидва. Шепотът на събудящото се село се сля с ромона на реката под каменния мост. Жаба изкряка някъде до мелницата — единствената сграда в цялото село, построена от истински тухли.

Без предупреждение у мен се надигна тих шепот. „*Иде сова*“.

Обърнах се тъкмо навреме, за да зърна как една квадратна глава и чифт грамадни кафяви криле ме подминават бързо като повей и безшумно като смъртта. След две секунди совата се спусна в тревата зад мелницата, а ноктите ѝ изстискаха живота от жертвата.

„*Белка за вечеря*.“ Ухилих се сам на себе си, доволен, че някак си съм усетил совата и съм познал невидимата ѝ плячка. Как ли? Нямах представа. Просто го разбрах, това е. И ми се струваше, че всеки относително наблюдателен човек би разbral.

Въпреки това се чудех все повече и повече. Понякога сякаш наистина бях с една крачка пред останалите. Тази дарба, ако можеше да се нарече така, се бе появила едва преди няколко седмици и все още изобщо не я разбирах. Нито пък я бях споменал на Брануен или на когото и да било. Може би просто поредица от щастливи

съвпадения... но и да беше нещо повече, можех поне да се позабавлявам с нея. Или дори да си помогна, ако закъсам.

Само ден по-рано бях наблюдавал как момчетата от селото се гонят с въображаеми мечове. За миг закопнях да бъда един от тях, но предводителят на шайката, Динатий, внезапно ме забеляза и се метна върху мен, преди да успея да избягам. Той открай време не ми се нравеше, беше зъл, глупав и сприхав, но се стараех не го обиждам, не толкова от любезното, колкото, защото бе много по-едър от мен, както и от всяко друго момче в селото. След смъртта на майка си бе станал чирак на ковача и тежката ръка на майстора често го наказваше, задето бяга от задълженията си. Динатий неизменно си го връщаше — на по-малките от него. Веднъж изгори ръката на едно момче, което се осмели да се усъмни в римското му потекло.

Спомних си всичко това, докато се мъчех да се отスクубна от ръцете му. Вдигнах очи и забелязах чайка, политнала ниско над нас. Посочих я и извиках:

— Виж! Дар от небето!

Динатий обърна лице нагоре точно когато птицата пусна един особено смрадлив дар, който го утели право в окото. Докато той ругаеше и се опитваше да се избръше, а другите момчета се смееха, аз избягах.

Усмихнах се — бях се измъкнал на косъм. За пръв път се запитах дали не притежавам сила, още по-ценна от способността да предвиждам събитията. Ами ако... ако можех да ги контролирам? Да карам нещата да се случват, но не с краката, ръцете или гласа си, а само с мислите си?

Колко вълнуващо! Навярно пак бленувах по майски. Ами ако не беше само мечта? Щях да опитам.

Спрях до каменния мост и прилекнах над едно свито цветче. Съсредоточих се изцяло върху него и изтласках всичко друго от съзнанието си. Мразовитият въздух, блеещите агнета, тракането от ковачницата — всичко изчезна.

Взрях се в лилавите венчелистчета, докоснати от светлината на прокрадващия се от изток изгрев. Натежали от роса миниатюрни косъмчета обрамчваха всяко венчелистче, а една кафява листна въшка пъплеше по яката от листа около цвета. Ароматът му бе свеж, но не

сладък. Някак си знаех, че скритата сърцевина ще е с цвят на зрял кашкавал.

Най-сетне усетих, че съм готов и започнах да убеждавам цветето да се разтвори. „*Покажи се*“, заповядах му аз. „*Разтвори цвета си.*“

Чаках дълго, но нищо не се случи.

Отново се съсредоточих. „*Отвори се. Разтвори цвета си.*“

Отново нищо.

Понечих да се надигна... и якичката от листа потрепна. Съвсем бавно, сякаш докосната от недоловим бриз. Миг по-късно едно от венчелистчетата с цвят на лавандула боязливо разгърна нежното си връхче. Последва го съседното, после още едно и още едно — накрая цялото цвете посрещна зората с отворени обятия. От сърцевината му щръкнаха шест меки стръкчета, подобни на пипалца... с цвят на зрял кашкавал.

Жесток ритник се вряза в гърба ми. Груб смях изпълни въздуха и смаза мига тъй рязко, както тежък ботуш стъпка цветето пред очите ми.

3

ОБЯЗДВАМ ВИХЪРА

Изстенах и с мъка се изправих на крака.

— Динатий, прасе такова!

Широкоплещесто момче се изсмя изпод щръкналата си кафява коса.

— Ти си тоя със заострените уши. Като на прасе! Или като на демон! Все едно — по-добре прасе, отколкото копеле.

Бузите ми пламнаха, но се сдържах. Вгледах се в очите му — бяха сиви като гъши гръб. Трябваше да надигна глава, защото беше много по-висок от мен. Нищо чудно — раменете на Динатий вече понасяха тежести, под които биха се олюлели мнозина мъже. Освен че кладеше огъня на ковача — сама по себе си тежка, жежка работа — той цепеше дърва и ги пренасяше, натискаше духалото и мъкнеше желязна руда с килограми. В замяна ковачът му осигуряваше храна, сламеник и бой по главата.

— Никакво копеле не съм.

Динатий бавно разтърка четината по лицето си.

— Къде се крие баща ти тогава? Да не е шопар? Или някой пълх, от ония, дето живеят при вас с майка ти?

— Нямаме пълхове у дома.

— Дом! Така ли ѝ викаш на мръсната дупка, в която се вре майка ти, за да прави магии?

Стиснах юмруци. Подигравките му към мен ме уязвяваха достатъчно, но да говори за *нея* така просташки... Кръвта ми закипя, но ясно осъзнавах, че Динатий иска да се сбия с него. Знаех и как ще завърши подобна схватка. По-добре да не избухвам. Трудно ми беше да озаптя ръцете си и още по-трудно — езика.

— Роденият от въздух не бива да вини вята.

— Какво ще рече това, копеленце?

Нямам представа откъде се взеха следващите ми думи.

— Ще рече, че не бива да наричаш някого копеле, когато собственият ти баща е бил саксонски наемник, преминал една нощ

през това село и оставил след себе си само теб и един празен винен мех.

Динатий отвори уста и я затвори без звук. Осьзнах, че съм изрекъл думи, от които винаги се е боял, но никога не е признавал за истина. Думи, които удряха по-жестоко от сопи.

Лицето му поморавя.

— Не е вярно! Баща ми е бил римски войник. Всички го знаят!
— свирепо ме изгледа той. — Ще ти покажа аз кой е копеле.

Отстъпих, а Динатий тръгна към мен.

— Ти си едно нищо, копеле. Нищо! Нямаш баща. Нямаш дом. Нямаш име! Това твоето откъде го открадна, копеле? Нищо не си! И ще си нищо завинаги!

От думите му ме заболя, а и виждах гнева, който изпълваше очите му. Огледах се, за да потърся път за бягство. Не можех да го надбягам, не и без известна преднина, а днес над нас нямаше птици. Хрумна ми нещо. „*Днес над нас няма птици.*“

Също както предния ден, посочих нагоре и извиках:

— Виж! Дар от небето!

Динатий, който тъкмо се готвеше да скочи, този път не вдигна глава. Вместо това се сви, сякаш за да се предпази от удар. Точно на това се надявах. Обърнах се и се побягнах като подплашен заек през окъпания от дъжд двор на мелницата.

Той изрева от гняв и се понесе след мен.

— Върни се, страхливецо!

Стрелнах се през тревата, прескоих един строшен воденичен камък и няколко парчета дърво и пресякох моста. Кожените ми ботуши шумно шляпаха по влажните камъни. Докато се носех към отсрещния край, чувах стъпките на Динатий по-ясно и от собственото си тежко дишане. Свърнах рязко и поех по стария римски път край речния бряг. Отдясно се пенеха водите на Тиуи, а отляво, чак до И Уидва, се простираше гъста гора, прорязана само от вълчи и еленски пътеки.

Поне шайсет крачки тичах по каменния път, а той ме настигаше. Щом превалих едно малко възвишение, изоставих пътя и се хвърлих в гъстите храсти досами гората. Тръните деряха прасците и бедрата ми, но ужасът ме тласкаше все по-навътре. Най-сетне се измъкнах от гъсталака, прескоих един паднал клон, прелетях над никаква вадичка и задраших нагоре по една мъхната скала. Открих тънка животинска

диря, която се виеше из гората като змия и я следвах, докато накрая се озовах във величествена дъбрава.

Спрях, колкото да чуя как Динатий с трясък си проправя път през клоните. Без да се замислям, приклекнах върху възглавницата от иглички и отскочих към най-ниските клони на един величествен бор. Катерех се нагоре като катерица, клон подир клон, докато се озовах на три човешки боя от земята.

В същия момент Динатий навлезе в гората и спря да се огледа. Бях се свил точно над него. Сърцето ми препускаше, дробовете ми горяха, краката ми кървяха. Стараех се да остана неподвижен и да дишам плитко и безшумно, въпреки че дробовете ми отчаяно се нуждаеха от повече въздух.

Динатий се взря наляво, после надясно в сумрака. Понечи да погледне нагоре, но в окото му попадна люсница кора и той изрева:

— Проклета да е тая гора!

Внезапно дочу леко шумолене някъде в далечината и се хвърли натам.

През следващите няколко часа останах на клона и наблюдавах как ленивите слънчеви лъчи осветяват боровите иглички, а вятрът бавно крачи сред дърветата. Най-сетне се убедих, че съм се изплъзнал и дръзнах да се размърдам. Само че не слязох, а тръгнах нагоре.

Докато търсех опора по клоните-стъпала, сърцето ми пак запрепуска, ала не от страх или от усилието. Туптеше в очакване. Нещо в това дърво, в този миг ме развълнува по начин, който не можех да обясня. С всеки покорен клон духът ми също се издигаше. Сякаш колкото по-високо се изкачвах, толкова по-надалеч виждах, толкова по-ясно чувах, толкова по-фини аромати долавях. Представях си как летя редом с малкия сокол, кръжащ над дърветата.

Изгледът под мен се разшири. Проследих лъкатушния път на реката, която се спускаше по хълмовете и продължаваше на север. Напомняше ми на гигантско влечugo, излязло от приказките на Брануен. Хълмовете пък се редяха вълнообразно, като гънки на древен мозък. Запитах се какви ли мисли е родил през изминалите епохи. Тази гора негов блян ли беше? Ами този ден?

От мъглите, кълбящи се около най-стръмните хълмове, се издигаше туловището на И Уидва и обгърнатият й в бяло сияен връх. Заоблените сенки на облаците пълзяха по билото й като следи от

великански стъпала. Де да можех да зърна самите великани! Да видя танца им!

В небето на запад облаците се сгъстяваха, макар че все още виждах проблясъците на светлината по огряното от слънце море. Гледката ме изпълваше със смътен копнеж. Някак си знаех, че истинският ми дом, истинското ми име ме чакат... някъде там. В мен закипяха течения, безძънни като самия океан.

Посегнах към следващия клон, залових се за основата му и прехвърлих крак връз него. Няколко вейки се откъртиха и се понесоха към земята в спираловиден танц. Изпъшках, издърпах се с всички сили и успях да седна на клона.

Готов да си отпочина, се наместих там, където клонът се съединяващ със ствola и се облегнах назад. Ръцете ми лепнеха от смола и аз ги вдигнах към лицето си, за да вдъхна сладкия й аромат.

Ненадейно нещо докосна дясното ми ухо. Извърнах се — зад ствola се скри пухкава кафява опашка. Протегнах се, за да надзърна оттатък и дочух пронизително изсвиране. В следващия миг четири малки крачета изтопуркаха по гърдите ми и надолу по единия ми крак.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как катерицата скача от стъпалото ми към един от по-ниските клони. С широка усмивка наблюдавах как животинката се суети, бързолеви и писука, а тя се носеше нагоре-надолу по ствola, размахваше опашка като рошаво знаменце и през цялото време гризеше шишарка с размерите на собствената си глава. Внезапно спря, сякаш току-що ме беше забелязала. Огледа ме набързо, пак изписука и скочи върху протегнатия клон на съседното дърво. Оттам забърза надолу по другия дънер и се скри. Запитах се дали съм й се сторил толкова смешен, колкото тя на мен.

Познатата тръпка отново ме подтикна да се катеря. Вятърът се усили, а с него и еликсирът от аромати, който извираше от дърветата. От обелените клони навсякъде около мен се лееше смола и ме потапяше в река от ухания.

Отново зърнах кръжащия сокол. Не можех да съм сигурен, но чувствах, че ме наблюдава. Само той знаеше защо.

Първият гръмотевичен грохот стигна до мен, когато се изкачих на най-високия клон, който можеше да ме издържи. Придружи го още по-сilen рев — общият зов на хиляди зелени гиганти, превиващи се

под напора на вятъра. Взрях се в морето от дървета, чиито корони се люлееха като заоблени вълни. Под общия грохот долавях различните им гласове — дълбоките въздишки на дъба и резкия шепот на глога, свистенето на бора и пуката на ясена. Игличките потракваха, листата трополяха, стволовете стенеха, хралупите свиреха. Всички тези гласове се сливаха във величествен хор, който пееше на език, доста сходен с моя собствен.

Вятърът се усили и борът, в чиито клони седях, се люшна напред и назад почти като човешко тяло, отначало почтиоловимо, после все по-дивашки. Заедно с вятъра нарасна и страхът ми, че стволът може да се прекърши и да ме запрати на земята. С времето обаче увереността ми се възвърна. Изумен как е възможно дървото да е тъй гъвкаво и устойчиво едновременно, аз здраво се държах, докато то се мяташе и извиваше, изписвайки дъги и елипси из въздуха. С всяко грациозно движение сякаш губех усещането, че съм земно създание и все повече се чувствах като неразделна част от вятъра.

Плисна дъжд и сля шепота си с ромона на реката и песнопението на гората. Водата се сипеше по клоните като зелен водопад. По всеки ствол потекоха миниатюрни реки, които криволичеха между ливади от мъх и каньони от кора. През това време аз язех вихъра. По-мокър от това не бих могъл да бъда. По-свободен — също.

Когато бурята най-после утихна, сякаш целият свят се прероди. По измитите от дъжда листа затанцуваха слънчеви лъчи. От всяка полянка се издигна мъгла. Цветовете бяха по-ярки, уханията — по-свежи. За пръв път в живота си осъзнах, че Земята винаги се ражда отново, че животът непрестанно се обновява. Че това е просто един обикновен следобед, но и първата сутрин от Сътворението.

4

ПАРЦАЛЕНИЯТ КУП

Късният следобед вече удължаваше сенките и задълбочаваше нюансите на гората, когато усетих лека болка в стомаха, която бързо се усили. Бях гладен. Гладен като вълк.

Когато хвърлих последен поглед на пейзажа пред себе си, по хълмовете пълнеше златиста мрежа от светлина. Заслизах по боровите клони и когато стигнах до най-долния, който все още бе мокър от дъжда, аз сключих пръсти върху омекналата му кора и увиснах над земята. Осъзнах, че незнайно защо познатата болка между плещките не ме е тормозила, откакто се бях покатерил на дървото. Пуснах се и паднах върху мек килим от иглички.

Внимателно положих длан върху грапавия ствол. Почти усещах как соковете се движат през внушителната като колона снага, както кръвта — през собственото ми тяло. Потупах го нежно, за да му благодаря.

Погледът ми попадна върху пръстен от кафеникави гъби с черлави глави, поръсени с иглички и сгущени в основата на бора. От разходките си с Брануен знаех, че са ядливи и вкусни и веднага им се нахвърлих. Бързо ги излапах до една, както и корена на едно растение с лилави листа, което растеше наблизо.

Открих еленовата пътечка и се върнах при поточето. Събрах длани и пийнах от ледената вода. По зъбите ми плъзна хлад, а езикът ми се събуди. С олекнали стъпки бодро закрачих по пътя, който водеше към селото.

Скоро прекосих моста — оттатък мелницата скучените сламени покриви на Каир Ведуид приличаха на бали суха трева. В една от тях жената, която твърдеше, че ми е майка, навярно превързваше нечия рана или бъркаше отвари, потайна и безмълвна както винаги. За свое учудване открих, че тая надежда някой ден да обикна това място. Да се почувствам като у дома си.

Докато влизах в селото, дочух игривите подвиквания на другите момчета. Първият ми импулс беше да се втурна към някое от

обичайните си скривалища. И все пак... Усетих прилив на увереност. Сега бе моментът да се присъединя към игрите им!

Поколебах се. Ами ако Динатий беше наблизо? Най-добре да държа ковачницата под око. А и кой знае, може би дори той щеше да стане по-сговорчив с времето.

Бавно се приближих. Под дъба, където се събираха трите главни пътя, фермери и търговци предлагаха стоките си. Вързани на близките стълбове, коне и магарета махаха с опашки, за да пропъдят мухите. До тях сериозен, почти печален бард забавляваше няколкото си слушатели с някаква балада. Внезапно една опашка гошибна през устата и докато престане да се дави и си върне самообладанието, той вече бе изгубил публиката си.

В далечния край на площада четири момчета се упражняваха да хвърлят камъни и клечки по купчина парцали, натрупана до ствola на дъба. Видях, че Динатий го няма и облекчено въздъхнах. Накрая се доближих достатъчно, за да подвикна на едното момче:

— Как е мерникът ти днес, Лъд?

Към мен се обръна набит русоляв хлапак. Кръглобузото му лице и малките очи му придаваха постоянно изненадан вид. В миналото не бе враждебно настроен към мен, но днес ми се стори предпазлив. Не знаех дали го тревожи Динатий, или присъствието ми.

Пристигах по-близо.

— Не се тревожи, нито една птица няма да се изпусне върху главата ти.

Лъд ме погледна и се разсмя.

— Ама беше добър изстрел!

Усмихнах му се.

— Много добър.

Той ми подхвърли един малък камък.

— Защо не се пробваш?

— Сигурен ли си? — попита го едно от другите момчета. — На Динатий няма да му хареса.

Лъд сви рамене.

— Давай, Емрис. Да видим как хвърляш.

Докато претеглях в длан камъка, момчетата се спогледаха. Рязко го метнах към парцаления куп. Той излетя твърде високо и удари курника с гъските, които се разкрякаха и запляскаха с криле.

Измърморих:

— Слаба работа.

— Я по-добре се приближи — подигра ме едно от момчетата. —

Направо застани под дървото.

Другите се разсмяха. Лъд махна с ръка, за да ги накара да мълкнат и ми подхвърли още един камък.

— Опитай пак. Трябват ти само малко упражнения.

Нешо в тона му ми върна увереността. Отново се прицелих, а те не ме изпускаха от очи. Този път поспрях за миг, за да преценя разстоянието и теглото на камъка. Без да изпускам от очи парцалите, замахнах и стрелях.

Камъкът попадна право в целта. Лъд доволно възклика, а аз не можах да скрия гордата си усмивка.

Тогава забелязах нещо странно. Вместо да мине през парцалите и да удари ствola на дървото отзад, камъкът беше отскочил, сякаш в тях имаше нещо твърдо. Вгледах се и сърцето ми прескочи. Парцалите се размърдаха, разнесе се жаловито стенание.

— Това е човек! — невярващо извиках аз.

— Не е човек — поклати глава Лъд и нехайно махна с ръка. — Това е евреин.

— Гнусен евреин — додаде друг хлапак и сам замери купчината. Улучи и човекът пак простена.

— Ама... не може така! — понечих да продължа, но се спрях. И да имаше някакъв шанс да ме приемат в групата, рискувах напълно да го изгубя.

— Защо не? — Лъд се засили, за да хвърли една дебела пръчка.

— Да не е минавал оттук. От Ада са се пръкнали, като демоните. Имат рога и опашки. Разнасят зарази и носят лош късмет.

Купчината изскимтя, а аз преглътнах с мъка.

— Не вярвам в такива безсмислици. Хайде да пуснем просяка и да се целим в нещо друго.

Лъд ме изгледа странно.

— По-добре не го защитавай. Хората може да се зачудят дали...

— той замъкна, за да си подбере думите. — Дали не си от техния вид.

— Всички сме от един вид! Евреинът е човек, също като теб и мен — казах аз, хвърлих поглед към просяка, който се опитваше да пролази по-далеч от нас, и изръмжах: — Оставете го на мира.

Лъд само се подсмихна и хвърли тежката пръчка.

Замахнах и извиках:

— Не! Не го удрий!

Пръчката рязко спря насред въздуха и падна на земята, сякаш се бе ударила в невидима стена. Момчетата се втрещиха. Челюстта ми увисна — бях не по-малко изумен от тях.

— Заклинание — прошепна едно от тях.

— Чародейство! — рече друго.

Облото лице на Лъд пребледня и той бавно отстъпи назад.

— Махни се, ти... ти...

— Дяволско изчадие! — довърши друг глас.

Извърнах се и се намерих лице в лице с Динатий. Туниката му бе скъсана и окаляна след дългото бродене из гората. Под злобната гримаса изглеждаше доволен, че най-сетне е притиснал жертвата си.

Изправих гръб и контрастът между ръстовете ни стана още по-очевиден.

— Нека да не бъдем врагове.

Той се изплю на бузата ми.

— Да не мислиш, че бих станал приятел на дяволско пале като теб?

Присвих очи и избърсах лицето си. Само така успях да удържа гнева си и да опитам отново. С разтреперан глас заявих:

— Не съм демон. Момче съм, също като теб.

— Знам аз какво си! — гласът на Динатий ме връхлетя като лавина. — Баща ти е бил демон, а майка ти се занимава с демонски работи! Ти си дете на дявола!

Изкрещях и се хвърлих отгоре му.

Динатий бързо отстъпи встрани, вдигна ме във въздуха и ме просна на земята. За по-сигурно ме изрита в ребрата и аз се затъркалях в пръстта.

Едва намерих сили да се надигна. Над мен се извиваше Динатий, отметнал назад чорлавата си глава, и се смееше. Другите момчета му пригласяха и го насърчаваха.

— Какво ти стана, изчадие демонско? — подиграваше ме Динатий.

Болката беше ужасна, гневът ми — още повече. Притиснал с ръце удареното място, аз с мъка се надигнах на колене, а после се

изправих. Изръмжах като ранено животно и отново се хвърлих напред, размахвайки ръце.

Миг по-късно се прострях по лице в тревата, останал без дъх. Усетих вкуса на кръв. Хрумна ми да се престоря на умрял с надеждата, че мъчителят ми ще изгуби интерес, но знаех, че това няма да стане.

Когато се насилих да се изправя отново, смехът на Динатий секна. С мъка се закрепих на треперещите си крака и надникнах в очите му. Онова, което открих в тях, ме свари неподготвен.

Под войнствеността му зърнах искрена изненада.

— Свети Исусе на кръста, ама че си упорит!

— Достатъчно, за да ти се опълча — отвърнах с пресипнал глас и свих юмруци.

В същия миг между нас застана женска фигура, изникнала сякаш от нищото. Момчетата, с изключение на Динатий, уплашено отстъпиха. Ахнах от изненада.

Беше Брануен.

Макар че по лицето му премина сянката на страха, той се изплю в краката й.

— Отмести се, дяволице!

Очите й блеснаха и тя го изгледа свирепо.

— Оставете ни.

— Върви при дявола! — отвърна той. — За там сте и двамата.

— Така ли било? Тогава най-добре вие бягайте — каза тя и вдигна заплашително ръце. — Или ще ви посипя с огън и жупел!

Динатий поклати глава.

— Ти ще гориш на кладата. Не аз!

— Аз не се боя от огъня, той не може да ме нарами!

Лъд нервно изгледа Брануен и дръпна Динатий за рамото.

— Ами ако казва истината? Да вървим!

— Не и преди да съм приключил с палето й.

Сините очи на Брануен проблеснаха.

— Вървете си веднага. Или ще изгорите!

Той отстъпи назад, а Брануен се наведе към него и изрече една-единствена заповедна дума:

— Веднага.

Момчета се обърнаха и побегнаха и щом видя това, Динатий изгуби увереността си. Вдигна и двете си ръце и направи знака против

уроки.

— Веднага! — повтори Брануен.

Динатий я изгледа ядно, обърна се и си замина.

Хванах Брануен за лакътя и двамата бавно се прибрахме в колибата.

5

СЪКРОВЕНО ВРЕМЕ

Изтегнат на сламеника, аз присвих болезнено очи, докато Брануен разтриваше насинените ми ребра. През дупките в покрива проникваха слънчеви лъчи и докосваха рамото и лявата ѝ длан. Тя тревожно свъси вежди, а сините ѝ очи ме наблюдаваха толкова съсредоточено, че сякаш заплашваха да прогорят кожата ми.

— Благодаря ти за помощта.

— Няма защо.

— Беше чудесна. Наистина! И се появи тъкмо навреме, от нищото! Като някое от твоите гръцки божества, Атина например.

Бръчиците по челото ѝ се умножиха.

— По-скоро като Зевс, опасявам се.

Засмях се и веднага съжалих, защото ребрата ме заболяха.

— Посипа ги с гръм и мълнии.

— Вместо с мъдрост — мрачно въздъхна тя. — Постъпих като всяка друга майка, дори ако ти никога...

— Какво?

Тя поклати глава.

— Няма значение.

Стана, за да приготви някаква лапа, която миришеше на дим и кедър. Няколко минути слушах как реже и мачка нещо, а после се върна при мен. След това наложи лапата върху ребрата ми, покри я с няколко листа и внимателно ги притисна с две ръце. Постепенно в костите ми се вля топлина, сякаш мозъкът им се бе превърнал в течен пламък.

След известно време Брануен затвори очи и започна тих, бавен напев, който бях чувал и преди. Дотогава не бях успял да разбера дали песента лекуваше поверения ѝ човек, или самата нея. Този път наблюдавах лицето ѝ и нямах никакво съмнение — напевът бе за нея, не за мен.

*Хи гододин катан хие
Хид а шледрим мат уитан
Гаинсе аи бешлау уен кабри
Варигал дон Финкайра
Дравиа, дравиа Финкайра.*

Чувствах, че думите идват от свят, от който ме делят цели океани. Изчаках я да отвори очи и зададох въпроса, който винаги ме бе глаждил, без да очаквам отговор.

— Какво значи това?

Брануен се взря в мен с очи, които сякаш проникваха в самата ми душа. Като внимателно подбираще думите си, тя отвърна:

— В песента се говори за едно вълшебно място, пълно с очарование и илюзии. За земя на име Финкайра.

— А думите накрая? *Дравиа, дравиа Финкайра?*

Гласът ѝ стана по-тих и от шепот.

— Пребъди, пребъди, Финкайра — Брануен сведе очи. — Финкайра, земя на безброй чудеса, възпята от много трубадури, на много езици. Казват, че е отчасти в нашия свят и отчасти в света на духовете. Нито част от Земята, нито от Небесата, а мост, който ги свързва. О, какви истории мога да ти разкажа! Цветовете там са по-ярки от изгрева, въздухът — по-уханен и от най-тучната градина. Там ще откриеш много загадъчни създания — дори, както мълви легендата, първите великани.

Извъртях се върху сламата, така че лицето ми да е по-близо до нейното.

— Говориш така, сякаш това място съществува.

Дланите ѝ се стегнаха върху ребрата ми.

— Не повече от останалите, за които съм ти разказвала. Приказките може да не са истински като това мазило, сине, но все пак са истински! Достатъчно, за да ми помогат да живея. И да работя. И да намирам смисъл във всеки сън, всяко листо, всяка капка роса.

— Нима искаш да кажеш, че твоите приказки, онези за гръцките богове например, са истина?

— О, да — кимна Брануен и се замисли за миг. — За тях трябва вяра, не факти. Не разбираш ли? Те съществуват в съкровеното време,

което се движи в кръг, а не в историческото, което тече по права линия. Ала са истински, сине. В някои отношения много по-истински от живота в това окаяно селце.

Намръзих се, объркан.

— Гръцкият Олимп обаче положително не е като нашата И Уидва.

Пръстите ѝ се поотпуснаха.

— Не са толкова различни, колкото си мислиш. Връх Олимп съществува и наистина, и в легендите. И в историческото, и в съкровеното време. Така или иначе, Зевс, Атина и останалите са там. То е място „помежду“ — не изцяло в нашия свят, не изцяло в отвъдния, а между двата. Тъй както мъглата не е изцяло въздух и изцяло вода, а по малко и от двете. Друго такова място е Делос, гръцкият остров, където е роден и обитава Аполон.

— Да, в легендите, но не и наистина.

Тя ме изгледа странно.

— Сигурен ли си?

— Ами... не, май че не съм. Никога не съм ходил в Гърция, но сто пъти съм виждал И Уидва през онзи прозорец. Никакъв Аполон няма там! Нито в планината, нито в селото.

Тя отново ми хвърли странен поглед.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен! — сопнах се аз, сграбчих шепа слама и я хвърлих във въздуха. — Ето какво представлява това селце! Мръсна слама, напукани стени, гневни хора. И невежи! Половината са убедени, че наистина си магьосница.

Тя махна лапата и огледа охлузените ми ребра.

— И въпреки това идват, за да ги лекувам.

Брануен взе една дървена паница, пълна със зеленикавокафяв мехлем, който силно миришеше на презрели къбини, и започна бавно да го втрива с два пръста на лявата си ръка.

— Я ми кажи — заговори тя, без да сваля поглед от раната, — някога разхождал ли си се извън селото, далеч от гълъката? Случвало ли ти се е да усетиш присъствието на дух, на нещо незримо? До реката, например, или в гората?

В мислите си се върнах при огромния бор, люлеещ се в бурята. Почти долавях шепота на клоните, уханието на смолите, сякаш усещах

грапавата кора под пръстите си.

— Ами, понякога в гората...

— Да?

— Струва ми се, че дърветата, особено най-старите, сякаш са живи. Сякаш не са растения, а хора. С лице, с дух.

Брануен кимна.

— Като дриадите и хамадриадите — тя ме изгледа печално и продължително. — Ще ми се да можех да ти почета за тях на езика на гърците. Те разказват толкова по-добре от мен! Ами книгите...? Емрис, виждала съм цяла стая, пълна с книги. Бяха толкова дебели, прашни и подканящи, че сядах с една в ската си и по цял ден само четях. Продължавах до тъмна доба, чак докато заспя, а наследн понякога ме посещаваха дриадите или самият Аполон.

Тя спря, без да довърши.

— Никога ли не съм ти разказвала за Дагда?

Поклатих глава.

— Това какво общо има с Аполон?

— Имай търпение — отвърна тя, взе още малко мехлем и продължи работата си. — Келтите, които са живели в Гуинет достатъчно дълго, за да разбират съкровеното време, си имат свои аполоновци. Слушах за тях като дете, дълго преди да се науча да чета.

Аз подскочих.

— Ти имаш келтска кръв?! Мислех, че идваш от... откъдето и аз, отвъд морето.

Пръстите ѝ се стегнаха.

— Така е, но преди да отида там, живеех тук, в Гуинет. Не в това село, а в Каир Мирдин, който тогава не беше толкова пренаселен. А сега ме остави да продължа.

Кимнах послушно, обнадежден от думите ѝ. Не беше казала много, но за пръв път споменаваше детството си.

Тя продължи както заниманието, така и разказа си.

— Дагда е от онези аполоновци — един от най-могъщите келтски духове, богът на пълното познание.

— А как изглежда? В легендите, имам предвид.

Брануен обра остатъка от мехлема.

— А, това е добър въпрос. Много добър въпрос. По причина, известна само на него, Дагда никога не показва истинското си лице.

Винаги изглежда различно, според случая.

— Как например?

— Веднъж влязъл в двубой със заклетия си враг, злия дух Рита Гаур и всеки от тях приел облика на могъщо животно. Рита Гаур се превърнал в глиган с ужасяващи бивни и очи с цвят на кръв — тя замъкна, опитвайки се да си спомни останалото. — А, да, и белег, който се спускал по цялата дължина на единия му преден крак.

Вцепених се, а белегът на мястото, където бивната на глигана ме бе закачила преди пет години, започна да смъди. Оттогава насам същият този глиган често се бе явявал в сънищата ми, за да ме нападне отново.

— Дагда пък се превърнал...

— В огромен елен — довършил аз. — Бронзовокафяв, с бяла козина над копитата. Всеки от рогата му имал по седем върха, а очите му били дълбоки като простора между звездите.

Брануен изненадано кимна.

— Значи си чувал легендата?

— Не съм — признах аз.

— Тогава откъде знаеш?

Поех си дъх, после издишах бавно и продължително.

— Виждал съм тези очи.

Тя се вцепени.

— Така ли?

— Виждал съм елена. И глигана.

— Кога?

— В деня, когато ни изхвърли морето.

Очите ѝ обходиха лицето ми.

— Имаше ли схватка?

— Да! Глиганът се опита да ни убие. Най-вече теб, предполагам, ако наистина е бил зъл дух.

— Защо мислиш така?

— Ами, защото ти си... ти! Освен това тогава бях просто мършаво момченце... — огледах тялото си и се поусмихнах. — Докато сега съм мършаво момче. Така или иначе, глиганът щеше да ни убие, но се появи еленът и го прогони — обобих аз и докоснах белега под окото си. — Този белег ми е оттогава.

— Никога не си ми казвал.

Изгледах я косо.

— Ти премълчаваш много повече.

— Прав си — печално отвърна тя. — Споделяме чуждите истории, но не и своите. Аз съм виновна за това.

Не казах нищо.

— Сега обаче ще ти кажа нещо. Ако онзи глиган. Рита Гаур, бе имал възможност да убие само единия от нас, нямаше да избере мен, а теб.

— Какво? Това е безсмислица! Ти си тази, която има познания и личителски сили...

— Твоите сили са неизмеримо по-големи! — погледът на Брануен прикова моя. — Усещаш ли ги вече? Някога дядо ти ми каза, че неговите се проявили през двадесетата му година... — тя преката устни. — Нямах намерение да го споменавам.

— Само че го спомена! Кажи ми и останалото!

Тя мрачно поклати глава.

— Да не говорим за това.

— Моля те, моля те! Нещичко поне. Що за човек беше?

— Не мога.

Бузите ми пламнаха.

— Трябва! Явно трябва да знам за него, иначе нямаше да го споменеш!

Тя прокара ръка през русите си коси.

— Беше магьосник. Могъщ магьосник... но ще ти предам само онова, което ми каза, преди да се родиш. Рече, че сили като неговите често се проявяват през поколение. И че ще имам син, който...

— Който какво?

— Който ще е по-могъщ дори от него. Чиято магия ще извира от най-дълбокия източник, толкова дълбок, че ако я овладееш, може завинаги да промениш съдините на света.

Зяпнах.

— Това не е вярно. Знаеш, че не е, погледни ме само!

— Гледам те — тихо рече тя. — И макар че не си такъв, какъвто те опиша дядо ти, някой ден може и да станеш.

— Не — възразих аз. — Не искам. Искам си само паметта! Искам да зная кой съм всъщност!

— Ами ако това кой си е свързано с тези сили?

— Как би могло? — изсмях се аз. — Не съм магьосник.
Тя наклони глава.

— Един ден може да се изненадаш.
Ненадейно си припомних какво стана с пръчката на Лъд.

— Е... изненадах се вече. Отвън, преди да дойдеш. Случи се нещо странно, дори не съм сигурен, че беше мое дело... но не съм сигурен и че не беше.

Без да продума, тя извади скъсано парче плат и започна да превързва ребрата ми. Като че ли ме гледаше с уважение, може би дори лека уплаха, а ръцете ѝ се движеха по-предпазливо, сякаш бях нагорещен. Каквото и да чувстваше тя, каквото и да долавях аз, истината беше, че то много ме смущаваше. В мига, в който я бях почувствал по-близка, тя се бе отдалечила още повече от мен.

Най-сетне Брануен продума отново:

— Каквото и да си сторил, било е заради силите ти. Използвай ги — твои са, дар отгоре, от най-великия от всички богове. На него се моля повече, отколкото на всички останали, той е дарил всеки от нас с онова, което има. Не зная какви са силите ти, сине. Зная само, че Бог не ти ги е дал, за да ги потискаш. Бог иска само да ги използваш за добро. Но първо трябва, както каза дядо ти, да ги овладееш. Това значи да се научиш да ги използваш мъдро и с любов.

— Но аз не съм ги искал!

— Нито пък аз. И магьосница не съм искала да ме наричат, но с всяка дарба идва и рискът другите да не я разберат.

— Ама не те ли е страх? Миналата година в Лен изгорили никаква жена, защото я набедили, че е магьосница.

Тя вдигна очи към стълбовете светлина, нахлуващи през дупките в покрива.

— Всемогъщият Бог знае, че не съм магьосница. Просто се старая да използвам дарбите си както мога.

— Опитваш се да слееш старата мъдрост с новата, а това плаши хората.

Сапфирените очи омекнаха.

— Виждаш повече, отколкото осъзнавах. Да, плаши ги. Почти всичко ги плаши в днешно време.

Тя внимателно завърза превръзката.

— Целият свят се променя, Емрис. Не съм виждала други подобни времена, дори... на другото място. Нашествия от оттатък морето. Наемници, чиято лоялност се мени от днес за утре. Християни, които воюват със старите вярвания. Стари вярвания, които воюват с християнските. Хората се страхуват, боят се до смърт. И всичко непознато се превръща в дяволска работа.

Надигнах се сковано.

— Понякога не ти ли се ще... — гласът ми загълхна, насилих се да прегълътна. — ... да нямаш дарби? Да не си толкова различна? Никой да не те мисли за демон?

— Разбира се — отвърна тя и замислено прехапа устни, — но там се намесва вярата ми. Новата мъдрост е силна, много силна. Виж само какво стори за света Бригита и свети Коломб! Аз обаче познавам старата мъдрост достатъчно добре, за да съм наясно, че и тя е могъща. Надявам се старото и новото да могат да съществуват заедно, да се подсилват взаимно — нима искам много? Словото на Исус трогва душата ми, но не мога да забравя думите на останалите. На евреите, на гърците, на друидите. И на други, още по-древни от тях.

Докато говореше, аз мрачно я наблюдавах.

— Толкова много знаеш... не като мен — рекох накрая.

— Грешиш. Зная малко, толкова малко — възрази тя и по лицето ѝ плъзна болезнена сянка. — Например... защо никога не ми казваш „майко“.

Сякаш стрела се заби в сърцето ми.

— Защото...

— Да?

— Защото всъщност не вярвам, че си ми майка.

Тя рязко си пое дъх.

— А вярва ли, че истинското ти име е Емрис?

— Не.

— А че моето е Брануен?

— Не.

Тя вдигна лице нагоре и дълго се взира в сламения покрив, покрит със сажди от безброй готварски огньове. Накрая ме погледна отново.

— За моето име си прав. Когато се озовахме тук, го взех от една стара легенда.

— Тази, която си ми разказвала ли? За Брануен, дъщерята на Лир?

Тя кимна.

— Помниш ли я? Значи не си забравил как Брануен идва от чужди земи, за да се омъжи в Ирландия. Жivotът ѝ започва толкова красivo, с безброй надежди...

— А завършва тъй трагично — довършил аз. — Последните ѝ думи са „Да не бях се раждала, но уви.“

Тя пое ръката ми в своята.

— Това е историята на моето име, не на твоето. На моя, не на твоя живот. Моля те, повярвай ми. Казваш се Емрис, а аз съм ти майка.

В гърлото ми се надигна ридание.

— Ако наистина си ми майка, не можеш ли да ми кажеш къде е домът ми? Истинският ми дом?

— Не, не мога! Спомените са твърде болезнени за мен и твърде опасни за теб.

— Как тогава очакваш да ти повярвам?

— Изслушай ме, моля те. Не ти казвам само защото те обичам! Неслучайно изгуби паметта си, това е благословия!

— Това е проклятие! — начумерих се аз.

Тя ме наблюдаваше със забулени от сълзи очи. Стори ми се, че ще продума, че най-сетне ще ми каже онova, което най-много исках да зная. Тогава ръката ѝ стисна моята, но не от симпатия, а от страх.

6

ПЛАМЪЦИ

Едра фигура изпълни вратата и затули светлината.
Скочих от сламеника и преобърнах дървената паница на
Брануен.

— Динатий!

Той вдигна тежката си ръка и посочи към нас.

— Излизайте и двамата!

— Няма да излезем.

Брануен се изправи и застана до мен. Сивите очи на Динатий гневно проблеснаха и той извика през рамо:

— Първо нея!

Влезе в колибата, следван от две селски момчета. Лъд не беше с тях.

Сграбчих Динатий за лакътя, а той се отърси от мен, сякаш бях муха и ме просна по гръб на масата с билките и инструментите. Тя се срина под тежестта ми и лъжиците, ножовете, цедките и купичките се пръснаха по пръстения под. Течности и мазила опръскаха глинените стени, из въздуха се разлетяха листа и семена.

Щом видях, че Динатий посяга към Брануен, скочих на крака и се хвърлих към него. Той се извъртя и ме бълсна с такава сила, че полетях към стената. Ударът ме зашемети и за миг останах подпрян на нея.

Когато дойдох на себе си, осъзнах, че съм сам.

Отпървом не бях сигурен какво се е случило. Тогава чух викове отвън и с препъване се добрах до прага.

Брануен лежеше на двадесет-тридесет крачки от мен, на сред пътеката. Ръцете и краката й бяха вързани, а устата — запушена с парче от роклята й, за да не вика. Погълнати от заниманията си, търговците и селяните на площада или още не я бяха забелязали, или не желаеха да се намесят.

— Вижте я — изсмя се едно клощаво момче с мърляво лице. — Сега не е толкова страшна!

Момчето до него, все още с въже в ръцете, също се разсмя.

— Така ѝ се пада на дяволицата!

Втурнах се да ѝ помогна и ненадейно забелязах Динатий, който тъкмо се навеждаше над куп храсти, натрупани под широката корона на дъба, за да пъхне под тях пълна лопата живи въглени от ковачницата. Страхът заби юмрук в стомаха ми. „*Огън. Той кладе огън*“.

Сред шумата запрескачаха пламъци. Към клоните бързо се вдигна колона от дим, а Динатий се изправи с ръце на кръста, доволен от постигнатото. Силуетът му се очерта на фона на пламъците и самият той ми заприлича на демон.

— Тя казва, че не се бои от огъня! — обяви Динатий и другите момчета закимаха. — Казва, че няма да изгори!

— Да видим така ли е — обади се момчето с въже в ръцете.

— Пожар! — викна един от търговците, внезапно забелязал пламъците.

— Изгасете го! — изпища една жена, подала глава от колибата си.

Преди някой да успее да се помръдне, двете момчета вече бяха сграбчили Брануен за краката и я теглеха към кладата, където чакаше Динатий. Изтичах от колибата, втренчен в него. У мен изригна бяс, по-сilen от всичко, което бях изпитвал дотогава. Неконтролирам и всепомитащ, той нахлу в тялото ми като огромна вълна и отнесе всичко по пътя си, без да остави друго чувство или сетиво.

Щом ме видя. Динатий се ухили.

— Точно навреме, помиярче. Ще ви опечем и двамата.

Завладя ме едно-единствено желание: „*Той трябва да гори. Да гори в Ада.*“

В същия миг дървото потрепери и се пропука като ударено от мълния. Едрият хлапак се завъртя точно когато един от най-големите клони, навярно отслабен от огъня, се пречупи. Преди Динатий да успее да избяга, той се стовари отгоре му, като смаза ръцете му и го притисна под себе си. Пламъкът лумна нагоре като дъха на дузина дракони. Селяните и търговците се разбягаха. Клоните пламваха един след друг, а прашенето им почти заглушаваше писъците на затиснатото момче.

Изтичах до Брануен. Бяха я захвърлили само на няколко крачки от горящото дърво и огънят вече протягаше език към ръба на

наметалото й. Бързо я издърпах по-далеч от жарките пламъци и развързах въжетата. Тя извади парчето плат от устата си и се втренчи в мен с благодарност и страх.

— Ти ли направи това?

— Така... така мисля. Беше някаква магия.

Сапфирените ѝ очи се заковаха върху мен.

— Твоята магия. Твоята сила.

Преди да отвърна, от пъклени пламъци се изви нечовешки крясък. Повтаряше се отново и отново, изпълнен с кристалночиста агония. Този глас — безпомощен, човешки глас — смрази кръвта ми. Веднага осъзнах какво съм сторил... и какво трябва да направя сега.

— Не! — извика Брануен и ме сграбчи за туниката.

Само че беше късно — вече се бях хвърлил в беснеещия огън.

7

СКРИТ

Гласове. Ангелски гласове.

Рязко седнах в леглото. Нима наистина чувах ангели? Мъртъв ли бях? Обгръщаше ме мрак, по-непрогледен от най-черната нощ, която можех да си спомня.

После усетих болката. Болката в лицето и дясната ми ръка показваше, че съм още жив. Изгаряща, разкъсваща болка, сякаш ме деряха жив.

Освен нея постепенно усетих някаква странна тежест на челото си. Внимателно посегнах към лицето си и осъзнах, че пръстите на дясната ми ръка са превързани, както и челото, бузите и очите ми. Бяха обвити в студен, влажен плат, който мириеше остро на билки. И най-лекото докосване ме пронизваше като кама.

Прокърца тежка врата. По просторен, застлан с камъни под наблизиха стъпки, чието ехо отскачаше от висок таван. Стъпки, чийто ритъм познавах.

— Брануен?

— Да, сине — отвърна глас в мрака. — Буден си. Радвам се.

Докато тя нежно ме галеше по врата, си помислих, че звуци по-скоро отчаяна, отколкото зарадвана.

— Трябва да сменя превръзките ти. Боя се, че ще боли.

— Не! Не ме докосвай.

— Трябва, ако искаш да оздравееш.

— Не.

— Емрис, трябва.

— Добре, но внимавай! Толкова ме боли!

— Зная, зная.

Постарах се да не мърдам, докато тя внимателно развиваše превръзките с пръсти, леки като крило на пеперуда. Преди това наръси лицето ми с нещо, което ухаеше на гора след дъжд и сякаш притъпяваше болката. Чувствах се по-добре и въпросите ми изригнаха като фонтан.

— Откога спя? Къде сме? Тези гласове чии са?

— Двамата с теб, прости ми, ако щипе, сме в църквата „Свети Петър“. Гостуваме на монахините, чуваш тяхното пеене.

— „Свети Петър“! Но това е в Каир Мирдин.

— Така е.

Усетих студено течение от някой отворен прозорец или врата и се загърнах по-плътно с вълненото одеяло.

— Но това е на няколко дни път, дори с кон.

— Така е.

— Но...

— Емрис, не мърдай, докато развържа това.

— Но...

— Стой мирно... точно така. Само още малко. Готово.

С превръзките изчезнаха и въпросите ми за пристигането ни тук. Нов въпрос ги измести до един... защото макар че очите ми не бяха покрити, аз не виждах нищо.

— Защо е толкова тъмно?

Брануен не отвърна.

— Не си взела свещ ли?

Отново не отвърна.

— Нощ ли е?

Тя все така не отвръщаше. Не се и наложи, защото вместо нея ми отговори кукувица, увлечена в песен.

Пръстите на непревързаната ми ръка трепереха, когато докоснах плътта около очите си. Напипах грапавите кори и разранената кожа под тях и едва не подскочих. Нямах вежди. Нито мигли. Пренебрегвайки болката, примигнах и прокарах пръсти по клепачите си, също покрити с корички и белези.

Знаех, че очите ми са широко отворени. Знаех, че не виждам нищо. Потреперих, защото разбрах и още нещо. Че съм сляп.

Изревах от мъка, чух отново гласа на кукувицата и рязко отметнах завивките. Краката ми трепереха, но пряко сили станах от сламеника и избутах ръката на Брануен, която посегна да ме спре. Запрепъвах се по камъните, следвайки звука.

Спънах се в нещо, паднах и си ударих рамото. Протегнах ръце, ала не напипах нищо, освен камъните под себе си. Бяха корави и студени като в гробница.

Виеше ми се свят. Усетих как Брануен ми помага да се изправя, чух задавените й ридания. Отново я отблъснах, тръгнах напред и ръцете ми се натъкнаха на стена. Гласът на кукувицата ме насочи наляво и пръстите на здравата ми ръка се впиха в перваза на прозореца. Сграбчих го и се присламчих по-наблизо. Хладният въздух щипна бузите ми. Чувах кукувицата толкова ясно, че ми се струваше, че ако протегна ръка, ще докосна крилете ѝ. Стори ми се, че за пръв път от седмици наред ме облива утринна светлина, но колкото и да търсех слънцето, не го виждах.

Скрит. Целият свят е скрит.

Краката ми се подкосиха. Паднах на пода, подпрях глава на камъните... и заридах.

8

ДАРЪТ

Последвалите седмици се превърнаха в месеци, а страданието ми изпълни залите и коридорите на „Свети Петър“. Монахините, трогнати от непоклатимата набожност на Брануен и от жестоките ми изгаряния, бяха отворили пред нея вратите на своето светилище. Трудно биха могли да изпитат друго, освен жалост към жена, която по цял ден се моли и се грижи за момчето си. Колкото до мен... мен най-често ме избягваха, което ме устрояваше напълно.

Всеки ден носеше мрак — както за душата, така и за очите ми. Чувствах се като бебе, защото едва успявах с пълзене да обиколя студената каменна стая, която деляхме с Брануен. Пръстите ми добре изучиха четирите ѝ ъгъла, неравната мазилка между камъните, самотния прозорец, където прекарвах цели часове, мъчейки се да прогледна... само че вместо да ми донесе светлина, прозорецът само ме изтезаваше с веселия кукувичи зов и далечното оживление на пазара в Каир Мирдин. От време на време ароматът на нечий казан или на цъфнало дърво се смесваше с мащерката и буковия корен на ниската масичка на Брануен. Аз обаче не можех да изляза и да потърся тези неща. Бях затворник в тъмницата на слепотата си.

Два или три пъти се осмелих да се разходя опипом отвъд тежката дървена врата, в лабиринта от стаи и коридори.

Открих, че като се вслушвам внимателно в ехото от стълките си, мога да преценя колко е дълго или високо всяко помещение.

Един ден намерих стълбище, чиито каменни стъпала бяха тъй износени с годините, че приличаха на плитки паници. Като опипвах внимателно стената, аз слязох, отворих една врата и се озовах в уханен двор. Мокра трева докосна петите ми, в лицето ми повя топъл вятър. Изведнъж си спомних колко е хубаво да съм навън, на тревата, на слънце. После дочух песнопенията на сестрите от близкия метох. Закрачих по-бързо, нетърпелив да ги открия. Внезапно се бълснах право в една каменна колона... толкова силно, че паднах по гръб в плитък ров, пълен с вода. Докато се мъчех да стана, стъпих на камък,

който поддаде, и се катурах настани. Лявата ми буза се удари в колоната. Охлузен и окървавен, със скъсани превръзки, лежах там и хлипах, докато ме откри Брануен.

След това не помръднах повече от сламеника си, убеден, че ще прекарам дните си като безпомощен товар на пещите й. Дори когато се опитвах да мисля за друго, умът ми сам се връщаше към деня, в който се погубих. Брануен, завързана до дървото, със запушена уста. Гневът, който преля в мен тъй бурно. Смехът на Динатий, който преминава в писъци. Бесните пламъци наоколо му. Смазаните му ръце и притиснатото под клона тяло. Собствените ми писъци, когато осъзнах, че лицето ми гори.

Не помнех пътуването до стените на Каир Мирдин, макар че пестеливото описание на Брануен ми разкри достатъчно. Почти виждах как кръголикият Лъд ни наблюдава, докато преваляме хълма в каруцата на преминаващия търговец, смилил се над жената с очи като скъпоценни камъни и над обгорения й син. Почти чувствах клатушкането на каруцата, сякаш чуха скърдането на колелата и тропота на копита по пътя. Като че вкусах овъглената си плът, а в главата ми кънтяха умопомрачените ми писъци през онези дълги дни и нощи.

Сега почти нищо не нарушаваше рутината на дните и нощите ми. Напевите на монахините. Шушнешите им стъпки, докато отиваха в метоха, в столовата или да медитират. Тихите молитви на Брануен, докато се стараеше да изцели кожата ми. Настойчивият зов на кукувицата, кацнала в шумолящо дърво, което не можех да назова.

И мрак. Винаги мрак.

Понякога, седнал в леглото, предпазливо прокарвах връхчетата на пръстите си по коричките на бузите и под очите си. Браздите по кожата ми ми се струваха изключително дълбоки, като по кората на борово дърво. Знаех, че въпреки уменията на Брануен, ще остана белязан завинаги. Дори ако по чудо възвърнех зрението си, белезите щяха да разкриват безразсъдството ми пред света. Знаех, че подобни мисли са празна суeta и все пак не можех да ги пропъдя.

Веднъж осъзнах, че мечтая да ми порасне брада. Представях си я как се стеле, гъста като на някой стогодишен мъдрец. Каква брада само! Къдрава и бяла, за да скрива лицето ми като облак. Дори

заподозрях, че някоя птичка като нищо ще се опита да свие гнездо в нея.

Подобни копнези обаче никога не продължаваха дълго, а отчаянието ме душеше все по-често. Никога повече нямаше да се изкатеря по някое дърво. Никога повече нямаше да тичам през полето. Никога повече нямаше да зърна лицето на Брануен, освен в спомените си.

Храната ми си оставаше недокосната. При все че Брануен настояваше да ям повече, аз нямах желание за това. Една сутрин тя коленичи на камъните и безмълвно се зае с превръзките ми. Докато се опитваше да ги смени, аз се дръпнах от нея и поклатих глава.

— Ще ми се да ме беше оставила да умра.

— Не ти е било писано.

— Откъде знаеш? — сопнах се аз. — И без друго сякаш съм умрял! Това не е живот, а безкрайно изтезание. Предпочитам да живея в Ада, отколкото тук!

Тя ме сграбчи за раменете.

— Не говори така! Богохулство е.

— Истина е! Виж какво ми сториха силите, които нарече дар от Бога! Проклети да са! По-добре да бях умрял.

— Престани!

Издръгнах се от нея, а сърцето ми бясно блъскаше.

— Нямам за какво да живея! Нямам име! Нямам нищо!

Брануен преглътна риданията си и започна да се моли.

— Пресвети Боже, Спасителю, написал всичко във Великата книга на Небето и Земята, помогни на това момче! Умолявам те! Прости му, то не знае какво говори. Моля те, върни му зрението, дори отчасти, дори за малко и те уверявам, че ще заслужи прошката ти. Ако трябва, никога повече няма да използва силите си! Само му помогни. Моля те, помогни му.

— Да не използвам силите си ли? — казах с насмешка. — С удоволствие бих ги разменил за зрението си! И без това никога не съм ги искал.

Подръпнах превръзката си, изпълнен с горчивина.

— Ами ти? Що за живот водиш сега? Не по-добър от моя! Истина е — говориш смело, заблуждаваш онези монахини, но мен — не. Знам, че си нещастна.

— Аз съм в покой.

— Лъжеш.

— Аз съм в покой — повтори тя.

— Покой! — извиках аз. — Покой! Тогава защо толкова кършиш ръце, че чак пръстите ти са ожулени? Защо има следи от сълзи по бу...

Не довърших.

— Боже милостиви — прошепна тя.

— Аз... не разбирам.

Колебливо протегнах ръка към лицето ѝ и докоснах страните ѝ. В онзи миг и двамата осъзнахме, че някак си усещам следите от сълзи по тях. Не ги виждах с очите си, но знаех, че са там.

— Още един дар — гласът на Брануен преливаше от страхопочитание. Тя здраво стисна ръката ми. — *Втори взор*.

Не знаех какво да мисля. Нима това бе същата способност, с която преди отворих венчелистчетата на цветето? Не. Чувствах я различно. Не изискваше толкова воля. Ами това, че видях каква е на цвят вътрешността на цветето, преди то да се разтвори? Може би... но и онова бе различно. Това сякаш беше... отговор на молитвата на Брануен. Дар от Бога.

— Възможно ли е? — попитах кратко. — Възможно ли е наистина?

— Слава на Бога, да.

— Да проверим — наредих аз. — Вдигни няколко пръста.

Тя го стори.

Прехапах долната си устна и се опитах да си представя пръстите ѝ.

— Два?

— Не. Опитай пак.

— Три?

— Отново.

Съсредоточих се и инстинктивно затворих очи, макар че това нямаше значение. След дълго мълчание рекох:

— Ръцете са две, не една. Прав ли съм?

— Да! Колко пръста?

Изминаха минути. По белязаното ми чело изби пот и чувствителната кожа започна да смъди. Аз обаче не се отказах. Накрая попитах колебливо:

— Дали не са седем?
Брануен въздъхна облекчено.
— Седем са.

Прегърнахме се. В онзи миг разбрах, че животът ми се е променил напълно. Подозирах, че до края на дните си ще отдавам специално значение на числото седем... и най-важното — знаех, че току-що е бил даден обет. Дали от мен, от Брануен или между двама ни — това нямаше значение. Никога повече нямаше да движа предмети с ума си, нито дори едно венчелистче. Нямаше да гадая бъдещето или да се опитвам да овладея останалите сили, които притежавах. Аз виждах отново... и отново щях да живея.

Веднага започнах да се храня и почти не преставах — особено ако ми предложеха любимата ми попара от погача и мляко. Или пък корички хляб със сладко от боровинки. Или сурови гъши яйца със синапено семе, които ми доставяха особено удоволствие, защото на монахините им прилошаваше, още щом ги зърнеха. Един следобед Брануен отиде на пазара и откри една-единствена сочна фурма, която ни се стори по-великолепна от кралска гощавка.

Заедно с апетита се съживи и духът ми. Заех се да изследвам коридорите, стаите и дворовете на „Свети Петър“. Цялата църква бе мое владение. Моят замък! Веднъж изчаках, докато монахините се мащнат, промъкнах се във вътрешния двор и се изкъпах в плиткия ров. Най-трудно от всичко ми беше да не запея с цяло гърло.

Междувременно с Брануен упражнявахме втория ми взор всекидневно, с часове. Отначало използвахме лъжици, глинени съдини и други домакински прибори, които тя бе открила из църквата. След време се прехвърлих върху малък олтар с фини очертания и неравности. Накрая стигнах до потир с две дръжки, инкрустиран със сложни фигури. Макар че ми отне почти седмица, накрая успях да разчета думите, гравирани по ръба му — „Поискай и ще получиш“.

Докато се упражнявах, разбрах, че виждам най-добре, когато предметите са неподвижни и сравнително наблизо. Ако бяха далеч или се движеха твърде бързо, често ги губех. Птица в полет, например, просто се стапяше в небето.

Освен това отслабнеше ли светлината, отслабваше и вторият ми взор. По заник различавах само размазани контури. Нощем не виждах нищичко, освен ако мракът отстъпеше пред луната или някой факел.

Можех само да се чудя защо вторият ми взор се нуждае от светлина, все пак не беше като обикновеното зрение. Тогава защо тъмнината го задушаваше? От друга страна той сякаш бе отчасти вътрешен, отчасти външен. Може би разчиташе на онова, което бе останало от очите ми, въпреки че не разбирах как. Или пък изискваше нещо друго, нещо в мен, което не бе издържало изпитанието.

По тази причина, макар и да беше за предпочитане пред слепотата, вторият взор не можеше да се сравнява с изгубеното ми зрение. Дори денем различавах цветовете съвсем слабо — светът бе обагрен в нюанси на сивото. Виждах например че Брануен вече носи воал, който е по-светъл от наметалото й, но не знаех дали е сив или кафяв. Започнах да забравям много от наученото за цветовете след пристигането ми в Гуинет.

Това обаче бяха ограничения, които можех да приема, при това с радост. Благодарение на новите си способности ходех в метоха и в столовата с Брануен. Веднъж седнах до една монахиня и двамата разговаряхме, без тя и за миг да заподозре, че очите, насочени към нея, всъщност са напълно слепи. Една сутрин дори потичах из двора, като заобикалях колоните и прескачах канавките... този път без да сдържам песента на устните си.

9

МАЛКОТО ПТИЧЕ

Докато вторият ми взор се подобряваше, Брануен започна да ми преподава латински с помощта на религиозните ръкописи в църквата. Щом разтворех някой от тези томове, ме заливаше силният аромат на кожа и пергамент, а образите ме пренасяха другаде — при пламтящата колесница на Илия, тайната вечеря на Исус и скрижалите на Мойсей.

Докато размишлявах над текстовете, бедите ми избледняваха. Сливах се с думите и виждах делата, цветовете и лицата в тях в такава яснота и цвят, каквито очите ми никога не биха могли да зърнат. Тогава прозрях по непознат ми дотогава начин, че книгите наистина са чудодейни. Дори си позволих да мечтая как някой ден ще се обградя с книги от много епохи и на много езици, също както Брануен едно време.

С всеки изминал ден зрението ми укрепваше. Една сутрин открих, че мога да разчета изражението на Брануен по извивката на устните й и огънчето в очите й. Друга сутрин, докато стоях до прозореца и гледах как вятърът люлее дървото, от което пееше кукувицата, осъзнах, че то е глогина с широка, тъмна корона. Една нощ пък, за пръв път след пожара, видях в небето звезда.

На следващата вечер застанах в средата на вътрешния двор, далеч от всякакви факли. Ниско над северния хоризонт блещукаше втора звезда. На следващата нощ видях още три. И още пет. Още осем. Още дванадесет.

Една вечер Брануен излезе с мен. Заедно легнахме на камъните и тя със замах ми посочи съзвездието Пегас. После бавно и ритмично ми разказа историята за крилатия жребец. Заедно с думите й и аз се понесох в небето на широкия му гръб. Скачахме от звезда на звезда, минахме покрай луната и препускахме чак до здравия предел.

Освен ако облаците напълно закриваха небето, Брануен и аз всяка нощ лежахме под тъмния небесен купол. Обичах да чета ръкописите в църквата, ала звездите ме вълнуваха още по-силно. С Брануен за водач прекарвах вечерите си в компанията на Водолея,

Лебеда и Мечката, която във фантазиите ми неведнъж раздра гърба ми с острите си нокти. Вдигнах платната на Вела, плувах с Рибите, набивах крак редом с Херкулес.

Докато изучавах звездите, понякога си представях как небето се смалява до размерите на пищна мантия и веднага я намятах на гърба си. Тъмносиня и обсипана със звезди, тя ме покриваше чак до глезените и блещукаше с всяка моя стъпка. Звездите кацаха на раменете ми, планетите се виеха около кръста ми. Как ми се щеше някой ден да имам такова наметало!

Дори тази радост не ми позволяваше да забравя колко много неща остават скрити за мен. Облачното небе забулваше някои звезди, а заоблаченият ми взор — други. Въпреки това щастието от онова, което можех да видя, натежаваше над раздразнението от онова, което ми убягваше. Въпреки пелената, звездите никога не ми се бяха стрували толкова ярки.

И все пак... у мен оставаше късче мрак, което дори звездната светлина не можеше да докосне. Сенките от миналото продължаваха да ме терзаят. Особено онова, което причиних на Динатий. Още чуха писъците му, виждах ужаса в очите му, докосвах строшените и безполезни останки от ръцете му. Попитах Брануен дали е оцелял, но тя не знаеше. Каза само, че когато сме напускали селото, още се е крепял между живота и смъртта. Едно беше ясно — макар че бе сторил повече от достатъчно, за да предизвика гнева ми, неговата бруталност бледнееше пред моята.

Освен това ме тормозеше и нещо друго, по-силно от вината. Страх. От мен самия, от ужасяващите ми сили. При най-беглата мисъл за тях в ума ми лумваше стена от пламъци, която обгаряше самата ми душа. Ако нямах силата да спазя обета си, аз ли щях да използвам силите си, или те — мен? Ако можех тъй лесно да унищожа и дърво, и човек в пристъп на гняв, на какво още бях способен? Можех ли да унищожа самия себе си, както бях сторил с очите си?

„Що за създание съм всъщност?“ Може би Динатий все пак беше прав. Може би във вените ми наистина течеше кръвта на демон и ужасяващата магия можеше да изблигне от мен във всеки един миг, като чудовищно влечуго, надигнало се от най-мрачните морски дълбини.

Стана така, че дори през отново просветелите си дни не можех да се отърся от мрака на страховете си. Седмиците се низеха, издръжливостта ми растеше, а зрението ми се подобряваше. Смущението ми обаче също нарастваше. Дълбоко в себе си знаех, че не бих могъл да дам покой на страховете си, преди да открия истинската си идентичност.

Един следобед дочух нещо ново от прозореца на стаята. Нетърпеливо се доближих и с помощта на втория си взор открих източника на звука сред клоните на глогината. Известно време наблюдавах и слушах. Накрая се обърнах към Брануен, която седеше на обичайното си място до сламеника ми и стриваше някакви билки.

— Кукувицата е свило гнездо в глогината — съобщих аз със смесица от убеденост и тъга, която накара Брануен да остави чукалото и хаванчето. — Наблюдавах я всеки ден. Снесе само едно яйце, опази го от всички врагове. Днес то най-сетне се излюпи. Малкото птиче е изплувало от мрака.

Преди да отвърне, Брануен внимателно огледа лицето ми.

— А птичето — попита тя с треперещ глас, — отлетяло ли е вече?

Бавно поклатих глава.

— Още не. Но много скоро ще трябва.

— А не може ли... — тя прегълтна, преди отново да заговори. — Не може ли да остане още малко в гнездото с майка си?

Намръщих се.

— Всеки трябва да напусне гнездото, когато може.

— Накъде? Къде ще отиде птичето?

— Да намери себе си — отвърнах аз, помълчах и добавих: — А за това ще трябва да открие миналото си.

Брануен се хвана за сърцето.

— Не. Не говориш сериозно! Жivotът ти няма да струва нищо, ако се върнеш... там.

— Няма да струва нищо, ако остана тук — възразих аз и пристъпих към нея. — Ако не можеш или не искаш да ми кажеш откъде съм дошъл, трябва сам да науча. Моля те, разбери! Трябва да открия истинското си име. Да открия истинската си майка, истинския си баща. Истинският си дом.

— Остани — отчаяно ме замоли тя. — Та ти си само на дванайсет години, и то полуусляп! Не подозираш какви са рисковете. Чуй ме, Емрис, остани с мен само още няколко години, докато възмъжееш. Тогава сам ще избереш пътя си. Бард, монах, каквото пожелаеш!

Забелязала празния ми поглед, тя опита другояче:

— Просто не решавай веднага. Може да ти разкажа някоя история, за да ти помогна да премислиш тази лудост. Любимата ти, за странстващия друид, който спасил света Бригита от робство! — и тя започна, без да дочека отговора ми. — Дошъл ден в живота на младата Бригита, когато...

— Спри — тръснах глава аз. — Трябва да науча своята история.

Брануен се изправи с омекнали колене.

— Отказах се от повече, отколкото подозираш. Знаеш ли защо? За да сме в безопасност. Това не ти ли стига?

Не отвърнах.

— Наистина ли трябва да заминеш?

— Ела с мен.

Тя се подпрая на стената.

— Не! Не мога.

— Тогава ми кажи как да стигна дотам.

— Не.

— Или откъде да тръгна.

— Не.

Ненадейно ми се прищя да разгледам ума ѝ отвътре, както бях сторил с цветето. Тогава лумнаха пламъците и пометоха мислите ми. Спомних си както обещанието, така и страховете си.

— Кажи ми само едно — примолих се аз. — Каза, че си познавала дядо ми. А познаваше ли баща ми?

Тя трепна.

— Да. Познавах го.

— А той, човек ли беше, или... демон?

Брануен се вцепени. След дълго мълчание заговори, сякаш много отдалеч:

— Ще ти кажа само едно. Ако някога го срећнеш, помни: той не е такъв, какъвто изглежда.

— Ще запомня, но не можеш ли да ми разкриеш нещо повече?

Тя поклати глава.

— Собственият ми баща! Просто искам да знам нещичко за него.

— По-добре да не знаеш.

— Защо?

Вместо да отвърне, тя тъжно сведе глава. Отиде до масичката с билките, отбра набързо няколко, стри ги на едро и изсипа сместа в торбичка с дълга кожена връв. Подаде ми и я примирено рече:

— С тях може да живееш малко по-дълго.

Понечих да отвърна, но тя ме прекъсна.

— Приеми това от жената, която искаше да я наричаш „майко“.

Брануен бавно бръкна в пазвата си и извади скъпоценния медальон.

Различих зелените проблясъци въпреки слабото си зрение.

— Но това е твое!

— Ще ти трябва повече, отколкото на мен.

Тя го свали от врата си, притисна го за последен път между пръстите си и го окачи на шията ми.

— Нарича се... Галатор.

Дъхът ми секна.

— Пази го добре — продължи тя. — Силите му са огромни. Ако не успее да те опази, значи нищо на тази земя не би могло.

— Ти ме пазеше. Сви хубаво гнездо.

— За малко, може би. Но сега... — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Сега трябва да отлетиш.

— Да. Трябва да отлетя.

Тя леко ме докосна по бузата.

Обърнах се и излязах, а ехото от стъпките ми изпълни каменния коридор.

10

СТАРИЯТ ДЪБ

Излязох от резбованите порти на църквата „Свети Петър“ и пристъпих сред хаоса и суматохата на Каир Мирдин. Мина известно време, докато слабото ми зрение се нагоди към постоянно менящите се форми. По калдъръмените улици трополяха коне и каруци, минаваха магарета, свине, овце и няколко рошави кучета. Търговци се надвикиваха, хвалейки стоките си, просящи посягаха към наметалата на минувачите, около един жонгльор се тълпяха зяпачи и всякакви други хора разнасяха кощници, вързопи, зеленчуци и топове плат.

Погледнах назад към глорината, чиито клони почти не се виждаха зад стените на църквата. Въпреки цялата болка, която бях изпитал там, щях да ми липсват спокойствието в стаята ми, протяжните напеви на монахините и птичката, която кукаше в короната на дъrvoto. Най-много обаче щеше да ми липсва Брануен — повече, отколкото очаквах.

Докато наблюдавах размитите очертания на хора, животни и стоки, забелязах някакъв параклис от другата страна на улицата. Заинтересуван, реших да го разгледам, макар че това означаваше някак да прекося бързотечния жив поток пред себе си. Прехапах устни и тръгнах.

Незабавно бях изблъскан, изритан и притиснат. Понеже не виждах достатъчно, за да се предпазя, се бутнах право в един човек, нарамил наръч дъrvа. Разлетяха се както съчки, така и проклятия. След това се ударих в хълбока на един кон. Секунди по-късно почти загубих пръстите на единия си крак под колело на каруца, но накрая успях да стигна до другата страна и доближих параклиса.

Паметникът не беше нищо особено — просто ястреб, кацнал над купа с кална вода. Ако някой някога се е грижил за него, явно отдавна не се беше отбивал. Крилете му бяха откършени, камъните около основата се ронеха. Навярно го забелязваха едва шепа от хората, които минаваха оттук всеки ден.

И все пак нещо в това отдавна забравено светилище глождеше любопитството ми. Приближих се и докоснах изтритата човка на птицата. От описанията на Брануен знаех достатъчно, за да предположа, че това вероятно е светилище на Мирдин, един от най-почитаните богове на древните келти, който понякога приемал образа на ястreb. Един от техните аполоновци, би казала тя. Макар да не приемах увереността ѝ, че тези божества още бродят по земята, отново си спомних за елена и глигана, които се бориха пред очите ми преди толкова години. Ако наистина са били Дагда и Рита Гаур, дали бе възможно и духът на Мирдин все още да е жив?

В мен се бълсна магаре, натоварено с чували. Залитнах и неволно потопих ръка в мътната вода. Докато се изправях и бършах пръстите си, се опитах да си представя как е изглеждал преди векове Каир Мирдин. Брануен ми бе разказала, че вместо оживен град, тук навремето е имало просто хълм, където скитащите овчари спирали да починат. Постепенно мястото се превърнало в търговско селище, където предлагали стоки от фермите в Гуинет и от далечни области като Гуент, Брихениог и Поус Вадог. Щом пристигнали, римляните построили крепост на високите брегове на река Тиуи. Днес старите военни друмища като този към Каир Ведуид свързваха града с тучните долини и пълните с дивеч гори на север и по протежението на реката, чак до морето. Независимо дали някой още помнеше тези неща, разпадащият се олтар и името на града все още свързваха Каир Мирдин с далечното му минало.

Осъзнах, че това е целта и на моето пътешествие. Да се свържа с миналото си, да открия името, дома и родителите си. И макар че не знаех нито накъде ще ме поведе търсенето, нито къде ще приключи, внезапно разбрах откъде трябва да започне.

От морето. Трябваше да се върна там. На същото място, където ме бе изхвърлил океанът преди повече от пет години.

Може би щом пристигнеш, нямаше да открия нищо, освен назъбени скали, грачещи чайки и разпенени вълни. А може би щях да открия следата, която търсех. Или поне следа, която да води към нея. Не беше голяма надежда, но друга нямах.

Струваше ми се, че часове наред се лутам из града. Опитвах се да се придържам към страничните улички, за да не ме стъпчат хората. Сякаш за да не забравя колко слабо е зрението ми, аз се препъвах

толкова често, че скоро пръстите на краката ми пулсираха от болка в кожените ми ботуши. Въпреки това упорствах. Убеден съм, че много хора заключиха (с основание), че съм недодялан простак. Сигурен съм също, че никой не се досети, че очите ми са напълно безполезни. От време на време чувах съчувствени слова, но не заради слепотата, а заради белезите си.

Накрая намерих пътя, който водеше до река Тиуи. Знаех, че ако го следвам достатъчно дълго на север, ще стигна до нашето старо селце. Оттам смятах да продължа към морето.

Накрая стигнах до градските стени, дебели десет разкрача и двойно по-високи. Прекосих широкия мост, като внимавах да не се препъна по неравните камъни и навлязох в гористата долина оттък.

Бавно следвах реката, съсредоточен върху всяка крачка. Разсеех ли се дори за миг, като нищо щях да се просна на земята. Не, че не ми се случваше, при това твърде често. Веднъж паднах на селския площад, където едно магаре едва не прекърши гърба ми.

Въпреки това се справях прилично. В продължение на три дни ядох малини, шипки и сирене от питата, която ми бе дала една монахиня. През това време не заговорих никого и никой не ми продума. Веднъж по здрач помогнах на един овчар да спаси паднало в ров агне и получих в отплата коричка хляб, но това бе единственият ми контакт с други хора.

След време друмът се превърна в стария път, по който впрягове теглеха баржи през Каир Ведуид. Те плаваха по реката, подминавайки патици и лебеди. Щом наблизих селото, се скрих в гората. Вървях успоредно на пътя, но без да излизам на него — така никой нямаше да ме види. От време на време си хапвах горски плодове, корени и ядливи листа. Отново пих от ручейчето под величествения бор, където яздих бурята и ми се доща да не бях слизал от него. Странно защо в тези диви гори се чувствах повече у дома си, отколкото където и да било в Гуинет.

Късно същия следобед спрях до моста на Каир Ведуид. Зърнах висок, но разкривен силует в другия му край. Опитах се да го разгледам по- внимателно, докато вятърът фучеше около мен. Приличаше на немощен дънер, но преди не бях виждал дърво там. Не можех да се отърся от чувството, че това е прегърбеното тяло на човек. Човек с чуканчета вместо ръце.

Не се забавих и въпреки препятствията отново тръгнах през горите, като избегнах и следващите няколко села. Сенките се удължиха, зренietо ми се влоши и забавих ход. Оставил хората далеч зад себе си, свърнах към една широка поляна. Ожулен от паданията и изтощен от дългия преход, аз се свих в меката трева и се приготвих да поспя.

Събуди ме слънчевата светлина, обляла лицето ми. Прекосих поляната и се върнах на пътя там, където се отделяше от реката. Не срещнах никого, освен един старец, чиято проскубана бяла брада подскачаше в ритъма на стъпките му. Загледах се в него и отново ми се прииска брада, която да скрие ужасните ми белези. Може би... някой ден. Ако ми беше писано да живея достатъчно дълго.

Наоколо нямаше села, но не се чувствах изгубен. Спомените ми за пътя до морето бяха изненадващо ясни, защото макар да го бях изминал само веднъж наяве, той ми бе добре познат от сънищата ми. Постепенно ускорих крачка. Почти чувах далечния плясък на вълните.

От време на време пъхвах ръка в туниката си и докосвах Галатор. Макар да знаех съвсем малко за него, присъствието му ме успокояваше. Същото важеше и за кожената торбичка от Брануен, която носех на рамо.

Старият път залиня, докато накрая се превърна в тревиста пътечка. Краят му преминаваше през процеп в стена от ронещи се скали. Усетих съвсем лек солен повей. Знаех къде съм, бих познал това място и със затворени очи.

Черните канари се издигаха нагоре, двадесеторно по-високи от мен. Малки чайки си подвижваха и прелитаха сред скалите. Пътеката рязко сви вдясно и свърши там, където очаквах.

При океана.

Пред мен се ширеха сиво-сини води, безбрежни и бездънни. Мириসът на водорасли гъделичкаше ноздрите ми.

Вълните прииждаха и се отдръпваха, пясъкът стържеше върху скалите. Над брега се виеха чайки и шумно грачеха.

Прекосих черната бариера, като прескачах приливни ями и парчета плавей. „*Нищо не се е променило*“, рекох си аз. Докато вълните обливаха краката ми, зареях поглед на запад. Пелената пред собствения ми взор се сля с мъглата от пръски. Опитах се да надникна зад нея, но не можах.

„Нищо не се е променило.“ Черните скали, соленият бриз, непрестанният ритъм на морето. Всичко си беше както преди. Дали някъде тук се криеше следа? И имах ли надежда да я открия? Морето бе толкова огромно, а аз толкова... мъничък. Наведох глава към гърдите си. Заразхождах се безцелно, а кожените ми ботуши шляпаха в ледената вода.

Тогава забелязах един силует, който не беше вече същият. Макар и все още огромен, древният дъб бе почти оголял — кората му се гърчеше на ивици край корените. По каменистия бряг се валяха няколко откършени клона. Дори хралупата, където се бях скрил от глиган, беше пробита и разцепена. Старото дърво най-сетне се бе предало.

Докато наблизавах останките му, се препънах. В пищяла ми се вряза оствър камък, но аз сподавих болезнения си вой, за да не издам присъствието си на някой глиган. Не знаех дали наистина бях срецнал Рита Гаур, но онзи звяр със сигурност искаше да пролее кръвта ми. Ако се появеше сега, нямаше къде да се скрия, а Дагда едва ли щеше отново да ме спаси.

Боляха ме и раменете, и краката. Седнах върху безжизнените корени, прокарах длан по ръбовете на хралупата и напипах следите от бивните на глигана. Споменът ми беше съвсем пресен, сякаш го бях преживял току-що. И все пак дървото, което тогава ми се стори вечно, сега бе само скелет.

Изритах едно парче кора. Знаех, че не съм се отървал много по-леко. Бях се върнал тук ако не мъртъв, то почти. Сляп и напълно изгубен.

Седях, отпуснал глава в шепите си и разсеяно гледах брега. Личеше, че започва отливът. Постепенно границата между суровите скали и морето се разшири. Разкри се ивица пясък, изпъстрена със свои собствени миниатюрни морета и планини.

Един рак-пустиинник притича по пясъка, кацна на ръба на приливна яма и започна борба с някаква полуузаровена черупка. След като дълго драпа и дълба, той успя да измъкне трофея си — бяла раковина на бледооранжеви ивици. Представих си как ликува, че най-сетне се е сдобил с нов дом, но преди да успее да се наслади на успеха си, порив на вятъра му изтръгна раковината. Тя се плъзна обратно във вира и отплава като мъничък сал, подскачайки по вълните.

Докато ракът наблюдаваше как съкровището му си отива, аз си позволих една саркастична усмивка. Такъв е животът. Мислиш, че си постигнал мечтата си и я губиш завинаги. Мислиш, че си открил дома си, а той отплава.

„*Отплава*.“ Напук на здравомислието, внезапно ми хрумна идея. Налудничава, безнадеждна идея.

Щях да си направя сал! Може би дървото, което ме бе спасило преди, щеше да ми помогне и сега. Може би вълните, които ме бяха изхвърлили тук, щяха да ме отведат обратно в морето. Щях просто да повярвам — на дървото, на отлива.

Нямах какво да губя, освен живота си.

11

ПЛАВАНЕ

Направих сала от откъртените клони на дъба, като ги вързах един за друг с тънки ленти от кората му. Вторият ми взор често не преценяваше добре нито размерите и формата им, нито здравината на възлите, но въпреки това се справих, дъска по дъска. В средата на сала поставих парче от хралупата, леко вдълбнато, за да мога да седна в него. Накрая омотах ръбовете с няколко парчета водорасли, които открих сред скалите.

Докато приключва, слънцето взе да преваля. Довлякох жалкото си творение досами вълните и преди да го избутам във водата, импулсивно изтичах до ямата, из която се носеше раковината. Извадих я и я оставил на пясъка, за да може ракът отново да намери дома си.

Докато газех из студената вода, чайките сякаш ми се присмиваха. Преди да се покача на жалкия си сал, аз се поколебах. Два свята ме теглеха в противоположни посоки. Стоях на ръба между сушата и морето, между миналото и настоящето. За миг решителността ме напусна. Същата вода, която едва не ме бе удавила, сега плискаше около бедрата ми. Може би прибързвах. Може би трябваше да се върна на брега и да измисля нещо по-разумно.

Точно тогава сред останките на дъба светна златист проблясък. Залезът къпеше ствOLA, гравирайки огнени жилки по него. Спомних си за друго горящо дърво, чито пламъци още ме изгаряха дълбоко. И разбрах, че трябва да открия отговорите на въпросите си.

Изтеглих се върху сала, настаних се във вдълбнатата седалка и свих колене под себе си. За последен път погледнах към черните скали и обърнах гръб на брега. Потопих длани в лдената вода и гребах, докато ръцете ми се измориха. Заради чезнешкото слънце, все още достатъчно силно, за да затопли мократа ми кожа, във водата блещукаха много повече цветове, отколкото можех даоловя. И макар че нямаше как да я видя, аз усещах плетеницата от розова и златиста светлина, танцуваща точно под вълните.

Докато течението ме отнасяше все по-далеч от брега, в гърба ми подуха лек бриз. Не знаех накъде ще ме отведе морето. Можех само да му се доверя.

Замислих се за древните мореплаватели като Бран Благословения, Одисей и Йона, чиито истории бях чул от Брануен. Зачудих се дали някой някога ще го е грижа за моето пътешествие — някой друг, освен нея. Прииска ми се да мога да ѝ го опиша някой ден... но в душата си знаех, че никога повече няма да я видя.

Покрай мен прелетя черноглава чайка, която оглеждаше повърхността на морето в търсене на вечеря. Внезапно тя пронизително изграчи, наклони криле към сала и се приземи до едно от водораслите, които висяха от едната му страна. Стисна го в клюна си и задърпа с всички сили.

— Къш! — креснах аз и размахах ръце. Само това ми липсваше точно сега — някаква си изгладняла птица да ми разглоби сала.

Чайката пусна водораслото, излетя с писък и закръжи над мен. След няколко секунди отново се приземи, този път на коляното ми. Окото ѝ, жълто като слънцето, ме заразглежда. Навярно заключила, че съм твърде едър (или твърде жилав), за да вечеря с мен, чайката наклони черната си глава и отлетя към брега.

Докато наблюдавах как се отдалечава, ме налегна прозявка. Непрестанното люшкане ме приспиваше, а и бях изтощен от няколкодневния път от Каир Мирдин. Ала как да заспя? Ами ако падна от сала или (още по-лошо) пропусна нещо важно?

Опитах се да си почина, без да заспя. Наведох се напред и опрях брадичка на коленете си. За да остана буден, се съсредоточих върху бавния път на залязыващото слънце. Огненото кълбо вече надвисваше току над водата, чертаейки блещукаща ивица светлина през вълните, чак до сала ми. Досущ като златен път. Накъде ли водеше? Накъде ли водеше мойт собствен?

Погледнах през рамо — вече доста се бях отдалечил от брега. Ветрецът беше спрятал, но салът навярно бе уловил някое течение. Вълните ме подмятаха и постоянно ме пръскаха, но въпреки люлеенето, вървите още държаха, а дървото беше здраво. Облизах устни, вкусвайки солените пръски. Пак опрях глава на коленете си и не успях да сподавя поредната прозявка.

Огромното кървавочервено слънце запали в облациите пожар от цветове, които долавях съвсем бегло. Формата на слънцето усещах по-ясно, особено когато започна да се слива с хоризонта. След миг то се разтвори във вълните като внезапно спукан мехур.

Не видях как се стъмни, защото заспах.

Събудих се, оплискан от студена вода. Нощта се беше спуснала. Край най-тънкия лунен сърп, който някога бях виждал, се бяха струпали звезди. Заслушах се в съскация шепот на вълните и в постоянния им напор срещу сала. Тази нощ не заспах повече. Разтреперан, свих крака плътно до гърдите си. Можех само да чакам онова, което морето искаше да mi покаже.

Когато слънцето изплува зад гърба ми, открих, че бреговете на Гуинет са изчезнали. Дори внушителните скали не се виждаха вече. Различих само един прозирен облак, който лениво се разяваше като флаг — навярно от билото на И Уидва, макар че не можех да съм сигурен в това.

Зърнах парче дърво, изплъзнало се от водораслото, което го държеше и бързо го вързах отново. С напредването на деня гърбът и краката ми се схванаха до болка, но не можех нито да се изправя, нито да се разтъпча, без да се прекатура. Вълните безмилостно плющаха и срещу сала, и срещу мен, а палещото слънце напичаше врата ми. Междувременно още по-страшна жега гореше в устата и гърлото ми и се усилваше все повече. Никога преди не бях изпитвал такава жажда.

По залез забелязах няколко едри източени тела, подали гърбове над водата. Бяха седем или осем, но плуваха в съвършен синхрон, надигаха се и се скриваха заедно, като вълна. Щом преминаха край сала ми, смениха посоката и заплуваха в кръг около мен. Веднъж, два, три пъти — обикаляха, изскачаха и отново изчезваха в балончетата, оставени от собствените им дири.

Делфини ли бяха? Или може би морски хора? Брануен ги бе нарекла „русалки“, наполовина хора, наполовина риби. Не виждах достатъчно добре, за да разбера, но гледката ме изпълни с удивление. Когато позлатените им от залеза тела се стопиха, си обещах, че ако живея достатъчно дълго, ще сторя всичко по силите си, за да изследвам тайнствените морски дълбини.

Премина още една, също тъй студена нощ. Звездите погълнаха лунния сърп. Спомних си съзвездията и приказките на Брануен за

произхода им. Дълго ги търсих и накрая успях да открия няколко, включително любимия ми Пегас. Представих си, че люшкането на сала всъщност е галопът на крилатия жребец.

Заспах и засънувах, че някакво огромно крилато създание ме носи на гръб през небосвода, макар че не бях сигурен Пегас ли е, или не. Внезапно се хвърлихме в битка. Пред нас се издигна тъмен замък, пазен от призрачни стражи, който... Да! Въртеше се около собствената си ос! Притегляше ни надолу, надолу към себе си и аз с всички сили се опитвах да променя посоката, но не успявах. След секунди щяхме да се бълснем право в стените на крепостта.

Тогава се събудих. Треперех, но не само от студ — сънят владя мислите ми до късно на следващия ден, макар че смисълът му ми убягваše.

По-късно същия следобед хоризонтът на запад потъмня. Вълните пораснаха и започнаха да подмятат сала насам-натам, ветровете ме нападнаха с пелени от пръски. Салът стенеше и скърцаше, няколко от вървите се скъсаха, а в голямото парче от дъбовата хралупа зейна пукнатина. Въпреки това бурята ме пощади. Здрачи се, морето се успокои. Бях подгизнал и ужасно жаден, но и салът, и аз бяхме невредими.

Същата нощ се постарах да поправя скъсаните върви. Докато се суетях с тях, кръстосал крака, мешибна хапещ порив на вятъра. Нова сянка, по тъмна от предишната, плъзна към звездите и бързо скри небето първо на юг, а после над мен. Накрая всичко почерня.

Щом мракът ме погълна, вторият ми взор угасна. Не виждах! Бях толкова сляп, колкото през първия ден в църквата.

Надигнаха се могъщи вълни, въртопът подмяташе сала ми като вейка. Водата постоянно обливаше лицето, гърба, ръцете и краката ми. Този път бурята не утихна — вместо това се усилваше, набираше мощ с всяка минута. Свих се почти на топка като изплашен таралеж и обхванах външните ръбове на сала, вкопчен в дъбовите останки, които ме държаха над водата.

Силите ми! Мина ми през ум ги призова. Можех да укрепя сала или дори да усмиря вълните! Но не. Бях обещал. Освен това способностите ми ме ужасяваха дълбоко, дори повече от страховития вихър. Истината беше, че не знаех нищо за магията, освен последствията ѝ — миризът на опърлена плът, писъците на Динатий,

агонията, когато очите ми пламнаха. Да, силите ми сигурно можеха да ми помогнат, но знаех, че никога повече няма да ги използвам.

Вихърът вилня и бесня през цялата нощ. Заливаха ме порои, бълскаха ме огромни вълни. Припомних си историята на Бран Благословения, който преживял подобна буря и това ми даде надежда, но и тя се удави в гнева на океана.

И двете ми ръце изтръпнаха от студ, но не смеех да се пусна, за да се опитам да ги стопля. Скъсаха се още върви, една от талпите се разцепи през средата. Гърбът ме болеше, но не колкото сърцето ми. Дълбоко в себе си знаех, че тази буря ще сложи край на пътешествието ми.

Изгревът озари небето съвсем слабо, но достатъчно, за да мога отново да различавам очертания. Вторият ми взор едва се бе възвърнал, когато една мощна вълна ме връхлетя така, че дъхът ми секна. Салът се разтресе и най-сетне се разпадна.

В онзи кошмарен момент пропаднах в ревящото море. За щастие ръката ми случайно докосна парче дърво и аз го сграбчих. Похлупи ме една вълна, после още една и още една.

Силите ми бяха на привършване, хватката ми отслабна. Бесният кипеж продължаваше. Нямах съмнение, че настъпващият ден ще ми бъде последен. Едва успях да забележа странния облак, понесъл се над водата. Повече ми приличаше на остров от мъгла.

Нададох умолителен вик и пуснах клона. Вода изпълни дробовете ми.

ВТОРА ЧАСТ

12

ПАДНАЛИЯТ ВОИН

Вече не се лашкам.

Вече не се давя.

Отново се събудих на непознат бряг. Същият прибой в ушите ми, същият вкус на солена вода в устата ми. Същият страх, свил стомаха ми.

Нима измъчените години в Гуинет са били само сън? Ужасен, нездрав сън?

Узнах отговора още преди покритите ми с пясък пръсти да докоснат белязаните ми бузи, незрящите ми очи и увисналия на шията ми Галатор. Гуинет бе истински, също като силния, необичаен аромат, който изпълваше въздуха на това място, където и да се намираше то.

Завъртях се на една страна и под хълбока ми се строши черупка. Приседнах и жадно вкусих въздуха — бе сладък като цветна поляна, но и малко тръпчив. По-истински.

Макар да чуха недалечния ритъм на вълните, вторият ми взор не ги улавяше, но не заради лошото ми зрение. Морето лежеше зад подвижна стена от мъгла, толкова гъста, че скриваше всичко зад себе си.

В тази пелена сякаш се зараждаха страни форми, задържаха се за кратко и изчезваха. Привидя ми се нещо като огромен свод и порти, които се затварят. На мястото на този образ изплува заострена опашка, достатъчно голяма, за да принадлежи на дракон. Пред очите ми тя се превърна в гигантска глава с нос като луковица. Тя се обърна към мен като безплътен гигант, отвори уста, сякаш за да продума и се разтвори в мъглата.

Размърдах схванатия си гръб и се огледах. За разлика от северния бряг на Гуинет, тук сушата и водата нежно се докосваха. Нямаше остри скали, само розови, бели и лилави черупки. До стъпалото ми се виеше лоза, която лениво се точеше по плажа като лъскава зелена змия.

Розово. Лилаво. Зелено. Сърцето ми подскочи. Виждах цветовете! Не толкова добре, колкото преди пожара, но много по-ясно,

отколкото в деня, когато морето раздроби сала ми на парчета.

Да, но... това не беше възможно. Огледах кожата си и гънките на туниката и установих, че не изглеждат по-ярки от преди.

Хвърлих втори поглед към плажа и внезапно разбрах. Не аз виждах по-добре, просто пейзажът сякаш изльчваше цвет. Черупките, лъскавите листа и дори пясъкът бяха някак по-сияйни, по-реални. Ако вторият ми взор долавяше в тях толкова живот, как ли щяха да изглеждат, ако имах истински, зрящи очи?

Вдигнах една раковина, усукана като спирала. По искрящо бялата ѝ черупка се виеха лилави нишки. Тя легна удобно в дланта ми, сякаш двама приятели се намериха.

Долепих я до ухoto си, очаквайки да чуя приглушения глас на океана. Вместо това долових странно придиление, като глас, идващ много отдалеч. Нашепваше ми на непознат език, опитваше се да ми каже нещо.

Дъхът ми спря. Отделих раковината от ухoto си и се взрях във вътрешността ѝ. Видя ми се съвсем обикновена. Сигурно ми се беше счуло. Отново я опрях до ухoto си... и пак чух онзи глас! Този път беше по-ясен. Не ми се вярваше, но сякаш ми каза „*Пазисееее... пази сеееее*“.

Бързо оставил раковината на пясъка. Дланите ми се потяха, стомахът ми беше на топка. Изправих се — краката, ръцете и гърбът ми бяха тъй вдървени, че присвих очи от болка. Погледнах раковината и поклатих глава. Имах вода в ушите. Сигурно от това е било.

„Вода. Трябва да намеря прясна вода.“ Ако успеех да се напия, щях да се почувствам по-бодър.

Изкачих се по склона на една дюна... а видяното спря дъха ми.

Далеч на запад се простираше гъста гора, където разноцветни птици прелитаха сред величествени дървета. На хоризонта се диплеха замъглени хълмове, а цветът им бе толкова сочно зелен, че преминаваше в синкаво. Между хълмовете и гората се разливаше долина, пищна и мека като килим. От гората извираха позлатени от слънцето поточета и весело се изливаха над ливадите, сливайки се в голяма река, устремена към морето. В далечината виждах още дървета, но те растяха в спретнати редове, като отдавна засадена овоощна градина.

Тъкмо щях да се отправя към долината, за да утоля жаждата си, когато нещо привлече вниманието ми. Не виждах много от източния бряг на реката, но той ми се стори различен от срещуположния. Вместо зелен бе кафениковочервен, с цвят на сухи листа или ръжда. Отначало се притесних, но после реших, че вероятно това се дължи на някаква странна растителност или на игра на светлината, причинена от тъмните облаци, скучени над източния хоризонт.

С пресъхнало гърло отново се обърнах към долината и горите, прострели се пред мен. Крайно време беше да утоля жаждата си! След това щях да разуча този обгърнат от мъгли остров, ако наистина беше остров. Не знаех точно защо, но ми се щеше да остана и да го разгледам въпреки странното преживяване с раковината. Може би ме блазнеха живите цветове. Каквото и да будеше любопитството ми, щях да му се отдам за малко... но само за малко. Не откриех ли някаква следа от миналото си, щях веднага да си замина. На нов сал, по-здрав от първия.

Спуснах се по дюната. Пясъкът скоро отстъпи място на най-различни треви, чиито фини стъбла се превиваха под ухания вятър. Все още бях схванат, но с всяка крачка набирах скорост и скоро хукнах през полето. Докато се наслаждавах на вятъра, осъзнах, че тичам за пръв път, откакто напуснах Каир Мирдин.

Спрах до един искрящ поток и приклекнах върху мъхнатите камъни. Веднага натопих глава в него и бистратата студена вода ме зашлени също като цветовете и уханията на тази земя, когато ги изпитах за пръв път. Пих, докато се подух, оригнах се и пих още.

Утолил жаждата си, аз се подпрах на лакът и отново отпих, този път не от изворчето, а от хладния благоуханен въздух. Тревата ме погъделичка по брадичката. Беше толкова гъста, че случаен минувач би ме взел за кафеникав дънер. Заслушах се в деликатното шумолене на нежните стръкчета, във вятъра, който ту отслабваше, ту се усилваше сред клоните на дърветата, в равномерния танц на потока. Из гънките на туниката ми лениво запълзя дългокрак червен бръмбар.

Внезапно въздухът над главата ми изсвистя и звукът рязко ме изтръгна от бляновете ми. Нещо бе профучало край мен като стрела, толкова бързо, че нямах представа какво е. Внимателно се надигнах и вторият ми взоролови движение в зеленината надолу по течението. Изправих се.

От тревата изригна пронизителен писък, последван от съскане и ръмжене. Колкото повече наближавах, толкова по-силна ставаше шумотевицата. След няколко стъпки спрях, изумен.

Пред мен се мтяше най-големият плъх, който някога бях виждал, дебел колкото бедрото ми, с мощнни крака и зъби, остри като връхчета на кама. Противникът му беше малък ястreb със сив гръб и опашка на кафяви ивици. Мерлин^[1]. Макар плъхът да бе тройно по-едър от него, изглежда бяха равностойни.

Бореха се свирепо — силните нокти на мерлина здраво стискаха плъха за врата, а той бясно се гърчеше, мъчейки се да ухапе или одраска главата на врага и блъскаше ястrebа в земята. Куражът на птицата обаче бе по-голям от нея самата. Мерлинът само изписка и заби нокти още по-здраво, раздирайки кожата на плъха до кръв. Хвърчаха пера, земята се обагри в алено. Двамата яростно се търкаляха в прахта като ръмжащо кълбо от зъби, нокти и перушина.

Боят вероятно щеше да се проточи и да завърши без победител, ако от един гъсталак не бе изникнал друг плъх. Дали от вярност към събрата си, или защото му се прищя лесна плячка, той се хвърли в схватката. Захапа едното крило на мерлина и яростно го задърпа.

Ястrebът изпища от болка, но не пусна противника си. Успя да раздере муцуната на втория плъх с човката си, пусна го и обиколи от другата страна. Междувременно разкъсаното крило на мерлина увисна безпомощно до тялото му, а един от ноктите му се откъсна. Предвкусвайки победата, вторият плъх изплю няколко пера, попаднали между зъбите му и се напрегна, готов да се метне върху омаломощената птица.

В този миг се хвърлих напред и изритах втория плъх в гърдите толкова силно, че той отхвръкна в шубраците. Първият плъх видя това, замръзна и злобно се вторачи в мен с кървяси очи. После рязко тръсна глава и захвърли мерлина в тревата. Той остана да лежи по гръб, твърде слаб, за да помръдне.

Плъхът бясно изсъска и пристъпи към мен. Вдигнах ръка като за удар, а той се обърна и се шмугна в тревата. Явно прецени, че засега му стигат толкова битки.

Наведох се да огледам мерлина. Очите му — две черни зеници, обградени с жълт пръстен — едва стояха полуотворени, но ме следяха

неотклонно. Щом посегнах към него, той изsvири и раздра китката ми с нокът.

— Какво правиш, глупава птицо? — изскимтях аз и засмуках раната. — Опитвам се да ти помогна, не да те нараня!

Повторно посегнах към падналия боец, той отново изsvири и пак ме одра.

— Стига вече! — аз поклатих удивено глава и станах да си ходя.

След няколко крачки хвърлих последен поглед към мерлина. Най-сетне бе затворил очи и трепереше.

Поех си дълбоко дъх и се върнах. Внимателно вдигнах птичката, като се стараех да избегна ноктите ѝ, в случай че отново се свести. Поех в ръка топлото ѝ пернато телце и се зачудих как е възможно такова свирепо създание да е толкова крехко. Прокарах пръсти по раненото крило — макар че кожата и мускулите бяха разкъсани, не напипах счупени кости. Бръкнах в торбичката, която ми даде Брануен, извадих щипка сущени билки и добавих капка вода от потока. С ръба на туниката си избърсах раните, оставени от зъбите на плъха. Имаше няколко дълбоки, особено по горния край на крилото. Внимателно наложих билките.

Мерлинът настръхна и отвори едното си око. Този път обаче не понечи да ме одраска. Явно бе твърде слаб дори да изsvири и само недоверчиво ме наблюдаваше.

Щом приключих, се зачудих какво да правя с птичката в ръцете си. Да я оставя край потока? Не, плъховете щяха да се върнат и да довършат започнатото. Със себе си ли да я взема? Не, нямах нужда от спътник, особено толкова опасен.

В края на гората забелязах дъб с могъща корона и внезапно ми хрумна нещо. Оставил птицата и откъснах достатъчно трева, за да направя гнездо. Пъхнах под мишница и него, и ястrebа и се покатерих на един от по-ниските клони, покрит с плътна наметка от мъх. Наместих гнездото в основата му и сложих вътре безпомощния мерлин.

Взрях се в дръзките обрамчени с жълто очи, после се спуснах долу и навлязох в гората.

---

[1] Всъщност името на този вид ястreb в превод е „чучулигар“, но заради символичното значение преводачът е оставил названието в

оригинал — „merlin“. — Бел.прев. ↑

13

СНОП ЛИСТА

Докато вървях сред високите стволове и преплетените клони на древния лес, ме обзе странно усещане. То нямаше нищо общо с втория ми взор, макар че тук бе сумрачно и слънчевите лъчи рядко достигаха земята. Нямаше нищо общо и с натрапчивия смолист аромат, изпълнил въздуха, който ми напомняше за деня, в който посрещнах и изпратих бурята в обятията на огромния бор в полите на И Уидва. Нямаше нищо общо и със звуците, които ме заобикаляха — повеите в листата, пукането на клоните, хрущенето на иглички под краката ми.

Странното усещане не се дължеше на нито едно от тези неща. Може би се дължеше на всички тях, взети заедно. Различен звук. Нов аромат. Още една сумрачна дъбрава. И преди всичко чувството, че нещо в гората знае, че съм тук. Че ме наблюдава. Че странният шепот, който бях чул в раковината на плажа, сега ме заобикаля отвсякъде. Забелязах възлеста пръчка, висока почти колкото мен, подпряна на дънера на стар кедър. Може би една хубава тояга щеше да ми помогне по-лесно да прекося тези тъмни дебри. Посегнах и точно преди да сключа пръсти около центъра ѝ, където стърчаха няколко вейки, ахнах и отдръпнах ръка.

Пръчката помръдна! Вейките по цялото ѝ протежение зашаваха като тънки крачета, възлестото ѝ тяло се прегъна, изпълзя към корените на кедъра и се скри в папратите. След секунди странното създание изчезна, а с него и желанието ми да си намеря тояга.

Усетих познат порив. Щях да се покатеря на някое дърво! Може би не чак до върха, но достатъчно високо, за да огледам върховете на дърветата. Избрах си една стройна липа, чиито сърцевидни листа трептяха като повърхността на река и тръгнах нагоре. Дланите и стъпалата ми намираха предостатъчно удобни места и напредвах бързо.

Щом достигнах на пет мои боя разстояние от земята, гледката стана неузнаваема. В плетеницата от клони проникваше много повече светлина и виждах по-добре. През трептящите липови листа зърнах

обла топка зелен мъх до главата си, но след станалото с пръчката реших да не я докосвам. Чифт пеперуди, оранжева и синя, прехвърчаха между клоните. От един близък клон се полюшваше паяк, увиснал на паяжината си. По тънката нишка проблясваше роса като бисерни зърна. Кръглооки катерици шумно цвърчаха, златопера птица прелиташе от клон на клон. Не се променяше само едно — непрестанният странен шепот.

Обърнах се към края на гората и различих зеленото поле, където бях спасил мерлина. Малко по-нататък искряха водите на голямата река, устремена към стената от мъгли край морето. За моя изненада от бързите се надигна странна вълна, прилична на огромна ръка. Знаех, че не е възможно, но докато наблюдавах как от широките пръсти се стича вода и ги увлича, докато отново се слеят с реката, ме обзе вълнение и страх.

Внезапно някъде високо над главата ми се откъсна огромен сноп листа, но вместо да поеме надолу, той полетя встрани, към съседното дърво. Като по чудо мощните му клони го уловиха, залюляха го и го подхвърлиха към трето дърво, което се преви под тежестта му и го метна обратно. Листата прелитаха от ствол до ствол, описвайки пируети из въздуха като опитни танцьори. Дърветата сякаш играеха на топка, както деца с кълбо канап.

Постепенно листният сноп започна да се снишава, накрая се търкулна на земята и застине в легло от кафяви иглички.

Дъхът ми секна. От листата се подаде дълъг клон. Не, не клон, а ръка, обвита в ръкав от лози. Още една ръка. Крак, после втори. Дългокоса глава, украсена с лъскави листа. Две очи, сиви като кедрова кора, с капка синьо в тях.

Облечената в листа фигура се надигна и се засмя, а гласът ѝ, богат и ясен, огласи гората с прелестта на камбанен звън.

Приведох се напред с надеждата да различа още подробности. Защото вече знаех, че снопът листа всъщност е момиче.

14

РИА

Внезапно клонът, на който седях, се прекърши. Изтърколих се на земята, а няколко от по-долните клони омекотиха падането. Един ме удари в гърдите, друг — в кръста, трети натърти рамото и бедрата ми. Накрая тупнах върху възглавничка от иглички и със стон се претърколих на една страна. Не стига, че бях схванат от пътуването и все още усещах познатото напрежение между плешките — сега цялото тяло ме болеше. Приседнах и се озовах лице в лице с момичето.

Смехът й секна.

Мигът се проточи неимоверно, но никой от нас не помръдна. Светлината не достигаше, но можах да преценя, че е горе-долу на моята възраст. Наблюдаваше ме, неподвижна като дърветата наоколо. Ако не беше синьото в очите ѝ, спокойно можеше да мине за едно от тях благодарение на зелено-кафявата си премяна от преплетени лози. Въпреки това човек не можеше да пропусне очите ѝ, които гневно святкаха.

Тя изрече някаква заповед на странен шептящ език и махна с ръка, сякаш за да пропъди муха. Тежките клони на една ела веднага се увиха около гърдите, ръцете и краката ми. Държаха ме здраво и колкото повече се съпротивлявах, толкова по-силно стискаха. Висях във въздуха и не можех да помръдна.

— Пусни ме!

— Така няма отново да паднеш — момичето заговори на моя език, келтския, който използвах в Гуинет, но акцентът ѝ бе причудлив и напевен. Гневното ѝ изражение отстъпи място на радост. — Приличаш ми на голяма кафява боровинка, но едва ли си вкусен.

Тя откъсна една сочна лилава боровинка от мъха до краката си и я пъхна в уста, но се начумери и я изплю.

— Пфу! Вече не е сладка.

— Пусни ме! — креснах аз. Замятах се, но клонът, стегнал гърдите ми, така ме стисна, че едва дишах. — Моля те — изхриптях аз, — нищо лошо... не съм... сторил.

Момичето ме изгледа суроно.

— Наруши повелите на Леса Друма. Тук натрапници не се допускат.

— Но аз... не... знаех — изхъхрих аз.

— Сега знаеш — отвърна тя и си откъсна още една боровинка. Явно беше по-вкусна от първата, защото я последва и трета.

— Моля те... пусни ме...

Без да ми обръща внимание, момичето продължи да бере боровинки, като ги поглъщаше толкова бързо, колкото ги късаше. Започна да се отдалечава и дори не поглеждаше към мен.

— Чакай!

Тя спря и се обърна отегчено.

— Държиш се като катерица, която са хванали да краде чужди ядки. Искаш да ги върнеш, но вече е късно. Ще се върна при теб след ден-два. Ако не забравя.

Тя пъргаво се обърна и си тръгна.

— Чакай! — изохках аз.

Момичето изчезна зад покривало от клони и листа.

Отново опитах да се измъкна. Елата ме стегна още по-здраво и притисна скрития под туниката Галатор към ребрата ми.

— Чакай! В името... на Галатор!

Лицето на момичето отново се показа и тя предпазливо се върна при мен. Дълго време стоя под елата и ме наблюдава. После махна с ръка и избъбри низ от думи на неразбираемия шептящ език.

Клоните незабавно се разтвориха и аз паднах по лице на земята. Извадих няколко иглички от устата си и с мъка се изправих.

Тя вдигна ръка, за да ме спре и аз се подчиних — не исках клоните отново да ме впримчат.

— Какво знаеш за Галатор?

Поколебах се, осъзнал, че Галатор явно наистина е прочут, щом дори в тези далечни земи знаеха за него. Предпазливо разкрих каквото посмях.

— Зная как изглежда.

— Аз също, поне каквото говорят легендите. Какво друго знаеш?

— Не много.

— Жалко — рече тя, по-скоро на себе си, отколкото на мен. Приближи се и ме стрелна любопитно. — Защо сякаш гледаш през

мен? Очите ти приличат на две звезди, скрити зад облаци.

Вцепених се и отбранително отвърнах:

— Очи като очи.

Тя ме огледа отново и, без да продума, пъхна последните боровинки в ръката ми.

Подуших ги подозрително. Ароматът им ми напомни колко съм гладен и макар че знаех, че е неразумно, пъхнах една в устата си. Изпълни я взрив от сладост и аз изядох останалите наведнъж.

Момичето замислено ме огледа.

— Виждам, че си страдал.

Намръщих се — беше забелязала белезите. Всеки би ги забелязал... и все пак ми се стори, че тя е зърнала и нещо под повърхността. Почувствах необясним порив да разкажа всичко на това непознато горско момиче, ала устоях на изкушението. Та аз не я познавах. Само преди миг бе готова ме остави на милостта на дърветата. Не, нямаше да ѝ се доверя. Не бях толкова глупав.

Тя завъртя леко глава, вслушана в далечния шепот на клоните и аз забелязах изящно сплетения венец от листа в къдрявата ѝ кестенява коса. В горичката беше тъмно, но ми се стори, че ушите ѝ сякаш са триъгълни и със заострени върхове, точно като моите.

Дали и на нея ѝ се бяха присмивали заради тях? И нея ли бяха наречали демонско изчадие, или... нима всички в тази чудна земя имаха заострени уши? Дали с това момиче не принадлежахме към една и съща раса?

Тръснах глава, за да се опомня. Все едно ангелите да имат заострени уши, а демоните — пухкави бели крила!

Наблюдавах я, а тя продължаваше да се вслушва.

— Чуваш ли нещо?

Тя извърна сиво-сините си очи към мен.

— Само думите на приятелите ми. Казват, че в гората има чужд човек, но това вече го знам. Казват още „Пази се“. Трябва ли?

Вцепених се — още помнех гласа от раковината.

— Човек винаги трябва да се пази, но няма защо да се боиш от мен.

Това сякаш я развесели.

— Изглеждам ли ти уплашена?

— Не — ухилих се в отговор. — Май че не съм много страшен.

— Не много.

— Тези твои приятели, те... дървета ли са?

— Да.

— И ти говориш с тях?

Звънливият ѝ смях отново изпълни горичката.

— Разбира се! Говоря и с птиците, животните и реките.

— А с раковините?

— То се знае. Всичко си има език, трябва само да се научиш да го чуваш. Ти защо нищо не разбираш? — повдигна вежда тя.

— Идвам... много отдалеч.

— Ето защо не знаеш нищо за Леса Друма и повелите му — навъси се момичето. — За Галатор обаче знаеш.

— Само малко, нали ти казах — повторих аз и иронично добавих: — Макар че бях готов да кажа всичко, за да се измъкна от онези ужасни клони.

Елата над мен се раздвижи и от гледката ме побиха тръпки.

— Ти знаеш доста за Галатор — отвърна тя и тръгна напред, явно убедена, че ще я последвам. — Един ден ще ми го разкажеш. Първо обаче ми кажи името си.

Внимателно прекрачих един паднал клон.

— Къде отиваме?

— Да намерим нещо за ядене, разбира се — отвърна момичето и свърна вляво, следвайки пътека, която само то успяваше да различи сред високите до кръста папрати. — Сега ще ми кажеш ли името си?

— Емрис.

Тя не каза нищо, но погледът ѝ ми подсказа, че не ми вярва особено.

— А ти коя си? — попитах аз.

Тя спря под един бук, стар и разкривен, ала с гладка като на фиданка кора. Вдигна ръка към изящните клони и отвърна:

— Той ще ти каже.

Листата зашумоляха леко. Отначало неолових никакъв смисъл и въпросително погледнах към момичето.

Лека-полека обаче дочух някакъв ритъм. *Prrrrrrrrr-hi-ииии.* *Аааааааааа. Prrrrrrриии-ааааа. Rrrрииииаааа...*

— Казваш се Риа?

Тя отново закрачи напред, подминавайки ред напети борове с дълги иглички.

— Цялото ми име е Рианон, но не знам защо. Дърветата ме наричат Рия.

— Не знаеш защо ли? — любопитно попита аз. — Родителите ти не ти ли казаха?

Тя прескочи едно мудно поточе. Сред тръстиките плаваше закръглена зеленоглава патица.

— Загубих семейството си като малка — съвсем малка. Като пиленце, паднало от гнездото, преди да се научи да лети — без да се обръща към мен, тя добави: — И като теб.

Заковах се на място и я сграбих за лакътя, но веднага я пуснах — няколко обсипани с иглички клони веднага се приведоха заплашително към мен.

— Това защо го каза?

Тя ме погледна право в очите.

— Изглеждаш изгубен, това е.

Навлязохме още по-навътре в гората, без да си продумаме. Подминахме една лисица с огнена опашка, която разкъсваше прясно уловена яребица и дори не вдигна глава, за да ни погледне. Постепенно склонът премина в стръмен хълм, но Рия не забави ход, напротив. Стараех се да не изоставам, но ужасно се задъхах.

— Ти си като... Аталанта.

Рия позабави крачка и ме изгледа недоумяващо.

— Кой?

— Ата... ланта. Героиня... от гръцка... легенда. Бягала толкова... бързо, че никой не... не можел да я хване. Накрая я... примамили с няколко... златни ябълки.

— Хубава приказка, откъде я знаеш?

— От... все едно — изохках аз. — Обаче ми се ще... да имах някоя... златна ябълка.

Рия се усмихна, но не забави ход.

Изкачвахме се все по-нагоре, а от земята като гъби изникваха огромни обли камъни, изпъстрени с пукнатини и покрити с килим от розов и лилав мъх. Дърветата се разредиха и през балдахина от клони проникваше повече светлина. Около набъналите корени и повалените дънери растяха папрати и цветя.

Рия спря да ме изчака под едно белокоро дърво и докато се мъчех да се добера до нея, вдигна длани към устата си и нададе странен зов. Миг по-късно от една хралупа се подадоха три бухалски лица, плоски и пернати, с огромни оранжеви очи, вторачени в нас. Избухаха два пъти в един глас и отново се скриха в дупката.

Рия ме погледна с усмивка и продължи нагоре по хълма. Накрая се изкачи до хребета и спря с ръце на кръста, наслаждавайки се на гледката. Още преди да я настигна, усетих нов аромат, апетитен и свеж. Когато най-сетне застанах до нея, разкрилата се гледка напълно спря дъха ми.

Заобленият връх на хълма бе целият покрит с преплетени разноцветни дървета с най-различни форми и размери, чиито натежали от плодове клони висяха почти до земята. А какви плодове само! Сред пеперудите и пчелите проблясваха яркооранжеви топки, изящни зелени сърпове и гъсти жълто-сини гроздове. Кръгли, квадратни, едри, дребни — нито бях виждал, нито бях мечтал за толкова плодове, но това не пресуши слюнката, изпълнила устата ми.

— Това е моята градина — обяви Рия.

Секунди по-късно погълъщахме каквите плодове ни попаднат пред очите. По брадичката, врата, длани и лактите ми течеше сок, косата ми се напълни със семена, а по туниката ми полепнаха пъстри обелки. Отдалеч сигурно самият аз съм приличал на плодно дърво.

Оранжевите топки бяха невероятно вкусни, така че обелих и изядох колкото можах, преди да опитам нещо друго. Един от плодовете приличаше на урна и беше пълен със семена, така че го изплюх, отвратен. Рия се засмя, аз също. Опитах друг — кръгъл, с дупка в средата. Олекна ми — нямаше никакви семена, а вкусът му напомняше на подсладено мляко. После погълнах едната половина на сив яйцевиден плод. Бе почти безвкусен, но ме натъжи и аз закопнях за всичко онова, което липсваше в живота ми.

Щом видя, че съм го опитал, Рия ми посочи друг — бледолилав, със спираловидна форма. Отхапах и сякаш устата ми се наля с вкус на слънце, който отми болезнения копнеж.

Рия пък изяде огромно количество червени боровинки, които растяха по пет-шест на стъбло. Опитах една, но беше толкова сладка, че почти ми призля. Не посегнах към втора.

Изумен наблюдавах как Рия погълъща по десетина наведнъж.

— Как успяваш да изядеш толкова много?

Тя не ми обърна внимание и продължи.

Накрая се заситих, дори преядох. Седнах и се облегнах на един от най-дебелите дънери в градината. През листата и плодовете се лееше следобеден зрак, над хълма вееше лек бриз. Накрая Рия се насити на червените боровинки, седна под дървото рамо до рамо с мен и разтвори ръце, сякаш за да обхване изобилието от овошки.

— Всичко това — каза тя с благоговение, — от едно-единствено семе.

— Едно ли? — ококорих се аз. — Не говориш сериозно.

— О, да! Семето на дървото шомора ти дава не едно, а много дървета, не един, а стотици плодове. И макар че ражда много, е толкова рядко, че е станало легендарно. „Рядък като шомора“, както гласи старата поговорка. В цяла Друма има само едно.

Вдишах дълбоко от ухания въздух.

— Това не е моят дом, но бих останал с удоволствие, и то за дълго.

— Къде е домът ти тогава?

— Не зная — въздъхнах аз.

— Него ли търсиш?

— И него, и други неща.

Рия се загледа в ръкава си и усуга между пръстите си едно лозово стъбълце.

— Домът не е ли там, където си ти?

— Не говориш сериозно — почти я подиграх аз. — Домът е там, откъдето идваш. Където живеят родителите ти, където се крие миналото ти.

— Да се крие? Какви ги говориш?

— Не си спомням миналото си.

Това я заинтригува, но въпросите ѝ секнаха. Вместо това, посегна към поредната чепка боровинки, пъхна ги в устата си и изломоти:

— Може онова, което търсиш, да е по-близо, отколкото си мислиш.

— Съмнявам се — отвърнах аз и се протегнах. — Ще разгледам това място, но ако не науча нищо за миналото си, ще си построя нов сал и ще плавам докъдето е нужно. Досами хоризонта, ако трябва.

— Значи няма да се застоиш дълго тук.

— Вероятно не. А и какво е това „тук“? Това място има ли си име?

— Има си.

— И какво е то?

По лицето ѝ премина сянка.

— Това място... този остров се нарича Финкайра.

15

БЕЛЯ

Подскочих като жилнат с бич.

— Финкайра?!

Рия ме изгледа с интерес.

— Чувал ли си за нашия остров?

— Да, но никога не съм допускал, че може да е истински.

Тя сериозно въздъхна.

— Съвсем истински е.

„Явно е така“, помислих си аз. Като И Уидва. Като Олимп. Да можех да кажа на Брануен! Опитах се да си припомня думите й. „Земя на много чудеса. Нито част от Земята, нито от Небесата, а мост, който ги свързва.“ Бе споменала и ярките цветовете. Знаех, че поне това е истина! Бе казала и друго... нещо за великани.

Докато седяхме рамо до рамо, потънали в мислите си, вечерният саван покри градината. С всеки изминал миг цветовете се превръщаха в сенки, а формите — в силути.

Накрая Рия се размърда и отърка гръб в стъблото.

— Вече е нощ! Няма време да стигнем до дома ми.

Сънен след гощавката, аз се плъзнах надолу и се настаних на меката трева.

— И на по-лоши места съм спал.

— Виж — Рия посочи към небето, където през натежалите от плод клони блещукаха първите звезди. — Не ти ли се ще да можеше да летиш? Да се носиш сред звездите, да се слееш с вятъра? Искам криле. Истински криле!

— Аз също — отвърнах, търсейки Пегас.

Тя се обърна да ме погледне.

— Какво още искаш?

— Ами... книги.

— Наистина ли?

— Да! Много, много ми се ще да се заровя в цяла стая, пълна с книги, в които се разказва за всякакви народи и времена. Веднъж чух

за една такава стая.

Тя ме наблюдава за миг и попита:

— От майка си ли?

Поех си дъх и го задържах.

— Не. От една жена, която искаше да вярвам, че ми е майка.

Рия сякаш се обърка, но не каза нищо.

— В тази стая — продължих аз, — ще има всякакви книги. Ще ме заобикалят, накъдето и да се обърна и ще имам чувството, че летя. Страниците ще ме отнасят където си пожелая.

Рия се засмя.

— Предпочитам истински криле! Особено в нощ като тази. Виждаш ли? — попита тя и надзърна между клоните. — Вече се вижда Гури Златокосата.

— Това съзвездие не съм го чувал. Къде е?

— Ето там.

Напрегнах втория си взор до краен предел, но виждах само една-единствена звезда, която скоро щеше да оформи част от крилото на Пегас.

— Не я виждам.

— Не виждаш ли една девойка?

— Не.

Тя взе ръката ми и я насочи нагоре.

— А сега?

— Не. Виждам само една звезда, част от Пегас. И ето там — още една, пак от Пегас.

Рия ме изгледа объркано.

— Звезди? Съзвездия от звезди?

— Че от какво друго? — попитах аз, не по-малко объркан.

— Моите съзвездия не са от звезди, а от пространствата между тях. Тъмните, откритите места, където умът може да се рее за вечни времена.

От онзи миг нататък вече не можех да гледам на небето по същия начин, нито пък на момичето до себе си.

— Разведи ми какво виждаш горе.

Рия отметна кафявите си къдици и с напевен глас ми описа странните чудеса в небето на Финкайра. Как широката ивица звезди на среднощния небосвод всъщност е шев, който свързва двете

половини на Времето — вечното начало и вечния край. Как най-дългите ленти мрак всъщност са реките на божествете, свързващи този свят с останалите. Как звездите всъщност са огромно колело, чието постоянно въртене превръща живота в смърт и смъртта в живот.

До късно рисувахме по небето и си разказвахме истории. Когато най-после се унесохме, спахме дълбоко, а когато топлите слънчеви лъчи ни събудиха, осъзнахме, че неискаме да си тръгнем. Не още.

Останахме на изобилния хълм още един ден и една нощ и пирувахме както с плодове, така и с разговори. Макар че се стараех да не разкривам най-съкровените си чувства, често си давах сметка, че Рия има обезпокоявящата способност да отгатва мислите ми.

Седяхме под балдахин от плодове и закусвахме — аз с тръпчиви оранжеви топки, а тя със сладки червени боровинки. Накрая споделихме един от спираловидните плодове и Рия се обърна въпросително към мен.

— Жената, която е твърдяла, че ти е майка... опиши ми я.

Погледнах я изненадан.

— Висока, с яркосини...

— Не, не, не. Не ме интересува как е изглеждала. Каква беше?

Замислих се за миг.

— Беше добра с мен... по-добра, отколкото заслужавах, поне през повечето време. Пълна с вяра — в нейния Бог, в мен. И мълчалива. Много мълчалива, освен когато ми разказваше приказки. Знаеше повече, отколкото мога да си спомня.

Рия разгледа боровинката между палеца и показалеца си и я пъхна в уста.

— Сигурно е научила някои от тях в стаята, пълна с книги.

— Точно така.

— Дори да не ти е била истинска майка, ти чувствува ли се... различно заради нея? Заради присъствието ѝ? По-малко самотен? По-... сигурен?

Преглътнах буцата, застанала на гърлото ми.

— Мисля, че да. Защо ме разпитваш за нея?

Лицето ѝ, което сякаш винаги бе на път да се разсмее, внезапно стана сериозно.

— Просто се чудех какво представлява една майка. Истинска майка.

Сведох поглед.

— Ще ми се да знаех.

Рия кимна и прокара ръка по един надвиснал клон, но сякаш гледаше през него, към някое много далечно място или време.

— Значи не помниш майка си? — обадих се аз.

— Бях съвсем малка, когато я загубих. Помня само усещания. Че съм в безопасност. На топло. Че съм... в нечии ръце. Дори не съм сигурна, че това са спомени, може би е просто копнеж.

— Ами баща ти? Имаш ли братя и сестри?

— Загубих ги. Всичките — отвърна тя и разпери ръце към клоните над нас. — Само че открих Друма. Сега това е семейството ми. Може да нямам истинска майка, но си имам някого, който ме закриля и прегръща. Тя ми е почти като майка.

— Кой?

Рия се усмихна.

— Едно дърво. Казва се Арбаса.

Представих си я сред клоните на голямо дърво и също се усмихнах.

След това отново се сетих за Брануен, моята почти-майка, и странна топлина изпълни гърдите ми. Беше ми тъй далечна, но и тъй близка понякога. Замислих се за разказите ѝ, за лечителството ѝ, за скръбните ѝ очи. Щеше ми се да бе споделила повече — за своите трудности, за тайнственото ми минало. Надявах се отново да я видя някой ден, макар да знаех, че е невъзможно. Несигурно се помолих на Бога, пред когото тя често коленичеше и пожелах да я дари с покоя, за който тъй силно копнееше.

Ненадейно остьр писък разцепи въздуха над главата ми. Вдигнах глава и сред клоните зърнах един мой стар познайник.

— Не мога да повярвам.

— Мерлин — отбеляза Рия. — Мъжки, съвсем млад. Виж, крилото му е ранено. Липсват няколко пера.

Тя наклони глава, както правят ястребите, и рязко изsviri. Птицата също наклони глава и ѝ отвърна, но по-гърлено и многословно.

Рия повдигна гъстите си вежди и се обрна към мен.

— Каза, при това не много учтиво, че преди известно време си му спасил живота.

— Каза ти го?

— Не е ли вярно?

— Вярно е. Позакърпих го след една схватка. Но ти как се научи да разговаряш с птиците?

Рия сви рамене, сякаш отговорът беше очевиден.

— Не е по-трудно от говоренето с дърветата — отговори тя и тъжно добави: — Поне с тези, които още са будни. Кажи, с кого се би мерлинът?

— Не можах да повярвам колко е дързък. Или пък глупав! Сби се с два огромни плъха, всеки три пъти по-голям от него.

— Огромни плъхове? — повтори Рия и цяла се вцепени. — Къде? В Друма?

Поклатих глава.

— Не, на самата ѝ граница. До едно поточе, което извира от нея.

Рия сериозно погледна мерлина, който настървено кълвеше един спираловиден плод.

— Плъхове-убийци от нашата страна на реката — промълви тя, клатейки глава. — Забранено им е да влизат в Друма, за пръв път се доближават толкова. Твой приятел може да няма обноски, но с право ги е нападнал.

— Просто обича да се бие, мен ако питаш. Като нищо може да нападне мен или теб. Не ми е никакъв приятел.

Сякаш за да възрази, ястребът политна от клона и кацна на лявото ми рамо.

— Той явно не мисли така — засмя се тя и отправи замислен поглед към птицата. — Знаеш ли, може да не идва при теб случайно. Сигурно си има причина.

Направих кисела физиономия.

— Единствената причина е лошият късмет, който ме следва навсякъде.

— Не знам. Не ми прилича на лоша поличба.

Тя изsviri приятелски и протегна ръка към мерлина, но той изкряска и замахна с нокът. Рия бързо се дръпна, но той вече бе раздрал ръката ѝ.

— Ох! — намръщи се тя, изсмука кръвта от раната и рязко изsviri, мъмрейки ястреба. Той ѝ отвърна със същото.

— Престани! — изляях аз и се опитах да го пропъдя от рамото си, но ноктите му се вкопчиха още по-здраво, пробивайки и туниката, и кожата ми.

— Искам да го държиш далеч от мен — заяви Рия. — Тази птица е голяма беля.

— Нали ти казах?

— Не бъди самодоволен — сряза ме тя и стана да си върви. — Просто ни отърви от него.

Последвах я заедно с нежелания си спътник.

— Няма ли да ми помогнеш някак?

— Той е твой приятел — отвърна тя и закрачи надолу по хълма.

Отново се опитах да пропъдя птицата, но тя отказа да помръдне. Вторачи се в мен и гневно изсвири, сякаш заплашваше да ми откъсне ухoto, ако не ѝ съдействам.

Изръмжах раздразнено и хукнах след Рия, която тъкмо потъваше в гората. Здраво вкопчена в рамото ми, птицата пляскаше с криле. Когато най-сетне настигнах момичето, то седеше на ниска четвъртита скала и близеше раната си.

— Едва ли можеш да ми излекуваш ръката, както си излекувал крилото на приятеля си.

— Не ми е приятел! — Опитах се да изтръскам мерлина, но той не помръдна, хладно вторачен в мен. — Не виждаш ли? По-скоро ми е господар, а аз съм му роб — заяви аз и хвърлих изпепеляващ поглед на птицата. — Не мога да го накарам да се махне.

В погледа на Рия се прокрадна симпатия.

— Извинявай. Просто ръката тъй ме боли...

— Дай да видя.

Разгледах раната, която още кървеше. Бързо бръкнах в торбичката си и я поръсих със стритите на прах билки. От един храст откъснах голям лист и покрих дълбоката драскотина, като се стараех да събера разкъсаната кожа, както правеше Брануен. После я превързах с клонче от лозовия ръкав на Рия.

Тя вдигна ръка с благодарност.

— Къде се научи на това?

— От Брануен. Жената, която ми разказваше легенди. Знаеше много за тези неща — обясних аз и затворих торбичката. — Само че умееше да лекува само физически рани.

Рия кимна.

— Сърдечните зарастват много по-трудно.

— Къде отиваш сега?

— Вкъщи, надявам се да дойдеш — отвърна тя и махна с ръка към ястrebа, който заплашително вдигна закривен нокът. — Дори с твоя... тъ-ъ, придружител.

— Много великодушно — мрачно отвърнах аз. Въпреки досадната птица, желанието ми да науча повече за това място и за самата Рия не отслабваше. — С удоволствие ще дойда, но няма да остана дълго.

— Добре, но като си заминеш, вземи тази птица със себе си.

— Имам ли избор?

С тези думи влязохме в гората. През цялата сутрин и по-голямата част от следобеда следвахме диря, видима само за Рия. Заобикаляхме хълмове, прескачахме потоци и газихме из блата, покрити с воал от жужащи насекоми.

На половината път през едно от тресавищата Рия ми посочи мъртво дърво, сякаш боядисано в яркочервено. Плесна с ръце и миг по-късно от клоните се вдигна ален облак. Пеперуди — стотици, хиляди пеперуди — литнаха във въздуха и дървото остана голо като скелет.

Наблюдавах пътя им и се дивях на крилете им, тъй ярки и блестящи, че се запитах дали не са инкрустирани със скъпоценни късчета от самото слънце. Внезапно започнах да се надявам, че вторият ми взор ще продължи да се подобрява. Щом успях да зърна тази експлозия от цветове без очи, може би някой ден щях да виждам целия свят така, както преди пожара.

Продължихме през поляни от високи до кръста папрати, под ревящи водопади, край повалени дървета, чиито стволове и клони лека-полека се превръщаха в пръст. Само от време на време спирахме, за да наберем горски плодове или да пийнем вода, но и тези мигове стигаха, за да зърнем опашката на някое зверче, даоловим сладкия аромат на някое цвете, или да чуем многогласието на някой поток.

Стараех се да не изоставам от Рия, но бързият ѝ ход и слабото ми зрение ме оставиха без дъх, с ожулени пищяли. Птицата си остана вкопчена в рамото ми и започнах да подозирам, че никога няма да се изтръгна от ноктите ѝ.

Когато късният следобед заплете бляскави пръсти в короните на дърветата, Рия рязко спря. Запъхтян я догоних — гледаше нагоре, към ствола на една липа, обвит с бодлив венец, искрящ като злато.

— Какво е това? — удивено попитах аз.

Рия ми се усмихна.

— Имел, златна клонка. Виж как улавя слънчевата светлина! Разказват, че който носи наметало от имел, може да открие тайнния път до Отвъдното и света на духовете.

— Прекрасен е.

Тя кимна.

— Най-красивата гледка в гората, след дългоопашатата птица алеа.

Разгледах бляскавия венец.

— Изглежда толкова различен от другите растения.

— И е! Не е нито цвете, нито дърво, а малко и от двете. Нещо помежду.

„Нещо помежду“, повторих си наум. Със същите думи Брануен бе описала онези специални места, като гръцкия Олимп, където смъртни и безсмъртни можеха да живеят заедно... и онези необичайни вещества като мъглата, където въздухът и водата се сливаха, за да оформят нещо, което прилича и на двете, но и на нито едно от тях. Нещо помежду.

— Да тръгваме — повика ме Рия. — Ще трябва да вървим по-бързо, ако искаме да стигнем преди мръкване.

Продължихме през извисяващите се дървета. С падането на мрака виждах все по-слабо, а ожулванията и драскотините ми ставаха все по-сериозни. Рия постоянно ме подканяше, но в смрачаващата се гора губех скорост. Все по-често се препъвах в камъни и корени, а паднеш ли, мерлинът здраво се вкопчваше и пищеше тъй гневно, че ухото ме болеше колкото рамото. Преходът се превърна в изтезание.

В един момент не прецених разстоянието до един клон и той ме убоде право в окото. Изревах от болка, но Рия бе далеч пред мен и не чу. Докато се опитвах да си върна равновесието, стъпих в бърлогата на някакво животно и си изкълчих глезена.

Стоварих се върху един повален дънер. Okото ми пареше, а глезенът ми пулсираше от болка. Наведох глава между коленете си, готов да изчакам зората, ако се наложи.

За моя изненада мерлинът най-сетне излетя от рамото ми. Хвърли се върху една мишка, прекърши ѝ врата, вдигна я и кацна на дънера до мен. Дожаля ми за животинката, ала с облекчение разтрих схванатото си рамо. Облекчението ми обаче не трая дълго. Сигурен бях, че птицата, която не ме изпускаше от поглед, дори докато се хранеше, скоро отново ще заеме мястото си. Защо от всички места в гората трябваше да си избере точно клетото ми рамо?

— Емрис!

— Тук съм — унило отвърнах аз. Дори гласът на Рия не можа да ме ободри — никак не ми се щеше да ѝ кажа, че не виждам достатъчно, за да продължа.

Изпушка съчки и тя изникна от мрака пред мен. Внезапно осъзнах, че не е сама. До нея стоеше дребна фигура, слаба като вейка, чието издължено лице оставаше в сянка. Не бях сигурен, но ми се стори, че изльчва силен аромат, сладък като ябълков цвят през пролетта.

Станах да ги посрещна. Глезнът ми беше малко по-добре, но още се клатушках. С всяка минута зрението ми отслабваше.

Рия посочи създанието до себе си.

— Това е Куен, най-старата ми приятелка. Грижеше за мен, когато бях малка.

— Тъй малка, че не можешъше нито да говоришши, нито да ссе хранишши — отвърна Куен с глас като шепот на вятера сред сухата трева. После тъжно добави: — Тогава бе толкова млада, колкото съсъм сестара аз съсега. — Тя вдигна тънката си възлеста ръка и посочи към мен.

— А това кой е?

В този момент въздухът се раздра от писък, разнесе се плясък на криле, а Куен изпища. Рия махна с ръка и дръпна приятелката си към себе си. Острите нокти пак се забиха в лявото ми рамо и аз също извиках.

— Axxx! — изхриптя Куен и свирепо се втренчи в мерлина. — Това нещишо ме нападна!

Рия гневно изсвири нещо на птицата, но тя само наклони глава, без да благоволи да отвърне.

— Тази птица е такава беля! — каза Рия. — Беля и нищо друго!

Кимнах мрачно.

— Само да знаех как да се отърва от нея!

— Пронижи я — подкани ме Куен, без да се доближава. — Осескуби ѝ перата!

Мерлинът накокошини заострените си криле и тя замъркна.

Рия замислено се почеса по брадичката.

— Този ястреб е като сянка, която не те оставя.

— Повече ми прилича на проклятие — измърморих аз.

— Изслушай ме — продължи Рия. — Не мислиш ли, че има шанс, пък дори и малък, да го опитомиш?

— Ти луда ли си?

— Сериозно говоря!

— И защо ми е да го опитомявам?

— Защото ако го опознаеш поне малко, може да разбереш какво иска и да намериш начин да се освободиш от него.

— Глупоссти — подигра ѝ се Куен.

Мракът се сгъстяваше, а аз се чувствах все по-обезверен.

— Няма да се получи.

— По-добра идея ли имаш?

Поклатих глава.

— Е, ако ще го опитомявам, макар че дракон сигурно би се поддал по-лесно, първо трябва да му измисля име.

— Точно така — съгласи се Рия. — Няма да е лесно, трябва ти нещо подходящо.

— Напротив, лесно е — изпухтях аз. — Ти току-що го изрече. Беля. Беля и нищо друго.

— Добре. Започвай да го обучаваш.

Обезсърчен, аз се обърнах към силуeta на рамото си.

— Хайде тогава — рече Рия и пое ръката на Куен. — Къщата ми е само на стотина крачки оттук.

Това ме поразведри.

— Наистина ли?

— Да. Добре сте дошли, стига птицата да не направи някоя...

— Беля — довърши Куен.

16

ВРАТАТА НА АРБАСА

Рия ни изведе на една поляна и внезапно нощното небе светна. Когато плетеницата от клони се разреди съвсем, аз се запитах дали не се е пръснало някое небесно светило, но ненадейно осъзнах, че светлината не идва от звезда — нито дори от небето.

Идваше от дома на Рия. В средата на поляната се издигаше огромен дъб, по-могъщ от всеки друг, който бях виждал. Мощните му клони се разклоняваха нагоре и напред, а стволът му бе тъй дебел, че сякаш принадлежеше на няколко дървета, слети в едно. Като гигантски факел сияеше къща, чиито подпори и стени следваха виещите се клони. Заливаха я водопади от листа, тъй че светлината от прозорците ѝ се процеждаше през няколко зелени завеси.

— Арбаса — обяви Рия и вдигна високо ръце.

Клоните над нея потрепнаха в отговор — съвсем леко, колкото да поръсят лицето й с нежен полъх роса.

Рия тръгна към основата на дървото, а в гърдите ми отново се разля топлина. Обувките й, явно ушити от гъвкава кора, прилепваха към стъпалата й като втора кожа. Тя ги свали и пристъпи сред няколко корена, преплетени като голяма купа, промълви нещо с шепнешът глас и те се сключиха около глазените й. Двете с дървото стояха вкоренени като едно-единствено вълшебно създание. Рия разпери ръце и прегърна ствOLA, макар че обхвана съвсем малка част от него. Един от огромните клони се разтвори като стрък папрат и на свой ред я обгърна.

След няколко мига се отдръпна, корените отново се разделиха. Дънерът със скърцане се нагъна, пропука се и се разтвори като врата. Рия се наведе и влезе, а Куен сковано я последва.

— Ела! — извика Рия и ми махна да се доближа, но щом пристъпих, дъбът потрепери и обрамченият от кора вход започна да се затваря. Рия извика нещо със заповеден глас, но дървото бе неумолимо. Аз също извиках, а Беля нервно разпери криле. Въпреки протестите на Рия, Арбаса се затвори.

Стоях безпомощен отвън. Не знаех нито какво значи това, нито какво да направя, но едно беше ясно — бях отхвърлен, без съмнение заради пакостливата птица, кацнала на рамото ми.

Внезапно дънерът отново се разтвори. Зачервена от викане, Рия ми направи знак да вляза. Хвърлих подозрителен поглед на неспокойния ястреб и влязох в тъмната хралупа.

Рия не продума, само се обърна и се заизкачва по спираловидното стълбище във вътрешността на дънера. Тръгнах след нея с надеждата, че Беля няма да се прояви.

Цялото стълбище миришеше на горска ливада след дъжд, а стъпалата изникваха направо от дънера. С височината изсветляваха, разкривайки изящно издълбани знаци, които пълзяха навсякъде по вътрешните стени. Хиляди редове и милиони гъсто изписани букви, прекрасни и напълно неразбираеми. Щеше ми се да можех да ги разчета.

Накрая стигнахме до открита площадка. Рия отмести една листна завеса и влезе в дома си. Последвах я, а Беля гневно раздра листата, докоснали перата му.

Стоях върху под от плътно оплетени клони, здрав, ала неравен. В огнището насред стаята танцуваха пламъци, тъй ярки, че се зачудих какво гори в него. Покрай нас се виеха огромни клони, макар и не тъй здраво преплетени, и от всички страни ни гледаха прозорци.

Всяка мебел в тази едностайна къща изникваше от клоните тъй естествено, както те изникваха от дънера. Ниска маса до огнището, чифт прости столове, шкаф с прибори от дялано дърво и пчелен воськ — всичко това бе от живи, плавно превити вейки. До шкафа с прибори Куен разбъркваше нещо.

Пристъпих по-близо до Рия.

— Какво стана долу?

Тя предпазливо погледна първо мен, после птицата на рамото ми.

— Приятелката ми Арбаса не искаше да те пусне.

— Това го разбрах.

— Би го направила само по една причина — за да не допусне вкъщи някой, който може да ми навреди.

Заля ме нова вълна от неприязън към Беля. Присъствието му почти ми бе попречило да вляза в дома на Рия. Ами ако ми попречеше да открия миналото си, истинското си аз?

— Ще ми се изобщо да не бях попадал на тая проклета птица!

Рия се намръщи.

— Да, знам — кимна тя и махна на приведената до шкафа Куен.

— Хайде да вечеряме.

Куен сипа нещо като мед върху ястието, което приготвяше — фунии от листа, пълни с червеникавокафяви ядки с апетитен аромат. После понесе подноса към масата и хвърли гневен поглед към Беля.

— За тоя сссвиреп звяр вечеря нямам.

За пръв път осъзнах, че Куен е по-скоро дърво, отколкото човек. Кожата ѝ, напукана и чвореста, бе досущ като кора, подобните ѝ на корени стъпала бяха боси, а спълстената ѝ кафява коса приличаше на кълбо от лози. Не носеше украшения, с изключение на сребърните пръстени на най-малкия от дванадесетте си възлести пръста. Под бялата роба тялото ѝ се движеше като люшкащо се дърво, но сигурно бе много стара, защото гърбът ѝ бе превит като натежал от сняг дънер, а вратът, ръцете и краката ѝ изглеждаха изкривени и крехки. Въпреки това около нея се носеше уханието на ябълков цвят, а хълтналите ѝ кафяви очи с формата на издължени капки смола искряха по-ярко и от огъня.

Странейки от мен и особено от спътника ми, тя остави подноса, но не улучи и преобрърна една дъбова гарафа за вода.

— Проклети да ссса ссстарите ми ръце! — Куен грабна гарафата и я отнесе при шкафа. Напълни я отново и замърмори: — Проклятието на времето, проклятието на времето...

Докато вървеше към масата, все така кълнеше под нос. Рия седна на единия стол и ми посочи другия. Взе едно от листата и го потопи в съда с мед на подноса.

— Медът никога не ми стига — виновно ми се усмихна тя.

Ухилих се, посочих с брадичка към Куен и прошепнах:

— Тя не е... същество като теб и мен, нали?

Рия ме изгледа любопитно.

— Същество със сигурност е, но не като теб и мен. Тя е последният от дървесниците, полухора, полудървета. Срециали са се често във Финкайра по времето на великаните, но вече ги няма. Останала е само Куен.

Рия пъхна натежалата от мед храна в устата си и посегна към гарафата с вода. След няколко глътки ми я подаде. Вече бях опитал

листата — толкова лепнеха, че едва ги дъвчех, затова с благодарност я приех.

Докато я връщах на масата, забелязах, че колкото и да бяха ярки, пламъците не отделяха нито топлина, нито дим. Внезапно осъзнах, че този огън всъщност не е огън. Сред купчината обли речни камъни в огнището пълзяха хиляди светулки, блещукащи със собствена светлина. Явно камъните бяха техен дом — те неспирно пъплеха по тях като пчели из кошер. По отделно всяка светулка грееше съвсем слабо, но заедно с лекота озаряваха цялата къща.

Накрая успях да преглътна лепкавата хапка, а Беля се раздвижи на рамото ми и заби още по-здраво острите си нокти. Погледнах го и гневно извиках:

— Защо ме наказваш така?! Махай се от рамото ми, ти казвам! Махай се! — Беля само ме гледаше немигащо. — Как да го опитомя? Дори Галатор не би успял!

Застанала до един от процепите в стената, Куен се вцепени.

Инстинктивно докоснах туниката там, където висеше медальонът, осъзнах какво съм сторил и се опитах да прикрия движението. Разтърках рамо и небрежно се обърнах към Рия.

— Представи си да намериш нещо вълшебно като Галатор! Ако се случи на мен, няма да го похабя по тази птица, а ще излекувам схванатото си тяло.

Тя закима съчувственно.

— Къде те боли?

— Най-вече краката. И между плешките, но тая болка е с мен, откакто се помня.

Рия повдигна вежди, но не продума. Почувствах, че знае повече, отколкото ми казва. Тя посегна под масата и извади две сребристи одеялца от най-финия лен, който бях виждал. Разстла едното върху краката си и ми подаде другото.

— Наспи се, ще ти помогне.

Вдигнах блещукащата завивка срещу светлината.

— Каква е тази тъкан?

— Коприна, изтъкана от молци.

— Молци ли? Шегуваш се.

Тя се усмихна.

— Колкото е лека, толкова е и топла. Опитай.

Куен се доближи, като се пазеше от яструба.

— Исскаш ли да ти попея?

— Моля те — отвърна Рия. — Напомня ми колко често ми пееше, когато бях малка.

Куен кимна, а издължените ѝ очи останаха безизразни.

— Ще ти изпее песента, със която те приспивах.

Тя прокара ръка над светулките и светлината им отслабна. Като дърво, изправено срещу вятъра, Куен издаде тих вибриращ звук, който се усилваше и загълъваше в успокояващ ритъм. Почти като глас, ала не съвсем, безсловесният звук се виеше около нас, изкушавайки ни да се успокоим, да се отпуснем. Завих се до раменете с одеялото и се облегнах на стола с натежали клепки. Рия вече спеше, дори главата на Беля клюмаше на гърдите му. Докато наблюдавах плавните движения на Куен, не след дълго и аз задрямах.

Сънувах, че лежа сам в гората, дълбоко заспал. Обграждаха ме високи дървета и се поклащаха на вятъра. Отнякъде в устата ми капеше мед. След това ненадейно изникнаха врагове. Не ги виждах, ала ги усещах, криеха се в дърветата — или пък бяха те самите! Най-лошото беше, че колкото и да се опитвах, не успях да се събудя, за да се защитя. Едно от тънките разкривени дървета до мен бавно се наведе и плъзна клон в туниката ми. „Галатор. Иска Галатор.“ С върховно усилие успях да се събудя.

Все още седях на стола до мъждивото огнище, а коприненото одеяло се диплеше по земята. Посегнах към Галатор и за голямо свое облекчение го напипах под туниката си. Заслушах се в пресекливиya брътвеж на птиците отвън, който подсказваше, че изгревът ще настъпи след около час. Рия спеше, свита на кравай в стола си, а Куен хъркаше на пода до шкафа. Беля стоеше на рамото ми с широко отворени очи.

Запитах се спи ли някога Арбаса. Дали наблюдаваше яструба дори сега, докато ни държеше в обятията си? Прииска ми се да попитам огромното дърво дали Финкайра пази отговорите на въпросите ми. Не трябваше ли да напусна Друма, за да опозная целия остров? Или бе най-добре да си построя нов сал и да отплавам?

Въздъхнах, защото в този ранен час отново бях осъзнал колко малко зная всъщност.

17

ПТИЦАТА АЛЕА

Внезапно Рия изпищя и скочи. После приседна вдървено в стола си, без да мърда, без да диша. Дори златната зора, която се лееше върху лозовата ѹ премяна през процепите в стените, не можеше да скрие ужаса по лицето ѹ.

— Какво ти е? — скочих аз, а ококорените ѹ очи надзърнаха в моите.

— Всичко.

— Какво значи това?

Тя тръсна гората от къдри на главата си.

— Беше сън. Толкова истински, сякаш наистина... — тя спря и дълбоко си пое дъх. — Уплаших се.

Докато я наблюдавах, си спомних своя сън. Слабата фигура на Куен също се доближи.

— Какъв съсън?

Рия се обърна към нея.

— Всяка нощ сънувам Друма. Всяка нощ.

— Е? Аз съсъщо.

— Винаги е спокойно, безопасно. Винаги се чувствам... като у дома си. Дори когато се тревожа за неприятностите другаде из Финкайра, а те ме занимават все по-често, сънищата за Друма винаги ми носят покой.

Куен закърши възлестите си пръсти.

— Съсега не ми изглеждаш съспокойна.

— Не съм! — очите на Рия отново се изпълниха с ужас. — Снощи сънувах как Друма кърви! Дърветата, папратите, животните, скалите — всичко кървеше до смърт! Какво ли не опитах, но не успях да го спра. Гората умираше! Небето потъмня, всичко имаше цвят на изсъхнала кръв. На...

— Ръжда — довърших аз. — Както от другата страна на реката.

Тя кимна мрачно, стана и отиде до източната стена, където лавандуловите и розовите лъчи вече приемаха златист оттенък. Опра

ръце на процепа пред себе си и впери поглед в зората.

— От месеци се опитвам да повярвам, че болестта от другата страна на Несекващата река никога няма да достигне Друма. Че ще загинат само Покварените земи, а не цяла Финкайра.

— Толкова е състрашно — додаде Куен. — През всесичките ми години, а те вече съса тъй много, никога не съсъм усъсещала такава опасност в Друма. Никога! Ако ще оцелеем, ни трябват нови ссили, всесе едно какъв е източникът.

Последните й думи прозвучаха злокобно, но не бях сигурен защо.

Рия съръщи вежди.

— И това сънувах — тя направи замислена пауза. — В гората дойде странник. Не познаваше никого и нищо. Имаше някаква сила...

— тя мъкна и рязко се обърна към мен. — И той, само той можеше да спаси Друма.

Пребледнях.

— Аз ли?!

— Не съм сигурна. Събудих се, преди да видя лицето му.

— Аз не съм вашият спасител. Това е сигурно.

Тя доближи лице до моето, но не продума. Беля впи нокти в рамото ми. Обърнах се от Рия към Куен и обратно към Рия.

— Грешите! Много грешите! Навремето имах... Но вече не мога, нищо не мога да сторя! Дори да можех, трябва да следвам своя път — довърших аз и тръснах лявата си ръка. — Въпреки тая птица.

— Съсвоя път ли? — попита Куен. — Значи не те е грижа за другите?

— Не съм казал това.

— Каза го — остро ме изгледа Рия. — Твоята цел те вълнува повече, отколкото Друма.

— Така погледнато, да — признах аз и бузите ми пламнаха. — Не разбираете ли? Трябва да открия миналото си! Не искам да се замесвам, само това ми липсва. Не може да ме молиш да се откажа от търсенето си само защото си сънувала кошмар!

Тя сурово ме изгледа.

— И докъде щеше да стигнеш, ако Друма не ти беше помогнала?

— Докъдето трябва. Сам стигнах дотук, нали?

— Звучи като бебе, което твърди, че само се е нахранило.

— Не съм бебе!

Риа рязко си пое дъх.

— Чуй ме. В тази гора аз съм единствената от своя вид. Тук няма други жени, мъже или деца, освен онези, които се промъкват понякога, също като теб. Нима допускаш дори за миг, че живея сама? Че щях да оцелея без другите — Арбаса, Куен, птицата алеа, чиято прелест винаги ще помня, дори да не я зърна никога повече? Ако Друма е в беда, всички са в беда. Аз също.

Тя умолително разпери ръце към мен.

— Моля те! Ще ни помогнеш ли?

Извърнах поглед.

— Няма да ни помогне — с омерзение рече Куен, а Риа отиде до стълбището.

— Ела. Искам да видиш какво още ще загине, ако загине Друма.

Тя се спусна по ствола на Арбаса и аз я последвах, но с нежелание. Не ме напускаше чувството, че моето приключение трябва да ме отведе другаде, до други места из Финкайра, навсярно дори отвъд самия остров, но със сигурност далеч от Друма. Дори да останех, как да помогна на Риа, без да се изкуша да използвам силите, от които се бях отрекъл? Поклатих глава, сигурен, че крехкото ни приятелство вече е загубено.

Хвърлих поглед към Куен. Не показваше никаква емоция, но зорко наблюдаваше Беля, очевидно доволна да се сбогува със сприхавата птица. Сякаш за да й отвърне, мерлинът вдигна ноктестия си крак и свирепо замахна към нея.

Докато се спусках по стълбите,олових познатия влажен аромат. Дълбоко се съмнявах, че някога отново ще се върна в това великолепно дърво. Спрях се, за да разгледам странното писмо по стените на Арбаса.

Стигнала до основата, Риа ме повика.

— Да вървим!

— Нека само да огледам тези знаци за последен път.

Долових объркването й дори на оскъдната светлина в ствола.

— Знаци ли? Какви знаци?

— На стената, не ги ли виждаш?

Тя се изкачи обратно при мен, проследи накъде соча и се взря, но объркването й не се разсея. Сякаш не виждаше нищо.

— Можеш ли да ги разчетеш?

— Не.

— Но ги виждаш?

— Да.

Тя внимателно ме огледа.

— Има нещо различно в зрењето ти, нали?

Кимнах.

— Виждаш без очи.

Отново кимнах.

— И то нещо, което аз с очи не мога — прехапа устни Риа. —

Сега те чувствам още по-чужд, отколкото когато се запознахме.

— Може би е по-добре да си остана такъв.

Беля нервно размаха криле.

— Тук не му харесва — забеляза тя, поемайки обратно надолу.

Последвах я.

— Сигурно знае какво си мисли Арбаса за него — кимнах аз и след миг добавих: — Да не говорим какво си мисля аз.

Вратата изскърца и се отвори. Пристъпихме сред сутрешната светлина, пречупена през разлистените клони над главите ни, а зад нас Арбаса се затвори.

Риа хвърли поглед към короната на дъба и бързо навлезе в гората. Стъпките ми нарушиха равновесието на ястреба и той отново впи нокти в рамото ми.

Не след дълго стигнахме до голям бук с набръчкана от старост кора.

— Ела — повика ме тя. — Искам да ти покажа нещо.

Приближих, а тя постави длан върху ствола.

— Никое дърво не е по-словоохотливо от бука, особено ако е старейшина. Слушай.

Загледана в клоните, тя бавно им зашушна нещо. Те веднага се разлюляха и ѝ отвърнаха с лек шепот. Риа променяше ритъма, тона и силата на гласа си, а дървото отговаряше в тон. Скоро потънаха в оживен разговор.

След известно време Риа се обърна към мен и отново заговори на нашия език.

— Сега опитай ти.

— Аз ли?

— Ти. Първо сложи ръка на дънера.
Подчиних се, изпълнен със съмнения.

— Преди да кажеш нещо, слушай.
— Вече чух клоните.
— Не с ушите си. Слушай *с ръка*.

Притиснах длан към ствала, а пръстите ми заопипваха хладната нагъната кора. В следващия миг по върховете им премина съмтен трепет, продължи към дланта ми и накрая обхвана цялата ми ръка. Почти усещах деликатния ритъм на въздуха и земята, които се вливаха в дървото — ритъм, в който се сливаха мощта на океанска вълна и нежният дъх на спящо дете.

Без да се замислям, започнах да шушна като Риа. За моя изненада, клоните се отзоваха и се залюляха изящно над мен. Шепот раздвижи въздуха. Почти се усмихнах, осъзнал, че макар да не разбирах думите му, дървото наистина ми говори.

— Искам някой ден да науча този език — казах аз, както на Риа, така и на стария бук.

— Няма да ти е от полза, ако Друма загине. Само тук дърветата на Финкайра все още са достатъчно будни, за да говорят.

Приведох рамене.

— Какво бих могъл да сторя? Вече ти казах, че не съм човекът от съня ти.

— Забрави за съня ми! У теб има нещо изключително, нещо... специално.

Думите ѝ ме поласкаха. И да не вярвах в тях, доверието ѝ ме трогна. Сякаш за пръв път от цяла вечност си спомних как седя на тревата, съсредоточен в цветето и се опитвам да накарам венчелистчетата му да се разтворят. После си спомних къде ме отведе този път и потреперих.

— Едно време в мен наистина имаше нещо специално, но вече го няма.

Сиво-сините ѝ очи се взряха по-дълбоко в моите.

— Каквото и да е то, в този миг е с теб.

— Имам само себе си и моето търсене, а то сигурно ще ме отведе далеч оттук.

Непреклонна, тя тръсна глава.

— Това не е всичко, което имаш.

Ненадейно осъзнах за какво говори. *Галатор!* В края на краищата не искаше мен, а амулета на шията ми, чиято сила все още не познавах. Нямаше значение как е разбрала, че го нося. Важното беше, че някак си знаеше. Колко глупав съм бил дори за миг да допусна, че е видяла нещо специално в мен! В мен самия, а не в медальона ми.

— Ти всъщност не искаш мен — изръмжах аз.

Тя се обърка.

— Така ли мислиш?

Преди да отвърна, ноктите на Беля се впиха в рамото ми и аз трепнах от болка. Едва се сдържах да не замахна към него, но се боях, че ще ме нападне толкова свирепо, колкото плъха-убиец край потока. Можех само да понеса болката, отчаян, че е избрал да кацне точно на моето рамо. Защо? Какво искаше всъщност? Нямах никаква представа.

— Виж! — извика Рия и посочи ярък червено-лилав проблясък, който тъкмо изчезваше сред дърветата. — Птицата алеа!

Хукна след нея, спря се и отново ме погледна.

— Ела! Да се приближим. Алеа носи късмет, не съм явиждала от години.

С тези думи тя се втурна след птицата. В същия миг вятърът повя през дърветата и клоните им шумно затракаха. И да казваха нещо, Рия не им обърна внимание. Спуснах се след нея.

Преследвахме птицата през паднали вейки и обсипани с иглички папрати. Доближахме ли се достатъчно, за да я разгледаме, тя отлиташе сред вихър от ярки цветове, като ни показваше края на перестата си опашка, за да ни изкуши да продължим. Накрая се настани на ниския клон на едно изсъхнало дърво. Вероятно бе избрала него, защото всички живи клони край нея бясно се люлееха. За пръв път наоколо нямаше листа, които да скрият перата ѝ. Запъхтени, с Рия замръзнахме по местата си, втренчени в лилавия гребен на главата ѝ и в искрящо алената ѝ опашка.

Рия едва сдържаше вълнението си.

— Да видим колко можем да се доближим — прошепна тя и се промъкна напред, прекрачвайки един паднал клон.

Внезапно Беля рязко изsviri. Болката в ухото ме накара да се свия, а ястребът изхвърча напред. Сърцето ми прескочи — насочваше се право към прелестната птица.

— Не! — извиках аз, докато Рия бясно ръкомахаше.

— Спри! Спри!

Мерлинът не ни обърна внимание и се стрелна към жертвата си с яростен крясък. Птицата алеа не очакваше това и изписка от болка, когато Беля заби нокти дълбоко в меката ѝ шия и закълва очите ѝ, но отвърна с неподозирана свирепост. Изпод тях клонът се строши и двете птици паднаха на земята сред порой от пера.

Рия хукна напред, а аз — след нея. Щом стигнахме, и двамата се вцепенихме.

На кафявата шума пред нас стоеше Беля, впил окървавени нокти в неподвижната си жертва. Забелязах, че птицата алеа има един крак. Другият навярно бе откъснат в схватката. От вида на смачканите пера и ярките криле, които никога вече нямаше да полетят, ми прилоша.

След това птицата започна да се променя пред очите ни. Също като змия, тя се изхлузи от старата си кожа.

Под нея се показва друга — крехка, почти прозрачна, набраздена там, където преди бяха перата. Крилете се изпариха, а перестата опашка се превърна в извито тяло, покрито с червени люспи. Главата се удължи, а в огромните челюсти изникнаха нащърбени зъби, които лесно можеха да отхапят човешка ръка. Единствено очите, червени като матовите люспи, останаха същите. Влечугото лежеше мъртво, а тънката кожа на предишното му тяло се валяше до него.

Хванах Рия за лакътя.

— Какво значи това?

Бяла като платно, тя бавно се обърна към мен.

— Значи, че ястребът ти ни спаси живота.

— Какво е това... нещо?

— Това е... беше дух-двойник. Може да се превърне във всичко, така че е особено опасен.

— Тези челюсти ми се виждат достатъчно опасни.

Рия мрачно побутна с пръчка захвърлената кожа.

— Както казах, духът-двойник може да се превърне в каквото си поиска, но нещо винаги го издава, ако се вгледаш.

— Птицата имаше само един крак.

Рия вдигна ръка към шепнещите клони наоколо.

— Дърветата се опитаха да ме предупредят, но аз не се вслушах.

Дух-двойник в Друма! Това никога не се е случвало. О, Емрис... сънят

се сбъдва пред очите ми!

Наведох се и протегнах ръка към мерлина, който приглеждаше перата си. Беля наклони глава на едната страна, после на другата, скочи на китката ми, изкачи се по ръката ми с няколко бързи крачки встрани и се намести рамото ми. Този път обаче тежестта му не ми се стори чак такова бреме.

Погледнах Рия, а тя тревожно свъси чело.

— Лошо преценихме този малък боец — казах аз. — Всички, дори Арбаса.

— Арбаса не грешеше — поклати глава тя.

— Но...

— Тя не се затвори, за да не допусне мерлина — Рия си пое дълбоко дъх. — Не искаше да допусне *теб*.

Отстъпих назад.

— Арбаса мисли, че съм опасен за теб?

— Точно така.

— Вярваш ли й?

— Да, но въпреки това реших да те пусна.

— Защо? Това беше преди съня ти.

Тя ме огледа с любопитство.

— Някой ден може би ще ти кажа.

18

ИМЕТО НА КРАЛЯ

Вторият ми взор се премести от крехката като сух лист кожа на духа-двойник върху живите шепнещи клони на Друма.

— Разкажи ми какво става с Финкайра.

Рия се намръщи. Това изражение бе толкова непривично за нея.

— Знам много малко, само онова, което научих от дърветата.

— Кажи ми каквото знаеш.

Тя протегна ръка към мен и показалците ни се преплетоха.

— Напомня ми на кошница вкиснали сладки боровинки. Толкова кисели, че не стават за ядене — въздъхна тя. — Преди няколко години започнаха да се случват странни, зловещи неща. Земите източно от реката, някога зелени и жизнени като тази гора, бяха застигнати от Покварата. Потъмня земята, а с нея и небето. До днес обаче Друма винаги е била в безопасност. Силата ѝ е толкова могъща, че враговете не смееха да стъпят в нея. Досега.

— Тези духове-двойници многобройни ли са?

Беля размаха криле и отново притихна.

— Не зная — намръщи се Рия. — Те обаче не са най-лошите ни врагове. Има и воини-таласъми, които живееха в пещери под земята, но вече ходят под открито небе и убиват за удоволствие. И гулианти — безсмъртни воини, които вардят Замъка под Покрова. Командва ги Стангмар, кралят.

Щом Рия спомена това име, клоните на мъртвата горичка затрепериха. Щом тракането им най-сетне утихна, попитах:

— Кой е този крал?

Тя задъвкаолната си устна.

— Стангмар е ужасен. Думите не стигат, за да ти опиша колко е ужасен! Не е за вярване, но дърветата казват, че когато се възкачил на трона, не бил толкова лош. В онези дни яздел из гората на черния си жребец и дори спирал да се заслуша в гласа ѝ. После се случило нещо, никой не знае какво, и той се променил. Съборил своя замък, където

царували музиката и приятелството и на негово място вдигнал Замъка под Покрова, където върлуват жестокост и ужас.

Известно време тя не продума.

— Намира се далеч на изток, върху най-мрачния от Мрачните хълмове, където нощта никога не свършва. Освен слугите на краля никой не се е върнал жив оттам. Никой! Затова е трудно да научим истината, но... разправят, че замъкът винаги е тъмен и се върти толкова бързо, че никой не може да го нападне.

Спомних си съня, който ме навести в морето и се вцепених. Дори сега, дори тук ужасяващият замък ми се струваше твърде реален.

— Стангмар отрови голяма част от Финкайра — продължи Риа.
— Всички земи на изток от Друма и някои на юг са *пречистени*, както казват верните му поданици. Това означава само, че страх, студен, безжизнен страх покрива всичко. Като сняг, само че снегът е красив. Селищата са опожарени, дърветата и реките мълчат, птиците и животните са мъртви. А великаните вече ги няма.

— Великани ли?

Очите ѝ просветнаха гневно.

— Първите и най-стари жители на Финкайра. Тя е домът на предците им, където и да живеят сега. Стъпките им я белязали още преди реките да поемат по планините към морето, а песните им са отеквали над горите и хребетите дълго преди семенцето на Арбаса да покълне. Дори днес „Ледра“, най-старият им напев, е първата песен, която чуват много бебета.

„Ледра.“ Бях ли чувал това име? Звучеше ми познато. Но как бе възможно това? Освен ако го знаех от Брануен...

— Нашите великани стават по-високи от дърво и дори от хълм, но са миролюбиви още от дълбока древност. Единственото изключение са Войните на ужаса, когато великаните отблъснали таласъмите, които се опитали да превземат древния град Варигал. Обикновено обаче са нежни като пеперуди, освен ако някой ги ядоса.

Тя тропна с крак.

— Преди години Стангмар издаде декрет великаните да бъдат избити. Само той знае защо. Оттогава войниците му ги гонят без милост. Нужни са повече от двадесет, за да убият един великан, но въпреки това почти винаги успяват. Чувам, че от Варигал са останали само руини. Възможно е неколцина да са оцелели, предрешени като

скали, но трябва постоянно да се крият, за да опазят живота си. През всичките си странствания из Друма не съмвиждала нито един.

Загледан в трупа на духа-двойник, попита:

— Този крал не може ли да бъде спрян?

— Ако има начин, никой не го е открил! Силата му е огромна — освен с армията си, той разполага и с почти всички Съкровища на Финкайра.

— Какви са те?

— Вълшебни. Могъщи. Винаги са били използвани за благото на земята и всичките ѝ създания, а не само за един човек, но вече не е така. Сега са негови — Огнената сфера, Повелителят на бляновете, Седемте мъдри сечива, двуострият меч Душегубец — едната му страна посича самата душа, а другата може да излекува всяка рана. Най-красивото Съкровище е Цъфтящата арфа, чийто звук може да призове пролетта на всяка поляна или хълм. Най-ужасяващото пък е Котелът на смъртта — довърши Рия и гласът ѝ премина в шепот. — Само едно от Съкровищата още не е попаднало в ръцете му. Казват, че неговата мощ е по-голяма от тази на всички останали, взети заедно. Нарича се Галатор.

Под туниката сърцето ми забълъска срещу медальона, а показалеца на Рия се сви още по-здраво около моя.

— Дърветата говорят, че Стангмар се е отказал да го търси, че Галатор е напуснал Финкайра преди години. Чух обаче и че кралят все още търси *нещо*, което да му донесе пълна власт. Нарича го „последното Съкровище“, а това може да означава само едно.

— Галатор?

Рия бавно кимна.

— Всеки, който знае къде е Галатор, е в смъртна опасност.

Не можех да пропусна предупреждението ѝ.

— Ти знаеш, че е у мен.

— Да — спокойно отвърна тя. — Зная.

— И смяташ, че ще успее да спаси Друма.

Рия замислено присви устни.

— Може да успее, може и да не успее — само Галатор знае.

Мисля си обаче, че *ти* можеш да помогнеш.

Отстъпих назад. Един клон ме бодна в шията, а Беля изписка възмутено, но болката в ухото не ме притесняваше, нито пък тази във

врата. Внезапно бях доловил в гласа ѝ нещо, което не бях чул преди. Тя наистина виждаше нещо в мен! Сигурен бях, че греши, но вярата ѝ сама по себе си бе съкровище, посвоему безценно като онова, което носех на гърдите си.

Последната мисъл ме порази. „*Безценно като онова, което носех на гърдите си.*“ Ето я следата, която търсех!

Досега смятах, че Галатор просто е познат във Финкайра, а не, че принадлежи на тази земя. Сега знаех истината. Той бе най-могъщото от древните Съкровища и навярно бе изчезнал тогава, когато Брануен и аз се намерихме на брега на Гуинет. Ако успеех да науча как се бе озовал в ръцете ѝ, ако разкриех само част от тайните му, може би щях да разбера и някои от моите.

— Галатор — рекох. — Какво още знаеш за него?

Рия пусна ръката ми.

— Нищо. А сега трябва да вървя, с теб или без теб.

— Къде?

Тя понечи да каже нещо, но замръзна на място и се заслуша. Беля — също.

През гората премина нов повей и едрите къдри на Рия се разлюляха като клони. Лицето ѝ стана сурво и аз се запитах дали веселият ѝ смях някога отново ще огласи тази гора. Звукът постепенно се усили — бе какофония от шумолене и скърдане, стенания и биене на барабани.

Щом вятърът отслабна, Рия се наведе към мен.

— В гората има таласъми! Нямам време за губене — заяви тя и ме сграбчи за туниката. — Ще дойдеш ли? Ще ми помогнеш ли някак да спася Друма?

Поколебах се.

— Рия... Съжалявам. Трябва да узная повече за Галатор! Не разбиращ ли?

Тя присви очи и ми обърна гръб, без да се сбогува.

Настигнах я и я хванах за ръкава.

— Желая ти успех.

— И аз — студено отвърна тя.

От гъсталака зад нас се разнесе силен трясък. Извърнахме се и видяхме млад елен с едва наченали рога на бронзовата глава. Той прескочи няколко паднали клона — явно бягаше от нещо. За част от

секундата мърнах едно кафяво око, тъмно и дълбоко, изпълнено със страх.

Спомних си последния път, когато бях видял елен. Тогава страхът бе в моите очи, а той ме защити.

Рия се отскубна от ръката ми и отново тръгна.

— Чакай! Ще дойда с теб.

Лицето ѝ грейна.

— Наистина ли?

— Да... но само докато пътищата ни се разделят.

Тя кимна.

— Значи има време.

— Къде отиваме?

— Да открием едничкото създание в Друма, което може би знае какво да направим. Нарича се Великата Блуса.

Не знаех защо, но това име не ми хареса.

19

МЕД

Рия хукна, бързонога като младия елен. Краката ми още бяха схванати, но се стараех не изоставам, докато тичахме през гъсталациите и обраслите с мъх потоци, но тя често трябваше да спира, за да ме изчака.

Слънцето се движеше високо над главите ни и ярко огряваше земята, така че виждах препятствията по-лесно от предната нощ. Въпреки това се препъвах тъй често, че Беля най-сетне пусна рамото ми, но остана наблизо, прелитайки от клон на клон. Радвах се, че рамото ми ще си почине, но бдителният поглед на мерлина вече не ме дразнеше.

Всички животни бягаха. Над мен летяха птици с малки сиви телца, яркозелени криле или огромни жълти човки, някои — на ята, други сами. Подминаха ме няколко кръглооки катерици, група бобри, сърна със сърнето си и една златиста змия. В далечината виеха вълци. Внезапно от дърветата се отдели огромна черна сянка. Вцепених се от страх, но зад нея изникнаха два по-малки силуeta и разбрах, че това е семейство мечки. Всички изглеждаха уплашени като елена... и бягаха в посока, противоположна на нашата.

Малко преди обяд излязох на сенчеста поляна и избърсах потта от челото си. Няколко древни на вид кедрови дървета се издигаха в съвършен кръг. Кората им бе толкова обрасла, че на пръв поглед приличаха на група старци с дълги коси и бради, покрили прегърбените им тела. Дори шумът от нежното поклащане на клоните им бе различен от шепота на другите дървета. Звучаха като хора на погребение, които напяват мрачно и печално.

Насред ливадата забелязах тясна пръстена могилка, не поширова от мен, но двойно по-дълга. Обграждаха я обли лъскави камъни, които искряха като син лед. Предпазливо се приближих.

Беля се върна на рамото ми, но вместо да се настани там, започна оживено да кръстосва напред-назад.

Дъхът ми секна. „*Бил съм тук и преди.*“ Това хрумване — не, тази убеденост — дойде за миг и отлетя. Като аромат на цвете, който се появява и изчезва преди да се огледаш, някакъв смътен спомен ме докосна и се скри. Може би бе просто сън или споменът за сън, но не можех да се отърся от усещането, че могилката на сред кръга от кедри ми е позната.

— Емрис! Хайде!

Викът на Рия ме върна в настоящето. Хвърлих последен поглед назад и напуснах поляната. Не след дълго вече не чувах скръбните вопли на дърветата, но те продължиха да обитават тъмните кътчета на съзнанието ми.

Земята под краката ни ставаше все по-влажна. Жабите крякаха толкова силно, че понякога не чувах собственото си дишане. Чапли, щъркели и други водни птици си подвикваха със зловещи гласове. Въздухът замириса на гнило. Най-сетне зърнах Рия край високите треви, поръбили парче почерняла земя. Мочурище.

Тя нетърпеливо ме повика.

— Да вървим!

Скептично огледах тресавището.

— Трябва да го прекосим ли?

— Така е най-бързо.

— Сигурна ли си?

— Не, но времето ни свършва, видя ли как бягаха животните? Ако успеем, ще си спестим поне час. Оттатък са хълмовете на Великата Блуса.

Тя направи крачка към блатото, но аз я спрях.

— Какво точно е Великата Блуса?

Тя се освободи от ръката ми.

— Не знам! Истинската ѝ самоличност е тайна дори за Арбаса. Знам само, че според преданията живее сред живите камъни на Мъгливите хълмове. Знаела неща, които никой друг не знае, дори такива, които още не са се случили. И била стара, много стара. Чух даже, че когато Дагда изваял първия великан от един планински склон, Блуса била там.

— Живи... камъни ли каза?

— Така ги наричат, не съм сигурна защо.

Хвърлих поглед към мътилката пред нас, осеяна с мъртви дървета и застояли вирове. В далечината се обади жерав.

— Сигурна ли си, че това създание ще ни помогне?

— Не... но може. Ако първо не ни изяде.

Отстъпих назад.

— Да ни изяде?

— Според легендите винаги е гладна. И по-свирепа от притиснат великан.

Беля наклони глава към Рия и изsviri ниско и протяжно.

Тя повдигна вежди.

— Какво има?

— Беля обещава да ни пази, но за пръв път долавям беспокойство в гласа му.

Изсумтях.

— Тежко ѝ на Великата Блуса, ако се опита да изяде Беля. Тази птица не знае що е страх.

— Точно затова тревогата му не ми харесва.

С тези думи тя се обърна към мочурището. Стъпи върху парче засъхнала кал и скочи върху една скала. Тръгнах след нея и забелязах, че сме оставили следи във влажната пръст, но това не ме притесняваше. Бяхме толкова навътре в гората, че едва ли имаше значение.

Подскачахме по дънери и скали и бавно си проправяхме път през блатото. Корени и храсти посягаха към нас с преплетени съсухрени ръце. Над мътната вода се носеха странни гласове, някак различни от птичите и жабешките, а понякога Беля им пригласяше. Опитвахме се да се придържаме към плиткото, но нещо често припляскваше във водата, а тъмните ѝ дълбини се раздвижваха. Нито знаех какво смущава повърхността ѝ, нито исках да знам.

Най-сетне тресавището започна да отстъпва, а във въздуха се наслори сивкава мъгла. Стигнахме до влажна шир, обрасла с високи треви, която постепенно се издигна над тинята и се превърна в твърда земя. Пред нас се простираше стръмен хълм, покрит с остри скали, от който се протягаха ръце от изпарения.

Рия спря.

— Мъгливите хълмове. Да можех да намеря някой храст със сладки боровинки! Ще ни трябват сили за изкачването — обясни тя и

ме погледна несигурно. — И другото, което ни очаква, каквото и да е то.

Щом започнахме изкачването, Беля литна от рамото ми. Издигна се безшумно и започна бавно да кръжи над главите ни. Допуснах, че оглежда гората, за да ни предупреди, ако има някаква опасност, но освен това явно се наслаждаваше на полета.

Сред редките дърветата, впили разкривени коренища в стръмния склон, изникнаха обли скали, по-големи дори от дома на Рия. Макар и по-рехава, гората не просветляваше. Дали заради сенките на огромните канари, дали заради мъглата, която се виеше около тях, дали заради нещо друго, мракът ставаше все по-непроледен.

Докато с мъка катерехме склона, в ума ми нахлуха съмнения. Не знаех що за създание е Великата Блуса, но бях сигурен, че не е избрала подобно обиталище, защото обича гости. Ами ако таласъмите ни откриеха първи? Стиснах Галатор през туниката си, но не се почувствах по-добре.

Ненадейно пред мен изникна огромен сив камък. Вцепених се — може би мъглата ми играеше номера, но той приличаше не толкова на камък, колкото на лице, обрулено и тайнствено. Лице, което се взираше право в мен. После чух... или ми се стори, че чух стържещ звук, сякаш някой се прокашляше. Канарата като че лекичко се помръдна.

Не изчаках да видя какво ще последва и препуснах нагоре, като се спъвах в коренищата, камъните и собствените си крака.

Накрая превалих възвищението. Въпреки тежкото си дишане, ясно чух гневно жужене. Пчели! Хиляди пчели, скучени край пречупения ствол на едно мъртво дърво. Не бях сигурен, но то сякаш се бе прекършило неотдавна, сигурно по време на буря. Лесно можех да се досетя, че пчелите не са доволни.

Рия с интерес ги наблюдаваше с ръце на кръста.

Отгатнах мислите ѝ и поклатих глава.

— Нали не смяташ — изпъшках аз, — да им вземеш меда?

Тя се усмихна лукаво.

— Човек никога не може да прекали с меда! Ще отнеме само минутка, няма да се забавим.

— Недей, виж колко са много!

Тогава се появи Беля, наслаждавайки се на едно последно кръгче, преди да се върне на рамото ми. Явно обожаваше да лети.

Намести се и изчурулика доволно, а присъствието му ми се стори толкова естествено, че се изненадах. Всичко беше толкова различно в сравнение с вчера! Той сви криле на гърба си и наклони глава към мен.

Ненадейно ми хрумна да му смигна. Беля ми смигна в отговор.

Рия все така оглеждаше пречупения дънер.

— Да можех някак да отвлека вниманието на пчелите! Няколко секунди ще ми стигнат.

С рязък писък Беля отново се издигна и нахлу право в рояка. Гмурна се сред пчелите, заудря ги с криле и ги увлече след себе си в мъглата.

— Това е лудост! Тази птица само търси повод да се сбие...

Не си направих труда да довърша, защото Рия вече се катереше по дънера, търсейки медените запаси на кошера. Ослуша се, но не чух жужене и изтичах след нея. Залових се за един от ниските клони, а дънерът изпукна и основата му се разклати.

— Рия, внимавай! — извиках аз. — Дървото всеки миг може да се разцепи!

Тя обаче не ме чу и вгълбена в задачата си, се надвеси над нашърбения връх на дънера. Стъпих на един клон и се наведох до нея. Под нас блестеше златисто езерце от мед, обградено от дебели восьчни пити. В гъстия сироп плуваха парчета кора, клони и восьък. Потопих ръка, загребах пълна шепа и погълнах сладката лепкава течност. Никога през живота си не бях опитвал такъв засищащ мед. Рия явно бе на същото мнение, защото се тъпчеше с две ръце, а от брадичката и бузите ѝ се стичаха златни капки.

— Трябва да тръгваме — обяви накрая тя. — Вземи си за последно.

Посегнах към голям къс медена пита точно под мен и го дръпнах, но той не помръдна. Подпрях се на едната си ръка, а с другата здраво го стиснах и задърпах с всичка сила.

В този миг питата се надигна с оглушителен вой. Внезапно осъзнах, че държа не парче восьък, а върха на огромен топчест нос. Рия изписка, а аз рязко се дръпнах, за да избегна покритата с мед глава, която се надигаше към нас. В този миг основата на дебелия дънер се пропука, наклони се и се разцепи. Той се затъркаля по склона, а с него — и ние.

20

ШИМ

С Рия се затъркаляхме по хълма. Тежкият дънер, пълен с мед и натежал от създанието, изникнало от дълбините му, се търкаляше и подскачаше пред нас, набирайки скорост по склона. Накрая се удари в една огромна канара и се пръсна на парчета.

Когато най-сетне спрях, светът продължи да се върти наоколо ми още известно време. Надигнах се и приседнах, зашеметен.

— Рия?

— Насам — отвърна тя и подаде глава от тревата. Кестенявите ѝ къдици бяха спълстени от мед и ситни клончета.

Едновременно обърнахме глави към останките на дънера, от които се носеха стенания. Рия протегна ръка и показалците ни се преплетоха. Двамата станахме и предпазливо се приближихме.

Под канарата се валяше обла купчинка, покрита с мед, вейки и листа. Изведнъж тя се претърколи, отръска се и седна на земята.

— Човек е — рекох, удивен. — Мъничък човек.

— Джудже — поправи ме Рия. — Не знаех, че във Финкайра са останали джуджета.

Насред маската от мед се ококориха две розови очи.

— И двамата греши. Напълно, ужасно, отвратително греши! Аз не джудже.

Рия го изгледа недоверчиво.

— Нима? А какво си тогава?

От кръглия нос на човечето изхвръкна фонтанче мед. От брадичката му покапа още, а то се зае да го облизва от пръстите, дланите и китките си. Почистило ръце, нервно се огледа.

— Вие не е приятели на крал, нали?

Рия се намръщи.

— Разбира се, че не.

— Ами чернокосия ти приятел тъядва, дето дърпа хорски носове?

— И той не е.

— Ама съвсем, напълно, абсолютно сигурно ли е?

Рия не можа да сдържи усмивката си.

— Съвсем, напълно, абсолютно сигурно.

— Добре тогава.

Човечето с мъка се отлепи от земята, изправи се и тръгна към Рия. Едва ѝ стигаше до коляното, но вирна гордо брадичка.

— Аз не джудже. Аз великан.

— Какво?! — прихнах аз.

Човечето ме изгледа със свирепо блеснали очи.

— Аз великан!

Горделивостта му обаче се стопи, то увеси нос и прегърби рамене.

— Просто аз много, много, много малък великан. Аз иска, много иска бъде голям. Както се полага на великан.

— Не ти вярвам — заявих аз и се наведох, за да го разгледам. — Не ми приличаш на великан, нито дори на малък.

— Ама аз е!

— Тогава аз съм плесен.

— И защо ѝ е на плесен да дърпа хорски носове?

Рия избухна в смях и листата в премяната ѝ се люшнаха.

— Остави го на мира, Емрис. Щом казва, че е великан, добре — вярвам му.

Човечето се почувства отмъстено и потупа кръглия си корем.

— Аз наслед хубаво ядене, на никого не пречил, но вие прекъснали!

— Казвам се Рия. А ти?

Великанът нервно се огледа и промълви:

— В днешни времена човек трябва много внимава. Аз Шим — обяви той и пристъпи напред. Изгледах го с подозрение.

— Кажи ни, Шим, като ядеш мед, винаги ли скачаш да поплаваш в него?

— Съвсем, напълно, абсолютно! Така най-добре, ако не искаш пчели нажилят.

Рия развеселено се усмихна.

— Имаш право, но сигурно после трудно се измъкваш.

Малкият великан се разлюти.

— Вие, вие, вие шегува с мен!

— Никак даже — подкачих го аз. — Въобще не си смешен.

Опитах се да сдържа смеха си, но той направо изригна и аз заревах като магаре, стиснал корема си с две ръце. Дребосъкът се метна към мен и с всичка сила ме изрита в глезена. Смехът ми секна, изръмжах и го подгоних.

— Не, спре! Моля, спре! — извика Шим и се скри зад Рия. — Аз не искал нарани! Наистина, честно, аз заклева!

— Обаче ме нарани! — креснах аз и се опитах да сграбча лепкавото създание. — Като те хвана, ще нащипя не само носа ти!

— Чакай — нареди Рия и ме хвана за рамото. — Нямаме време за това, достатъчно се забавихме.

Отстъпих с нежелание.

— Вероятно си права. Така или иначе, пчелите всеки момент ще се върнат — признах аз, стрелнах Шим под око и хапливо допълних: — С наточени жила. На твоето място бих се изкъпал, преди да ме погнат.

Розовите очи набъбнаха от уплаха.

— Мен ли?

— Съвсем, напълно, абсолютно.

Малкият великан ахна.

— Аз много мрази мен жилят!

С тези думи се той шмугна в кълбото мъгла зад канарата, но едва се бе скрил от поглед, когато ужасено изкрештя. С Рия изтичахме да видим какво се е случило и на свой ред изкрештяхме. Пропаднахме право в дълбока отвесна яма и се затъркаляхме през глава. Накрая се озовахме на дъното, а светът потъна в мрак.

— Ооох, главата ми! — изпъшках аз.

Под мен нещо зашава.

— Махни от мен, глупако!

Една ръка или може би крак, лепкав и покрит с коричка от пръст и листа, ме удари право в лицето.

— Ay! Внимавай, малоумна медена топка такава!

— Престанете! — извика Рия. — Трябва да се измъкнем оттук.

— А къде сме всъщност? — попитах аз. — Сигурно сме паднали в дупка и то дълбока, горе не виждам никаква светлина. И... опипайте пода! Целият боде, не е като обикновена скала.

— Ааааз mooogaaa дааа виии отговоооряя — избоботи гръмовен глас от мрачните дълбини. — Намееерихтееъ бърлоооогатааа миии.

— Чия бърлога? — попитахме в един глас.
Възцари се дълго мълчание.
— Бърлооогатаа на Велиикиатаа Елууусаа.

21

ВЕЛИКАТА ЕЛУСА

Гласът бе толкова силен, че стените на помещението сякаш се тресяха.

Рия се притисна към мен. Опитах се да се огледам, но в такъв мрак вторият ми взор беше напълно безполезен. За миг почти наруших обета, даден в Каир Мирдин. Бях на път да използвам силите си, за да защитя и трима ни както мога, но мисълта за това отново подпали старите ми страхове и аз не се помръднах.

— Е ли ти — прошепна Шим, — създанието дето, дето яде всичко?

— Яям каквооото си поииискааам — избумтя дълбокият глас, разтърсвайки ни с вибрациите си. — Сееегааа ми кажеете коии стеее, предиии да ви изяям.

Аз смело се прокашлях.

— Наричат ме... Емрис.

— Еееемрис откъдее?

Този път гласът ми бе по-слаб.

— Не знам.

— А аз съм Рия, от Леса Друма.

Последва мълчание. След малко Великата Елуса избумтя:

— Коой ооощеен е тууук?

Отговор нямаше.

— Коой ооощеен е тууук? — гласът бе тъй мощн, че върху главите ни се посипаха бучки пръст.

Отново не последва отговор — само хриптене, вероятно от ужасеното дишане на малкия великан.

— Това е Шим — отвърна Рия и си пое дълбоко дъх. — И той е от Друма. Моля те, не ни изяждай. Нуждаем се от помощта ти!

— За кааквоо?

— За да спасим Друма! Моя дом!

Добавих:

— Който е и твой.

Отново настъпи тишина. После помещението светна, а ние изумено се спогледахме. Намирахме се в огромна естествена пещера. Стените ѝ бледо сияеха, но никъде не се виждаше светлина. Странното беше, че от Великата Блуса нямаше и следа — с изключение на нас, пещерата изглеждаше празна.

— Къде е тя? — зачудих се аз и огледах грейналите стени.

— Нямам представа — свъси вежди Риа, а до нея Шим седеше и трепереше, скрил лице в шепите си.

— Тази светлина... — измърморих аз и посегнах към стената. — Виж! Идва от самите скали!

— Кристали — удивено промълви Риа. — Пещера от светещи кристали.

Права беше. Стените, таванът и подът наистина излъчваха чисто, прозирно сияние. Навсякъде около нас проблясваха кристали, сякаш в земните недра се бе изляла светлината, която лете танцува по водите на бързоструйна река. Бях сигурен, че и собственото ми лице сияе. Дори в дните, когато очите ми виждаха, цветовете бяха по-богати, а светлината — по-ярка, никога не бях виждал нещо по-красиво от тази пещера.

Изведнъж по гърдите ми се разля топлина, надникнах под туниката си и подскочих. Галатор светеше ярко като кристалните стени, а от скъпоценнния камък струеше искрящо зелена светлина. Вдигнах глава и видях Риа, която усмихнато ме наблюдаваше.

— Харесва ли ви пещерата ми? — запита непознат глас, долетял от една от стените. Беше съвсем тънък и въздушен. Шим все така трепереше от страх, но с Риа се наведохме напред, за да открием откъде идва. Насред огромна кристална мрежа висеше фина паяжина, а от сърцевината ѝ се простираха нишки, подобни на звездни лъчи. Върху тях се поклащаше едно-единичко паяче, голямо колкото нокът. Главата и гръбчето му бяха покрити с бели косъмчета, фини и сияйни като кристалите наоколо.

— Много ми харесва — отвърнах аз.

— Напомня ми на всички звезди, които някога съм виждала — каза Риа.

Вперих поглед в паяка, който се закатери на горе, а гърбичката му заподскача.

— Ти ли си...? — започнах аз.

— Да — обяви паякът. — Аз съм Великата Блуса.

— Но гласът ти беше толкова... по-силен преди малко.

Без да ми обръща внимание, паякът вплете тънка копринена нишка сред останалите, метна мост над една прокъсана част от паяжината и се смъкна надолу. С бързо движение завърза другия край на нишката, привърши поправките и се върна обратно в центъра.

— Как така преди звучеше... толкова голяма? — попитах аз.

— О, мога да бъда и голяма, когато пожелая — отвърна паякът и махна към Шим. — Достатъчно голяма, за да гълтна онзи треперещ залък там наведнъж.

Малкият великан изстена и пак скри лице в длани.

— Ако не съм в настроение да изям гостите си — продължи Блуса с тънко гласче, — се смалявам за малко. Стомахът ми се свива, въпреки че апетитът ми си остава същият. Тъй или иначе, онова, което виждат очите, рядко съвпада с реалността. Както несъмнено си разбрал, Емрис, това е първото правило на магията.

Дъхът ми секна, не смеех да издишам. Накрая рекох:

— Не зная нищо за магията! Освен че е опасна — много опасна.

— Значи все пак знаеш нещичко.

— То ми стига.

— Жалко. Магията би могла да ти бъде полезна в бъдеще.

— Не. В моето бъдеще няма магия, не и такава, която идва от мен.

Паякът сякаш ме наблюдава известно време.

— Щом казваш.

В паяжината се бе оплел бръмбар, двойно по-голям от Елуса. Тя забърза към него, ухапа го по врата и изчака да спре да се съпротивлява. После го омота с няколко копринени нишки, откъсна един от краката му и го заръфа.

— Храната обаче винаги ми се е услаждала. Тук онова, което виждате, съвпада с реалността.

— Можеш ли да ни помогнеш? — примоли се Риа. — Друма е... в беда.

Великата Елуса си откъсна още един крак.

— Разбира се, че е в беда, като цяла Финкайра! Като бедния бръмбар — нещо я яде, малко по малко. Едва сега ли го разбра?

Риа наведе глава.

— Аз... не исках да повярвам.

— Чак досега, когато Покварата е на прага ти? Твърде дълго си чакала.

— Знам, но може би има още време. Ще ни помогнеш ли?

Паякът продължи да яде.

— Какво точно очакваш да направя?

— Би могла да ни обясниш защо се случва това.

— Защо ли? — повтори Блуса, докато дъвчеше. — Обяснението би отнело твърде много време. Ще ми свърши храната и ще трябва да изям вас.

— Просто ми кажи може ли да бъде спряно. От нещо... — Рия замъркна, хвърли поглед към мен и добави: — Или от някого.

Паякът протегна краче и почеса косматата си гърбица.

— Ще ви кажа следното. Финкайра, а това значи и Друма, е обречена, освен ако кралят, когото наричате Стангмар, не бъде свален.

— Свален?! Това възможно ли е?

— Всичко зависи — обясни паякът, — от онова, което той нарича „последното Съкровище“. Преди години беше при него, но после той го изгуби.

Наведох очи към туниката, под която сияеше Галатор.

— Може ли да ни опишеш силите му?

Паякът обмисли въпроса, преди да отвърне.

— Последното Съкровище притежава огромна сила, по-могъща, отколкото допускаш — Блуса отскубна трети крак и отхапа долната му половина. — Стангмар е убеден, че открие ли го, властта му ще бъде пълна.

Рия въздъхна.

— Прав е.

— Не! Греши. Не властта, а робството му ще бъде пълно.

— Робство ли?

— Ще служи на най-ужасния дух, Рита Гаур.

Вцепених се.

— За Рита Гаур кралят е просто път към крайната му цел — поясни паякът, впи зъби в коляното на отскубнатото краче и доволно премлясна. — А крайната му цел е да завладее целия свят, както Земята, така и Отвъдното.

Тя отново премлясна и загриза ставата.

— Със заклетия му противник Дагда воюват на много фронтове, прекалено много, за да ги изброя. Рита Гаур обаче привлече Стангмар и го използва, за да завладее голяма част от Финкайра. На пътя му вече не останаха много пречки, а най-важната от тях е...

Тя отново захрупа.

— Последното Съкровище. Ако и то попадне в ръцете му, Стангмар ще завладее Финкайра, а Рита Гаур ще контролира моста между Земята и Отвъдния свят. Оттам лесно ще завладее самата Земя. Жилав е, но пък е вкусен... за крака говоря. Завладее ли Земята, всичко е загубено.

Събърчих чело и се опитах да разбера чутото.

— Кралят не съзнава ли, че го използват?

— Осъзнава, но Рита Гаур го поквари отдавна.

Блуса гълътна последното късче от последното пипалце и внимателно се избърса с крачката, най-близо до устата ѝ.

— Стангмар е изгубил способността да избира свободно.

— Но ако бъде свален, Рита Гаур ще бъде спрян.

— Може би.

Обезверена, Риа се облегна на една от сияйните стени.

— Но как?

Великата Блуса се зае с коремчето на бръмбара.

— Ммм, че е крехко...

— Как? — повтори Риа.

— Има само една възможност — проглътна паякът. — Въщност, не, никаква възможност не е.

— Каква възможност?

— Кралският дворец трябва да рухне.

Риа премигна неразбиращо.

— Замъкът под Покрова?

— Да. Построен е от Рита Гаур и през стените злите му сили се вливат в Стангмар и армията му. Самите гулианти са част от крепостта, която вардят — отбеляза паякът и отново отхапа. — Ммм, много вкусно. За какво говорех? А, да, за гулиантите. Затова никога не пристъпват до прага на замъка. Ако разрушите него, ще унищожите и тях.

— Това е невъзможно! — възклика Риа. — Замъкът под Покрова постоянно се върти и винаги тъне в мрак. Не можем дори да

го нападнем, камо ли да го унищожим!

— Има начин — възрази паякът и се завъртя към мен. — Както има начин слепец отново да прогледне.

Сепнах се.

— Как разбра?

— Тъй, както вторият ти взор вижда неща, които очите не могат. Обърнах се към Рия.

— Писанията по стените на Арбаса! Затова ти не ги виждаше.

— Ако оцелееш — продължи Великата Блуса, — вторият ти взор може да се подобри още повече. Един ден може би не само ще виждаш, но и ще разбираш.

— И ще мога да разчета написаното?

— Ако оцелееш.

— Наистина ли?

— Не подценявай втория си взор! Един ден ще го обикнеш, може би дори повече от очите си — тя замъркна и задъвка главата на бръмбара. — Аз например много обичам очи.

— Нали каза, че има начин? — обади се Рия.

Белият паяк обхвана останките на бръмбара с три от крачката си и дояде корема му, като дъвчеше бавно, за да му се наслади.

— Може да нямам време да ви го обясня. Всъщност тръгвайте, докато още можете. Съвсем скоро ще довърша това залче и се опасявам, че ще продължа с вас.

Шим отново простена.

— Какъв е начинът?

— Знаете ли за Котела на смъртта? — попита паякът, докато се почистваше.

Рия кимна мрачно.

— Знам само, че попаднеш ли в него, загиваш на мига.

— Вярно е. Вярно е също, че има един фатален недостатък. Ако някой влезе в него по своя воля, котелът ще бъде унищожен.

— Да влезе по своя воля?! Кой би направил подобно нещо?

— Някой, на когото не му се живее — млясна паякът. — Замъкът също има недостатък, между другото. Малък е, но все пак...

— Какъв е той?

— Съществува едно древно пророчество, древно като великаните.

При тези думи Шим разтвори пръсти, колкото да надникне през тях.

Паякът се метна на друга нишка, измъкна една антена, останала от предишна жертва и я погълна наведнъж. Върна се при почти изядения бръмбар и поде с напевен глас:

*Крепост мрачна се върти тънява,
там малкото ще порасте, ще започне краят.
Едва щом в залата затропат великани,
стените до една на пух и прах ще станат.*

— Какво значи това? — поискава да узнае Рия. — „Едва щом в залата затропат великани...“

— „Стените до една на прах ще станат“ — довършил аз и отметнах кичур тъмна коса от челото си. — Значи стените на замъка ще се срутят, ако там затропат великани?

Паякът се захвани с крилете на бръмбара.

— Така гласи пророчеството.

По лицето на Рия премина сянка.

— Значи затова Стангмар преследва великаните! Сигурно и той е чул пророчеството. Иска да се увери, че няма да се създне.

— Дори унищожи Варигал, най-древния от всички градове — допълни паякът, докато дъвчеше.

— Ооох! — простена Шим. — Аз не говори сериозно, не иска бъде голям. Не иска! Наистина, честно, аз заклевав!

Великата Блуса огледа треперещото кълбо от пръст, клечки и мед.

— Съжалявам те, дребосъче. Родителите ти са от великански род, но ти още не си разбрал, че да си голям е много повече от това да имаш едри кости.

— Но аз щастлив, че малък! Да бъде голям е глупава прищявка. Голям, ама умрял! По-добре малък, ама жив.

— Така да бъде — рече паякът. — Сега обаче трябва да ви предупредя. От това залче останаха само крилото и част от главата — Блуса откъсна крилото, натъпка го в устата си и го сдъвка. — Ммм. Сега остана само главата. Още съм много гладна, а се уморих да съм

малка. Ако не напуснете кристалната ми пещера, ще се принудя да опитам няколко от вашите ръце и крака.

Рия ме стисна за рамото.

— Права е. Да се махаме.

— Как?

— Не съм сигурна — отвърна паякът, — но ми се струва, че ще можете да се изкатерите по кристалите.

— Разбира се! — възклика Рия. — Да вървим.

Тя заподскача по сияйната стена, като използваше по-едрите кристали за опора. Шим я изпревари и се закатери нагоре, а месестите му ръце и крака оставяха дири от мед.

Рия видя, че още стоя долу и извика:

— Бързо! Видя какво стана с бръмбара!

Поколебах се, изкушен да задам още един въпрос на Великата Блуса.

— Хайде!

— Вървете! — викнах в отговор. — Тръгвам веднага.

— Така е най-добре — съгласи се паякът, схруска главата на бръмбара и примката остана празна. — От друга страна, остани. Мършавичък ми изглеждаш, но май ставаш за ядене.

— Моля те, кажи ми още само едно — примолих се аз. — Къде е домът ми? Истинският ми дом. Галатор, който свети под туниката ми, е единствената ми следа.

— А, Галатор! Приближи се и ми го покажи.

— Не смея. Може да...

— О, май си доста по-сочен, отколкото си мислех!

— Моля те! — проплаках аз. — Можеш ли да ми кажеш къде да открия майка си? Или баща си, или истинското си име...

Паякът преглътна за последен път и отвърна:

— Не мога да ти кажа. Това е... Виж ти, колко интересно миришеш! Приближи се, момче, ела насам. Да! Неее-кааа да поглееднааа отблизооо!

Гласът отново забоботи, а с него порасна и паякът. Не останах, за да гледам трансформацията и изпълзях от пещерата възможно най-бързо.

22

СРЕЩА В МЪГЛАТА

На изхода на пещерата ме посрещна пъплеща мъгла. Едва различавах Рия, макар да бе само на няколко крачки от мен. До нея стоеше Шим, тъй пътно покрит с клечки, пръст и мръсотия, че повече приличаше на хълмче, отколкото на живо същество. Сведох очи към Галатор и осъзнах, че е угаснал.

Рия седна в една брястова горичка, където пет фиданки бяха покарали около старо дърво. Явно ѝ олекна, щом ме видя да излизам от пещерата. Опря се на стария бряст и му заговори с тихи, шумолящи думи. В отговор той се залюля чак от корените и проскърца с глас, който звучеше много тъжно.

Скоро Рия се обърна към мен с угаснал поглед.

— Това дърво е посрещнало пролетта в Друма повече от двеста пъти. Убедено е, че тази е била последната и всеки ден плаче за бъдещето на децата си. Казах му да не губи надежда, но то отвърна, че му е останала само една — да живее достатъчно, за да може поне с нещичко да помогне на Друма срещу воините-таласъми. Надява се, но очаква вместо това да излинее от мъка.

Шим обърса окаляния си нос и сведе очи. Можах само да кимна тъжно, вперил поглед в мъглата. Внезапноолових сладкия мириз на ябълков цвят.

— Толкова състе оклюмали — разнесе се познат глас.

— Куен! — скочи Рия. — Какво те води насам? Ти вече почти не се разхождаш.

Вдигнала разклонена ръка пред лицето си, Куен изникна от мъглата.

— Не бивашше да ви съследя — поколеба се тя, а в приличните ѝ на капки очи се мерна страх. — Дали ошище е възможно ми просстишиш?

Рия присви очи.

— Сторила си нещо ужасно.

В този миг изникнаха шестима едри воини-талащи и светкавично ни обградиха. Тесните им очи проблясваха под заострените шлемове, изпод нараменниците се подаваха мускулести ръце, а трипръстите им длани стискаха дръжките на мечове. По сиво-зелената им кожа проблясваха капки пот.

Един от тях, с червени ленти над лактите, насочи меча си към Куен и попита с хриптящ, пресипнал глас:

— Кой от двамата?

Куен плахо погледна изумената Рия, която я изгаряше с поглед.

— Обешещаха ми, че щще мога да използвам Галатор, за да съссе подмладя — обясни тя и разпери разкривените си пръсти. — Не виждаш ли? Ръцете ми няма вехнат повече!

Рия трепна като от удар.

— Не мога да повярвам, че си го направила след всичките тези години!

— Кой от двамата? — повтори талащът и Куен ме посочи с възлест пръст.

Талащът пристъпи в горичката и насочи меча си към мен.

— Дай ми го веднага. Или искаш първо да те заболи?

— Помните обешещанието съсси — каза Куен. — Обешещахте да не ги нараните!

Талащът се завъртя към старата дървесница и лукаво се ухили.

— Забравих. За теб обещавал си съм нещо?

Очите на Куен се разшириха от уплаха и тя заетствала назад.

— Не! — извика Рия, но беше твърде късно. Мечът изсвистя и отсече едната ръка на Куен.

Тя изпища и притисна раната, от която шуртеше кафява кръв.

— Тъй — хрипкаво се изсмя талащът. — Тая стара ръка вече няма да те тревожи! Дай сега и другата.

Куен изписка ужасено и се запрепъва обратно в мъглата.

— Оставете я — изхъхри талащът. — Имаме по-важна работа.

Докъде бяхме стигнали? — попита той и насочи оплисканото с кръв острие към гърлото ми. Прегърнах с усилие.

— Ако ме убийте, никога няма да разберете как действа.

Лицето на талаща стана зловещо.

— Добре, че ми напомни. Господарят заръча да не убиваме онзи, който го носи, но за приятелите ти нищо не каза.

Ахнах.

— Може би ще ми кажеш как действа, ако се съглася да ги пощадя — предположи той и смигна на другарите си. — Тогава с господаря ни чака пазарлък.

Той се завъртя към тресияния се от ужас Шим и го изрига толкова силно, че дребосъкът се изтърколи чак до другия край на горичката.

— С мърлявото джудже ли да започнем? Не, по-скоро — не — той се обърна към Рия с блеснали очи. — Горско девойче! Какво неочеквано удоволствие.

Рия направи крачка назад.

Таласъмът кимна, другите двама се спуснаха към нея и сграбчиха увитите й в лози ръце.

— Дай го — нареди таласъмът.

Погледнах първо него, после Рия. Нима можех да се разделя с Галатор?

— Веднага!

Не помръднах.

— Добре тогава. Ще се позабавляваме, докато решиш — заяви той. — Първо счупете ръцете й.

Таласъмите веднага извиха китките зад гърба, а Рия извика:

— Не го прави, Емрис! Недей... — тя изпища от болка.

— Не! — замолих се аз и измъкнах Галатор изпод туниката си.

Скъпоценният камък матово блестеше. — Пощадете я!

Таласъмът се ухили дивашки.

— Първо ми го дай.

Другите двама извиха ръцете на Рия още по-силно, като едва не я вдигнаха във въздуха. Тя отново изпища.

Свалих Галатор от врата си. Горичката бе замлъкнала, само старият бряст тъжно проскърцваше. Претеглих в длан безценния медальон и го дадох на таласъма. Той го сграбчи и развълнувано изхриптя, а зеленикавият език танцува по устните му. Накрая воинът ми се ухили.

— Реших друго. Първо ще убия приятелите ти, а после ще ми кажеш как действа.

— Не!

Таласъмите се задъхаха от смях. Широките им гърди се разтресоха, а лицето на Рия се сгърчи от болка.

— Добре — рече водачът. — Може пък и да се смиля. Покажи ми как действа. Веднага!

Колебаех се — не знаех какво да направя. Ако смятах някой ден да престъпя дадения обет и да използвам силите си, сега беше моментът. Смеех ли да го направя? Още щом се запитах, умът ми се изпълни с изпепеляващи пламъци, с писъците на Динатий и с миризмата на горящата ми плът.

„*Опитай, страхливецо!*“ кресна глас в мен. „*Трябва да опиташи!*“ Също толкова ясно обаче чуха и друг, не по-малко настойчив: „*Никога вече! Последния път изгуби очите си. Този път ще погубиш душата си. Никога вече!*“

— Покажи ми! — заповяда таласъмът. Сгъстяващата се мъгла не успяваше да скрие напрегнатите му мускули. Той вдигна меча си и го насочи към шията на Рия.

Отново се поколебах. Внезапно повя странен вятър, който се усилваше с всяка секунда. Разлюля клоните на стария бряст, скърцането им премина в писък и щом таласъмът вдигна очи нагоре, дървото се изтръгна от корените си, падна отгоре му и го премаза, като едва му остави време да изреве от болка и ужас.

Посегнах към падналия Галатор и отново го надянах на врата си. С другата ръка стиснах меча на убития водач и го размахах към един от другите таласъми. Той бе много по-силен от мен и бързо ме притисна към ствола на поваленото дърво. Понечи да ме прободе, ала неочеквано се вцепени и лицето му се разкриви от неподправен ужас. Бях го зървал само веднъж, точно преди пламъците да погълнат Динатий.

Извърнах се и на свой ред застинах, а мечът се изпълзна от ръката ми. От мъглата изникна чудовищен бял паяк с челюсти, от които капеше слюнка.

— Глааааааднааа! — ревна той със смразяващ кръвта глас. — Глаааднааа съъм!

Преди да се окопия, Рия ме сграбчи за китката и ме дръпна от пътя на Великата Блуса. Съпроводени от писъците на прикления таласъм, ние хукнахме по хълма, следвани плътно от Шим, който почти ни изпревари. Изпод краката му хвърчаха пръст, листа и съчки.

Двама от воините-таласъми също успяха да избегнат чудовището, изоставиха другарите си и като хъреха и бълваха

проклятия, вдигнаха мечове и ни погнаха сред обвитите в мъгла канари. Макар че тичахме колкото ни държаха краката, те ни настигаха и скоро почти докопаха Шим.

От мъглите се показва река и Рия извика:

— Скачайте във водата!

Нямаше време за въпроси. С Шим се хвърлихме в скороструйната река, а таласъмите ни последваха, вдигайки пръски с оръжията си.

— Помогни ни! — извика Рия неизвестно на кого и бясно запляска по водата.

Незабавно се надигна огромна вълна, прие формата на дълга лъскава ръка и ни пое в дланта си. Течните пръсти се сключиха над нас като водопад и ни повдигнаха високо над стъпаловидната повърхност на реката. Обвиха ни пъстроцветни струи, ръката ни понесе надолу по течението, а преследвачите ни останаха далеч назад.

След няколко минути ръката се разтвори в речното корито, а ние се озовахме на малък пясъчен нанос. Издрапахме на сухо — Рия и аз бяхме малко окаляни, но невредими, а Шим — доста по-чист от преди.

23

СЕРИОЗНИ ЗАГУБИ

Рия се строполи на брега, а мократа ѝ лозова премяна проблесна на слънцето. Докато повърхността на реката се изглеждаше, една тънка, подобна на пръст струйка плисна върху дланта ѝ и се задържа за миг, преди да попие в пясъка.

Тя обаче сякаш не забеляза това и ядно изрита изумруденозелените тръстики до водата.

Седнах до нея.

— Благодаря, че ни спаси.

— Благодари на реката, не на мен. Несекващата река е един от най-старите ми приятели. Къпа ме като бебе, пои ме, когато бях дете. Сега спаси всички ни.

Хвърлих поглед към реката, а после към Шим, който се беше проснал на слънце. Дрехите му не бяха покрити с мед и пръст и аз за пръв път забелязах, че широката му риза е сплетена от нещо като жълтеникова кора.

Ненадейно си спомних жълтите ириси на Беля. Дали храбрият ястреб се бе отървал от рояка пчели? Ако ли не, беше ли оцелял след нападението им? И ако беше още жив, дали някога щеше да ме намери отново? Усещах рамото си странно олекнало.

Обърнах се към Рия, която изглеждаше много по-обезверена от мен.

— Не изглеждаш доволна.

— Как да съм доволна?! Днес загубих две приятелки, една стара и една нова — отвърна тя, а очите ѝ блуждаеха по лицето ми. — Познавам Куен, откакто преди години ме откри изоставена в гората, а със стария бряст се запознах минути преди да се пожертва за нас. Бяха тъй различни — едната превита и разкривена, а другата напета и изправена. Едната предаде доверието ми, а другата ме спаси, но скърбя и за двете.

Въздъхнах дълбоко.

— Онзи бряст няма повече да види фиданките си.

Риа леко вдигна глава.

— Арбаса не би се съгласила с това. По-скоро би казала, че ще се срещнат отново в Отвъдния свят. Някой ден всички ще се видим там.

— Наистина ли вярваш в това?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Аз... не съм сигурна. Искам да вярвам, но не зная дали наистина ще се срещнем след Дългото пътуване.

— Какво Дълго пътуване?

— Пътешествието на всеки финкайрец към Отвъдния свят. Арбаса казва, че колкото повече имаш да учиш, когато умреш, толкова по-дълго е то.

— В такъв случай дори Отвъдният свят да е истински, на мен ще ми отнеме цяла вечност да стигна дотам.

— Може би няма — възрази тя и хвърли бърз поглед първо към реката, а после към мен. — Арбаса казва още, че понякога на най-смелите и чисти души Пътуването им е спестено. Жертвата им е толкова голяма, че се пренасят мигновено в Отвъдния свят.

Усмихнах се подигравателно.

— Значи вместо да умрат, просто... изчезват? В един момент се гърчат тук, а в следващия танцуваат безгрижно из Отвъдния свят? Не мисля.

Риа сведе глава.

— Наистина звучи невероятно.

— Невъзможно е! Особено ако просто не си способен на подобна жертва.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако си твърде страхлив! — извиках аз и прехапах устни. — Риа, можех... можех да сторя много повече, за да ти помогна.

Тя ме погледна със съчувствие.

— Какво повече можеше да сториш?

— Имам... ами, сили, които нямат нищо общо с Галатор. Изобщо не ги разбирам, но са силни, твърде силни.

— Като втория ти взор ли?

— Да, но по-мощни. По-свирепи. По-диви — отвърнах аз и се заслушах в ромолящата песен на Несекващата река. — Никога не съм ги искал! Те сами дойдоха. Веднъж ги използвах неразумно в момент на гняв и това ми коства очите, а едно друго момче загуби много

повече. Такива сили не се полагат на смъртните! Обещах никога повече да не ги използвам.

— На кого?

— На Бог. На Великия делител от молитвите на Брануен. Обещах, че ако някога отново прогледна, ще се откажа от способностите си. Бог чу молбата ми! И все пак... трябваше да ги използвам, за да те спася, нищо, че дадох обет.

Тя ме огледа през сплетените си къдрици.

— Нешто ми подсказва, че не само заради обета не си посмял да ги използваш.

Устата ми пресъхна.

— Истината е, че ме плашат. Плашат ме до смърт — изтеглих една тръстика от плиткото и грубо я прекърших.

— Веднъж Брануен каза, че Бог ми е дал тези сили, за да ги използвам, но само ако се науча да ги контролирам. Да ги използвам за добро, мъдро и с любов. Но как да използвам нещо, до което ме е страх да припаря? Как да вложа любов в нещо, което може да унищожи очите, живота и душата ми? Невъзможно е!

Тя почака, преди да отвърне и накрая разпери ръце към разпенилите се води на Несекващата река.

— Несекващата река на пръв поглед е просто вода, която тече от едно място до друго. Всъщност обаче е много повече. Тя е всичко, което е, включително онова, което се крие под повърхността ѝ.

— Какво общо има това с мен?

— Всичко. Мисля, че Брануен е била права. Ако някой — Бог, Дагда или който и да било друг, те е дарил с вълшебни сили, те ти принадлежат. Тъй както силите на Несекващата река принадлежат на нея. Ти си сбор от всичко у себе си.

Поклатих глава.

— Значи да пренебрегна обета?

— Не го пренебрегвай, но се запитай това ли всъщност е очаквал Бог от теб.

— Върна ми зренietо.

— Върнал ти е силите.

— Това е лудост! — възкликах аз. — Нямаш представа...

Някъде наблизо се разнесе мощно хъркане. Подскочих, решил, че ни е открил някой глиган, но звукът се повтори и осъзнах, че това е

Шим, който спеше до водата.

Рия огледа дребната му фигурка.

— Хърка като същински великан.

— При него поне веднага се вижда какво представлява. При мен не е толкова просто.

Тя пак се обърна към мен.

— Твърде много се тревожиш кой си. Бъди себе си и накрая ще разбереш.

— Накрая?! — повторих аз и гневно скочих на крака. — Не ми говори за моя живот. Гледай си твоя, ако обичаш.

Тя се изправи и застана срещу мен.

— Добре ще ти се отрази, ако помислиш и за нечий чужд живот, освен за своя! Никога не съм срещала такъв самовлюбен човек, ти си най-големият egoист, когото познавам! Дори наистина да си... — започна тя, но не довърши. — Забрави. Махай се и помисли още малко за себе си.

— Точно това ще направя.

Гневно затрополих към гората, но бях твърде ядосан, за да внимавам къде вървя и с тръсък нагазих в шубраците, които насиниха пищялите ми и надраха бедрата ми. Побеснях още повече и ядно изругах. Накрая седнах на един изгнил пън, който почти се беше превърнал в купчина пръст.

Внезапно груб глас извика:

— Дръжте го!

Двама воини-таласъми, същите, от които се бяхме измъкнали, изскочиха от храсталациите и ме повалиха на земята. Единият насочи меч към гърдите ми, а другият извади голяма торба от грубо съшиват кафяв плат.

— Този път без номера — изръмжа този с меча и размаха едрата си зеленикова ръка, за да повика другия. — Вкарай го в торбата.

В този момент от небето изригна пронизителен писък. Таласъмът с меча извика и заостъпва, а раздраната му ръка кървеше.

— Беля! — викнах аз, отскубнах се и скочих на крака.

Мерлинът дереше, цвърчеше и плющеше в лицето на таласъма и успя да го изтласка няколко крачки назад. Щом той замахнеше с меча, Беля се спускаше към лицето му и посягаше към очите под заострения

му шлем. Въпреки че беше много по-едър от храброто птиче, таласъмът не успява да надвие свирепия му устрем.

Беля обаче не си беше дал сметка, че враговете са двама. Преди да успея да го предупредя, вторият таласъм замахна с мускулестата си ръка и улучи ястреба в движение. Той се удари в дънера на едно дърво, падна зашеметен на земята и остана да лежи с разперени криле.

Последното, което видях, бе мечът, който се вдигаше, за да накълца мерлина. Тогава нещо ме удари по главата и денят се превърна в нощ.

24

РАЗМЯНАТА

Дойдох на себе си и рязко седнах. Главата ми още се въртеше, но можех да различа огромните корони на дърветата наоколо. Вдишах ароматния влажен въздух, вслушах се в някак печалния шепот на гората и разбрах, че още съм в Друма.

От таласъмите нямаше и следа, от Беля също. Лош сън ли бях сънувал? Тогава защо толкова ме болеше главата?

— Виждам, че ти буден.

Извърнах се стреснато.

— Шим! Какво стана?

Малкият великан ме огледа предпазливо.

— Ти никога не любезен с мен. Ще ме нарани ли, ако ти кажа?

— Не, не, не се тревожи. Няма да те нараня, само ми кажи какво стана.

Все още сдържан, Шим замислено потърка крушовидния си нос.

— Няма да те нараня. Съвсем, напълно, абсолютно сигурно е.

— Добре — кимна той и закрачи напред-назад по мъха, без да се доближава. — Мило момиче чуло, че ти се биеш. Притеснило, че таласъми хванали. Иска те намери, но аз рекъл, че това лудост. Опитал, опитал я спре! — подсмръкна той и присви очи, още по-розови от обикновено. По бузата му се търкулна сълза и заобиколи огромния му нос. — Но тя не слуша Шим. Аз отишъл с нея, но уплашен. Много, много, много уплашен! Ние тръгва през гората и намира място, където ти се бие с таласъми.

Сграбчих го за ръката. Макар и малка, тя бе мускулеста като на моряк.

— Видя ли един ястреб? Съвсем мъничък?

Дребният великан се отскубна от мен.

— Намерили пера, цели в кръв, до едно дърво. Без ястреб. Тя натъжила, Шим ясно видял. Този ястреб приятел?

Приятел. Думата ме изненада и натъжи. Да, птицата, от която само преди ден така исках да се отърва, бе станала мой приятел точно

преди да ме напусне. Отново познах болката да загубя нещо, което тъкмо съм открил.

— Ти също тъжен.

— Да — рекох тихо.

— Значи и останалото няма харесаш. Не е хубаво, никак даже.

— Разкажи ми.

Шим нещастно пристъпи към един елов корен и седна.

— Тя тръгва по твои следи. И Шим отишъл, но все по-уплашен и по-уплашен. Намерили лагер на таласъми. Те се били, бълскали, крещели. Тогава... тя направила размяна.

— Размяна? — ахнах аз.

Още една сълза се търкулна край носа му.

— Аз ѝ казал да не го прави! Аз ѝ казал! Но тя изшъткала и тихо промъкнала до торба, където си ти. Развързала, извадила теб до ей тези хрости. Опитала, и двамата опитали те събудим. Но ти такъв един мъртъв. И тя влязла в торбата, тя! Аз опитал я спре, но тя каза...

— Какво? Кажи ми!

— Каза, че трябва така, защото ти единствената надежда на Друма.

Сърцето ми натежа като камък.

— Таласъми спрели бият. Не погледнали в торба и отнесли.

— Не! Не! Не е трябало да го прави!

Шим се сви.

— Знаел, че няма харесаш.

— Щом я открият, те... о, колко ужасно!

— Ужасно, много ужасно.

В ума ми нахлуха спомени за Риа. Как пируваме под клоните на дървото шомора. Как ми показва съзвездията в тъмното небе. Как поздравява Арбаса с лице, покрито с роса. Как хваща пръста ми със своя. Как наблюдава и мен, и медальона ми в кристалната пещера.

— Единствените ми приятели. Изгубих и двамата в един и същи ден! — извиках аз и ударих с юмрук плесенясалата земя. — Все едно и също! Намеря ли нещо, го губя.

Шим приведе раменца.

— И няма какво направим.

Обърнах се рязко към него.

— О, има! — уверих го аз и макар че краката все още не ме държаха, се насилих да стана. — Тръгвам след тях.

Шим залитна и се прекатури зад корена, на който седеше.

— Ти побъркан!

— И така да е, няма да се откажа от единствения приятел, който ми остана. Тръгвам след тях, където и да са я отвели, дори да е в Замъка под Покрова.

— Побъркан — повтори Шим. — Ти побъркан.

— Накъде тръгнаха?

— Надолу по река. Много бързали.

— Значи и аз ще бързам. Сбогом.

— Чакай! — Шим се вкопчи в коляното ми. — И аз побъркан!

Решителността му ме трогна, но поклатих глава.

— Не. Не мога да те взема със себе си, Шим, само ще ми пречиш.

— Аз не боец. Това вярно. Аз го е страх от почти всичко. Но аз побъркан!

Въздъхнах — аз също не бях боец.

— Не.

— Аз моли, моли те!

— Не.

— Онова момиче... Тя ми е сладка, като мед! Иска само ѝ помогне!

Няколко секунди се взирах в лицето му.

— Добре — рекох накрая. — Ела с мен.

ТРЕТА ЧАСТ

25

ТОЯГА И ЛОПАТА

Часове наред следвахме Несекващата река, като се катерехме по гладките камъни и си проправяхме път през клонака. Накрая тя изви на юг и стигнахме до източния край на Друма. През оредяващите клони проблясваше ярката нишка, която ни доведе дотук, а зад нея различавах потъналите в сенки Покварени земи. Вече нямах съмнение, че блещукащият воден път, който зърнах от дюната през първия си ден във Финкайра, е била именно Несекващата река.

Надолу по течението различих няколко канари, заoblени като яйца. Издигаха се и на двата бряга, във водата също имаше една. Там сякаш бе по-широко и плитко и ми се стори, че ще можем да пресечем. Отсреща се издигаха няколко реда дървета, засадени като овощна градина, макар и изключително запусната.

Зад мен изпуха съчки. Бързо се обърнах, но видях само Шим, който се бореше с папратите. Те се виеха около набитите му прасци като зелени ръце, той подскачаше и се гърчеше, а широката му жълта риза се развяваше. С косматите си крака и огромния си нос приличаше по-скоро на кукла, но четинестата му кафява коса, все още омазана с мед, кал и клечки, и искрящите розови очи подсказваха, че е живо същество... и че е бесен.

— Лудост — измърмори той, когато най-сетне се отскубна от папратите. — Това лудост!

— Ако искаш, върни се — предложих аз и той сбърчи облия си нос.

— Знам те какво мисли! Иска аз не идва! — Той изпъна гръб и главата му с мъка надхвърли коляното ми. — Е, аз идва. Идва нея спаси!

— Няма да е лесно.

Малкият великан скръсти ръце и ми се намръщи.

Отново обърнах втория си взор към земите отвъд реката и забелязах, че всичко, дори дърветата в овощната градина, е някак побледо от Друма. Финкайра някак бе оживила зрението ми, но щом

прекосяхме реката, цветовете щяха да избледнеят. Вече бях свикнал с ярките багри на гората и дори се надявах, че вторият ми взор се е подобрил, но току-що бях прозрал истината. Беше си все същият, слаб и измъчен като пейзажа пред нас, а равнините оттатък бяха все така червеникавокафяви. Всичко на изток, с изключение на черните хребети в далечината, носеше, както бе казала Рия, цвета на засъхнала кръв.

Вдишах дълбоко ароматния горски въздух и за последен път се вслушах в непрестанния шепот на дърветата. Тяпърва започвах да усещам разнообразието и сложността на езика им, понякога недоловим, друг път оглушително ясен. Запитах се какво ли ми казват — само да можех да ги разбера... Обещах си, че върна ли се някога тук, ще науча повече за тази гора и ще пазя тайните ѝ.

Над главата ми трепна елова клонка и изпълни въздуха със смолист аромат. Посегнах нагоре и смачках няколко иглички между палеца и показалеца си със съмната надежда, че така ръката ми винаги ще мирише на гора. Импулсивно стиснах един от дебелите клони, сякаш се ръкувах с някого и дръпнах, колкото да го разклатя.

Ненадейно той се откърти и аз се изтърколих в тръстиките право върху Шим.

— Ти глупакостен глупак! — сопна ми се дребосъкът, успя да стане, замахна към ръката ми, не улучи и отново падна в папратите. — Какво правиш? — викна той от преплетените зелени стъбла. — Почти ме смачкал!

— Извинявай — отвърнах аз, стараейки се да остана сериозен.
— Клонът се счупи.

Иззад планиноподобния нос ме стрелнаха две розови очи.

— Шим за малко да се счупи!

— Казах, че съжалявам.

— Ще съжали и повече! — изръмжа той и отново се надигна, после сви юмруче, готов за нов удар.

Едва тогава обърнах внимание на клона в ръката си. За моя огромна изненада той започна да се бели, а разклоненията му се отчупиха в ската ми, посипвайки го с иглички. Кората се лющеше на къдрави гирлянди и падаше, сякаш под острието на невидим нож.

Зърнал чудото, Шим свали юмрук. Удивление изпълни лицето му. Клонът в ръката ми вече не беше клон, а права тояга, дебела и възлеста отгоре и изтъняваща надолу. Повдигнах я и видях, че е с цяла

глава по-висока от мен. Завъртях я, пъзнах пръсти по гладкото дърво и внезапно разбрах.

Подпрях се на нея и се надигнах от папратите. Обърнах се към уханната ела и си припомних несръчния опит да си намеря тояга, когато за пръв път стъпих в тази гора. Сведох глава пред дървото в знак на благодарност. Вече имах тояга — скъпоценно късче от Друма, което щеше да ме придружи отвъд границите й.

— Ти нали няма ме удари с тая пръчка? — овчедушно се обади Шим и аз го изгледах строго.

— Не ми посягай и няма да те ударя.

Малката фигурка застина.

— Не искал теб нарани.

Повдигнах вежда, но замълчах, стиснах тоягата и закрачих към облите канари надолу по течението. Шим ме последва и пак се оплете в храстите, без да спира да пъшка, макар и по-тихо от преди.

След малко стигнахме. Реката се разширяваща значително, а дъното й бе осеяно с бели камъни. Макар и бърза, водата изглеждаше доста плитка, точно както се надявах. И на двата бряга калта в основата на канарите бе набраздена от следи от тежки ботуши.

— Таласъми — рече Шим.

— Сигурен съм, че Несекващата река добре ги е подредила.

Шим вдигна глава.

— Аз мрази пресича реки. Съвсем, напълно, абсолютно.

Подпрях се на тоягата и сграбчих възлестия й връх.

— Не е нужно да я пресичаш. Сам си решаваш.

— Ти докъде ще отиде?

— Дотам, където е Риа! Таласъмите мислят, че в торбата е Галатор и сигурно са тръгнали към замъка на Стангмар. Не знам дали ще ги настигнем, преди да стигнат, но трябва да опитаме. Това е единствената надежда и за нас, и за Риа.

Вторият ми взор обходи сенчестите хълмове в далечината. Над тях се издигна стена от облаци, по-черна и от най-буреносното небе, което някога бях виждал, и хълмовете на изток потънаха в пълен мрак. Сетих се как Риа описа местоположението на Замъка под Покрова. „Върху най-мрачния от Мрачните хълмове, където нощта никога не свършва.“ В такава тъма нямаше да имам нито очи, нито надежда.

Шим преглътна.

— Добре. Аз идва. Може би не до самия замък, но идва.

— Сигурен ли си? Там едва ли ще има много мед.

Той ми отговори, като нагази в реката и с мъка измина няколко крачки, но когато наближи потопената канара, се препъна. Ненадейно хълтна в много по-дълбоки води и се развила, размахвайки малките си ръце. Притекох му се на помощ точно преди да потъне, вдигнах го на раменете си и тръгнах през реката.

— Благодаря ти — изпърхтя Шим, отръска се и целия ме накваси. — Тази вода безкрайностно мокра.

Внимателно пристъпих напред, подпрян на тоягата си.

— Ще ти бъда много задължен, ако не докосваш носа ми.

— Ама трябва за нещо да се държи!

— Дръж се за своя нос тогава! — възкликах аз, твърдо убеден, че идването му е било грешка.

— Добре — отвърна той, толкова носово, че бях сигурен, че е последвал съвета ми.

С всяка стъпка усещах как нещо сякаш дърпа кожените ми ботуши и се опитва да ме върне в гората. Не беше течението, по-скоро стотици невидими ръце се опитваха да ми попречат да напусна Друма. Дали бяха във водата или в мен самия не знам, но с наблизаването на отсрешния бряг краката ми натежаваха все повече.

Заля ме мрачно предчувствие, а в ума ми изплува картина, която не идваше от втория ми взор. Десетки странни, зловещи светлинки се носеха към мен. Обаждаха се скритите ми сили, щях да получа видение за бъдещето!

— Не! — извиках аз и тръснах глава толкова силно, че Шим ме сграбчи за косата, за да не падне.

Образът изчезна, силите ми се укротиха. Предчувствието обаче остана, още по-силно от преди.

Щом стъпих на източния бряг, Шим се смъкна от раменете ми, но чак след като ме перна през ухото.

— Ох! Това пък защо?

— Задето ме карал да държа нос през цялото време!

Хрумна ми да го хвърля в реката, но устоях, а при вида на овошките гневът ми бързо се стопи. Рехави и изтерзани, дърветата бяха по-крехки дори от най-старите в Друма. Тези най-далеч от реката

изглеждаха направо болни, като призраци. Бяхме пристигнали в Покварените земи.

Приближих едно от по-коравите дървета, чиито клони висяха над реката, пресегнах се и откъснах малък съсухрен плод. Удиви ме дебелата му сбръчканца ципа и ръждивокафявият му цвят. Подуших го и подозренията ми се потвърдиха — това беше ябълка. Най-жалката ябълка, която бях виждал.

Подхвърлих я на Шим.

— За вечеря.

Малкият великан я хвана, несигурно я приближи до устните си и накрая отхапа. Киселото му изражение беше ужасно изразително.

— Пфуй! Искаш мен отрови!

— Не — ухилих се аз. — Не очаквах да си отхапеш.

— Значи искал мен измами!

— Това не мога да отрека.

Шим сложи ръце на кръста си.

— Искам момиче бъде тук!

— Аз също — мрачно кимнах аз.

Тогава зърнах шест фигури зад дърветата в далечината — задаваха се от източните равнини и вървяха право към градината. Воини-таласъми! Мечовете, нагръдниците и заострените им шлемове просветваха на следобедното слънце. Скриха се зад едно възвишение и макар че вече не ги виждах, гласовете им наблизаваха.

Шим, който също ги беше видял, се вцепени.

— Какво ще сега правим?

— Ще се скрием някъде.

Къде? От мястото, където стояхме, не виждах и една скала, зад която да се потулим. Попарената растителност не можеше да ни скрие, а хълмът се спускаше до брега полегат и гладък, без нито едно дере.

Таласъмите наблизиха възвищението, гласовете се усилиха, а тропането на ботушите им стана направо оглушително. Сърцето ми бясно заби и аз отчаяно се огледах, търсейки скривалище.

— Ей, вие! — прошепна някой. — Насам!

Обърнах се, а измежду коренищата в далечния край на овошната градина изникна глава. С Шим се втурнахме натам и открихме прясно изкопана канавка, която още не беше свързана с реката. В нея стоеше загорял на слънцето мъж с широки плещи, силна челюст и кестенява,

посипана с пръст коса. Беше гол до кръста, носеше широки панталони от кафяво платно и държеше лопата тъй уверено, както войник би държал меча си. Махна ни с нея и прошепна:

— Влизайте, младежи. Бързо!

Послушахме го без колебание. Метнах тоягата настрани и се хвърлих в канавката. Шим скочи след мен и точно тогава таласъмите навлязоха сред овошките. Мъжът бързо ни покри с шума, като ни оставил само по една дупчица, през която да дишаме.

— Ти там! — провикна се един от таласъмите. През покривалото от пръст гласът му ми се стори по-висок, но не по-малко дрезгав от този на главатаря, загинал в Друма.

— Да!? — обади се копачът, уж раздразнен, че прекъсват работата му.

— Търсим един опасен затворник. Тази сутрин избяга.

— От кого? — попита мъжът.

— От пазачите си, малоумнико! Не, от бившите си пазачи. Загубиха затворника, а после и главите си — изхили се таласъмът. — Някой да е пресичал реката? Отговаряй, човече!

Работникът дълго мисли, преди да отговори. Зачудих се дали накрая няма да ни издаде.

— Ами — обяви накрая той, — всъщност видях някого.

Под пръстта стомахът ми се сви на топка.

— Кого?

— Един... младеж.

На устните ми изби пот, сърцето ми лудо забълъска.

— Къде и кога? — изляя таласъмът.

Мъжът отново замълкна. Замислих се дали да хукна с надеждата да надбягам войниците.

— Преди няколко часа — отвърна работникът. — Тръгна по течението, към океана.

— Дано си прав — проскърца таласъмът.

— Прав съм, но закъснявам. Трябва да изкопая канавката преди залез-слънце.

— Ха! На тази градина ще ѝ трябва много повече от канавка, за да оцелее.

Включи се втори глас, по-дълбок от първия.

— Дали да не отсечем няколко дървета, за да облекчим бремето на тоя нещастник?

Целият отряд избухна в смях.

— Не — обяви първият таласъм. — Ако искаме да хванем затворника преди мръкване, нямаме време за губене.

— Какво стана с онази глупачка? — попита трети таласъм, докато групичката се отдалечаваше. Надигнах глава, но закъснях и не чух отговора. Долових само думите „на краля“ и „по-добре мъртва“.

Изтръсках пръстта от туниката си и докато пресипналите гласове загльхваха, заглушени от ромона на реката, изпълзях от канавката.

— Благодаря ви. Много ви благодаря — рекох.

Непознатият заби лопатата в рохкавата почва и ми подаде мускулестата си ръка.

— Казвам се Хон, приятелю. Може да съм прост копач, но знам кой ми харесва и кой не. Всеки враг на ония превтасали попови лъжички е мой приятел.

Поех дланта му, която почти погълна моята.

— Казвам се Емрис — представих се аз и подритнах купчината пръст до себе си. — Храбрият ми спътник е Шим.

Шим се показа, изплю малко пръст и ми хвърли изпепеляващ поглед.

— Сега трябва да тръгваме — продължих аз. — Дълъг път ни чака.

— А накъде сте се запътили?

Поех си дълбоко дъх.

— Към кралския дворец.

— Замъкът под Покрова ли, момче?

— Да.

Хон поклати невярващо глава и ушите му се показаха изпод кафявата коса — леко триъгълни, със заострени връхчета.

— Замъкът под Покрова — промълви. — Там са Седемте мъдри сечива, изковани преди векове. Помня времето, когато принадлежаха на хората като мен. Сега са на краля! Плугът, който оре сам. Мотиката, която сама се грижи за semenата. Трионът, който отрязва само толкова дърво, колкото е нужно... — той се спря. — Защо ви е да ходите там?

— За да открием един приятел.

Той ме изгледа така, сякаш бях луд.

— Знаеш ли къде е замъкът? — попитах аз.

Той вдигна лопатата и посочи към Мрачните хълмове.

— Натам. Друго не мога да ти кажа, момче, но те съветвам да промениши плановете си.

— Не мога.

Той се навъси и ме огледа внимателно.

— Не те познавам, Емрис, но ти желая целия късмет, останал във Финкайра.

Хон посегна към ризата си, захвърлена до канавката, извади нащърбена кама с тясно острие, завъртя я и ми я подаде.

— Вземи. Ще ти трябва повече, отколкото на мен.

26

ГРАДЪТ НА БАРДОВЕТЕ

Крачех през тундрата към Мрачните хълмове, които се диплеха насреща ми като вкаменени вълни. Торбичката ми с билки бе натежала от камата на Хон. На всяка крачка ронливата пръст хрущеше под подметките ми, а тоягата ми тракаше върху сухата коричка, сковала земята. От време на време рамото ми опираше във възлестия връх и долавях слаб аромат на ела.

Шим все така нареджаше, че сме побъркани и подтичваше, за да не изостава, но не смятах да забавя ход заради него. Нямахме време за губене. Отново и отново си спомнях думите на таласъмите „по-добре мъртва.“

Въпреки острата трева, обраслите с папрат полета и горичките с мършави дървета, оцелели незнайно как, в равнината преобладаваха тъмносиви и кафяви тонове, посипани с ръждада. Често хвърлях поглед през рамо към бледнеещите зелени хълмове на Друма и се опитвах да си припомня тучните й поляни и синкавите й гори. Слънцето потъваше зад гърбовете ни, а сенките ни се удължаваха и сгъстяваха.

В далечината зърнах няколко тъмни обрулени дървета. Щом наближихме, разбрах истината — онова, което ми бе заприличало на столове и клони, се оказа скелети на къщи и обори. Останки от село, наглед колкото Каир Ведуид.

Нямаше нито хора, нито животни. Къщите бяха опожарени, каменните стени — срутени. От едната страна на поръсения с пепел път се валяше бебешко креватче. Не бяха останали хора, които да разкажат какво се е случило тук.

Продължихме към Мрачните хълмове. Макар да напрягах и слуха, и втория си взор, от таласъмите нямаше и следа, но това не беше повод да приспя бдителността си. След час щеше да се смрачи, залезът вече обагряше облаците. Не можех и не исках да си представя какви създания се спотайват тук по тъмно.

Междувременно Шим изоставаше все повече. Постоянно спираше, за да си почине, а аз го подканях да продължи. Силите му се

топяха, а зрението ми отслабваше. С неохота заключих, че ще трябва да намерим подслон, преди да дойде нощта. Къде обаче? Обезлюдената равнина не предлагаше много възможности.

Продължихме пътя си през дългите полегати склонове и падини, а с удължаването на сенките ни растваха и страховете ми. До ушите ни достигна странен вой, наполовина вълчи, наполовина от вятъра. Въпреки молбите ми Шим изоставаше все повече.

Изкачих едно възвишение и зърнах под себе си село. По улиците горяха факли, а през прозорците на ниските, изградени от глинени тухли къщи се виждаха камини. Устата ми се напълни със слюнка, когато сред миризмата на димолових и аромата на печено зърно.

Шим приближи и двамата се спогледахме. С радостен вик той хукна към портите на селото и аз го последвах — непохватен, но изпълнен с надежда.

На земята до портите седеше мъж, който скочи на крака, щом ни зърна. Беше висок и мършав, с приста туника, копие в ръка и обрасло с гъста черна брада лице. Най-забележителни обаче бяха необичайно големите му тъмни очи. Дори в гаснещия ден те зловещо сияеха и не можех да се отърся от усещането, че ги озарява не интелект, а страх. Приличаха на очите на отчаяно животно, замръзнало на самия ръб на смъртта.

Съbral смелост, мъжът насочи копието към гърдите ми. Не продума, но изражението му беше мрачно.

— Идваме с мир — обявих аз. — Тези земи са ни непознати и търсим само подслон за през нощта.

Очите на мъжа се облещиха още повече, но той не каза нищо, само замахна с копието, закачи тоягата ми и почти улучи ръката ми.

— Ние гладни — простена Шим. — Гладни и уморени.

Мълчаливецът отново замахна. Едва тогава забелязах табелата, увисната на портата зад него. Издълбани в стара дъска, думите на нея гласяха „Добре дошли в Каир Нейтан, градът на бардовете“. Отдолу пишеше „Тук песен винаги“, ала останалото не се четеше, защото табелата бе повредена. Не бях сигурен в това, но ми се стори, че някой я е изчегъртал.

Оттатък портата видях жена, висока и смугла като мъжа пред нас, която бързаше към дома си през градския площад. Преди да се вмъкне вътре, тя направи знак на две деца — около петгодишни, с

дълги до раменете черни коси. Те бързо я последваха и вратата шумно се затръшна. Видя ми се странно, че чувам стъпките, но не и гласовете им. И жената, и децата мълчаха, точно като мъжа с копието.

Тогава осъзнах, че цялото село тъне в мълчание. Не се чуваше нито плач на бебета, нито смях. Никой не се пазареше за цените на зърното, не се чудеше кой е донесъл въшките или кога отново ще вали. Не долавях нищо, нито гняв, нито радост, нито скръб. И нито един глас.

Мъжът отново замахна с копието и почти докосна туниката ми. Бавно заетствах, без да откъсвам поглед от зловещите му очи. Намръзих се и рекох:

— Каквото и да се случило тук... съжалявам.

Острието отново подскочи към мен.

— Ела, Шим. Тук не сме добре дошли.

Малкият великан изскимтя, но тръгна след мен. Продължихме с тежка стъпка през тундрата, безмълвна като Града на бардовете. След време оставихме проблясващите факли далеч зад гърба си, но гнетящата тишина не ни напусна.

Зад нас върху Друма се разстилаше пелена от насилен пурпур, а пред нас нощта бързо се сгъстяваше. С нежелание реших, че няма надежда да намерим подслон на сред тази гола равнина. Знаех обаче, че трябва да продължа да търся — до момента, в който вече не виждам тоягата си. В противен случай, подобно на незнайните създания, които виеха в далечината, с Шим трябва да нощуваме под открито небе.

В този миг пред нас изникна силует. Приличаше на скала, а върху нея седеше някой. Приближих се и с изненада открих, че е момиче. Изглеждаше с няколко години по-малка от Рия, голите й стъпала подриваха канарата, а очите й следяха лилавите и сини ивици, обагрили небето. Приближаването ни изглежда ни най-малко не я изплаши.

— Здравей — поздрави тя и отметна кафявите си къдици, които стигаха почти до кръста й. На лицето й изгря игрива усмивка, а аз предпазливо се доближих.

— Здравей.

— Искаш ли заедно да погледдаме залеза?

— Благодаря ти, но не — отвърнах аз и се втренчих в очите й. Бяха ярки и жизнени, тъй различни от тези на мъжа в градчето. — Не

трябва ли да се връщаш у дома си? Става късно.

— О, не — изчурулика тя. — Обичам да гледам залеза оттук.

Пристъпих по-близо.

— Къде е домът ти?

Момичето срамежливо се усмихна.

— Ще ти кажа, ако ми кажеш накъде си тръгнал.

Дали заради приветливостта ѝ, дали защото малко ми напомняше на Рия, малката жизнерадостна непозната ми допадна. Исках да поприказвам с нея, пък макар и за миг. Дълбоко в сърцето си можех да се престоря, че отново говоря с Рия, а ако селото ѝ бе някъде наблизо, може би все пак щяхме да намерим подслон за през нощта.

— Накъде си тръгнал? — повтори тя, а аз се усмихнах.

— О, накъдето ме поведе сянката ми.

Тя пак се изкиска.

— Сянката ти скоро ще изчезне.

— Твоята също. Трябва да се прибираш вече.

— Не се тревожи. Селото ми е от другата страна на онзи хребет.

Докато говорехме, Шим се примъкна до скалата, където седеше момичето, навярно привлечен от онова, което привличаше мен. Тя обаче сякаш не го забеляза. Кой знае защо той внезапно спря и бавно отстъпи. Не обърнах внимание на това и попитах:

— Мислиш ли, че тази вечер може да пренощуваме в твоето село?

Тя отметна глава и се разсмя сърдечно.

— Разбира се!

Олекна ми — все пак открихме подслон.

Шим подръпна крайчето на туниката ми. Наведох се, а малкият великан прошепна:

— Аз не сигурен, но в ръцете ѝ има нещо странно.

— Какво?

— Ръцете ѝ.

Погледнах ръцете на момичето и в първия момент не забелязах нищо. И все пак... в тях наистина имаше нещо странно, макар че не можех да определя какво. Внезапно разбрах.

„Пръстите ѝ. Между тях има ципи.“

Птицата алеа! Припомних си предупреждението на Рия. Духовете-двойници се превръщаха в каквото пожелаят, но винаги

имаха някакъв недостатък. Посегнах към камата на Хон, но беше късно, момичето вече се превръщаше във влечуго. Очите ѝ от кафяви станаха червени, кожата ѝ се превърна в люспи, а устата ѝ — в безмилостни челюсти. Злото същество се метна към мен, а воалът от ненужна кожа прошумоля и се свлече на земята.

Извадих камата и замахнах точно преди чудовището да ме събори по гръб. Шим изпища. Затъркаляхме се по земята — кълбо от остри зъби, опашка, крака и ръце. Ноктите на зяра се впиха в дясната ми ръка. Внезапно битката приключи толкова бързо, колкото беше започнала. Оплетените ни тела застинаха на земята.

— Емрис? — попита Шим. — Ти мъртъв?

Бавно се размърдах. Измъкнах се от обятията на влечугото, чието гърло бях прерязал с камата. От раната по люспестия корем се лееше воняща кръв. Немощно пристъпих към скалата и се подпрах на нея, стиснал ранената си ръка.

Шим ме изгледа с възхищение.

— Ти ни спасил.

Поклатих глава.

— Спаси ни късметът... и един наблюдателен малък великан.

27

КАИРПРЕ

Слабата светлина бързо избледня. Настанихме се до едно поточе на около сто разкрача от останките на духа-двойник. Погълнати от мислите си, не си продумахме. Докато Шим зорко се взираше в разядените брегове, за да се увери, че там не се спотайват още смъртоносни създания, аз забърках смес от билки. Миришеха на мащерка, на букови корени... и на Брануен. Внимателно наложих раната си. Брануен несъмнено щеше да се справи далеч по-добре. Опитах се да изтананикам един от успокояващите й напеви, но си спомних само няколко тона.

Знаех, че спускащият се мрак напълно ще ни лиши от втория ми взор. Оставил тоягата, стиснах камата и опрях гръб в един изгнил пън. Претеглих тясното острие, убило духа и се зачудих дали Хон я е използвал в работата си. Може би я носеше, за да се защитава? Така или иначе, вече два пъти бе спасил живота ми.

Над главата ми изгряха няколко бледи звезди. Опитах се да потърся някои от съзвездията на Риа, описани не от звездите, а от пространствата между тях. Сетих се за дървото шомора, натежало от плод, за писанията по стените на Арбаса, за кристалната пещера. Всичко ми се струваше тъй далечно.

За съжаление звездите бяха тъй малко и толкова нарядко, че не открих никакви съзвездия. После осъзнах, че макар небето да тъмнее, те не стават по-ярки. Сякаш бяха забулени, но не от облаци — не и обикновени. Нещо ги спираше, пречеше им да светят.

Тогава подуших слаба миризма на дим, сякаш наблизо гореше огън. Надигнах се, опитах се да го открия, но не виждах никакви пламъци. Най-стренното беше, че мястото, където лежахме, сякаш грееше с приглушена светлина. Не идваше от мъждукащите звезди, а от другаде. Какво друго можеше да ни огрява? Объркан, аз присвих очи... и внезапно разбрах. Светликът идеше не отгоре, а отдолу. От прогнилия пън!

Изтърколих се по-далеч от него и предпазливо го разгледах. На повърхността му проблясваше пръстен от светлина, сякаш в дървото бе изрязана врата и тя грееше иззад нея.

— Шим, виж.

Спътникът ми се приближи и рязко си пое дъх.

— Сега аз сигурен, че спрели на лошо място.

— Знам, но в тази светлина има нещо хубаво.

Шим се навъси.

— Отначало и момиче-змия хубаво.

Изведнъж вратата се отвори и от нея се подаде рошава мъжка глава с високо чело и тъмни наблюдателни очи, които внимателно оглеждаха първо мен, а после и Шим.

— Добре — рече непознатият с нисък, но звучен глас. — Можете да влезете. Обаче нямам време за истории!

Той се скри обратно под пъна, а Шим и аз се спогледахме недоумяващо. Истории ли? Какво искаше да каже?

Накрая аз заяви:

— Слизам. Идвай или остани, както решиш.

— Аз остава! — решително отвърна Шим. — Най-добре и ти да забрави тази глупостност и да остане тук.

— Ако няма да спим на открито, рискът си струва.

Сякаш за да подчертава думите ми, далечният вой отекна отново.

— Ами ако и тоз мъж стане на змия? И ти заклещен с него в дупката?

Не отвърнах и надзърнах през вратата към тесния тунел. Бе добре осветен и това улесняваше втория ми взор, но засега различавах само грубо издяланите стъпала. Предупреждението на Шим ме разколеба, но воят се усили. Стиснах здраво камата, тръгнах надолу и забелязах, че дървените стъпала са много износени, по тях сякаш бяха слезли безброй ръце и крака. Надявах се, че след това са се изкачили обратно.

Слизах стъпало по стъпало, а тунелът се изпълваше с миризма на мухъл и кожа. Развълнувах се, защото я помнех от другаде — от църквата „Свети Петър“ в Каир Мирдин. Колкото по-ниско слизах, толкова по-силна ставаше. Миризма на книги.

Щом стигнах до дъното, зяпнах от изумление. Обграждаха ме стотици томове, наредени по земята и край стените на тази подземна

стая, от единия й край до другия, от пода до тавана. Всякакви книги! Тънки и дебели, малки и големи, с различен цвят и на всякакви езици, ако можех да съдя по символите и йероглифите по обложките им. Някои бяха подвързани с кожа, други — толкова опърпани, че изобщо нямаха корици. Някои бяха написани на папируси от Нил, други — на пергамент от земята, която гърците наричаха Анатолия, а римляните — Мала Азия. На пипане пергаментът напомняше на обработена овча кожа.

По натежалите рафтове край стените имаше още книги. Между тези, натрупани по пода, се виеше тясна пътечка от единия край на стаята до другия, а под тежката дървена маса се гушеха още. Върху нея също, редом с празни листа и пособия за писане. Дори застланото с овча кожа легло в ъгъла бе покрито с книги.

От другата страна на леглото се издигаше не много голям, но напълно приличен шкаф с рафтове, натежали от плодове, зърно, хляб и сирене. От едната му страна видях две ниски столчета, а от другата — камина, в която играеха пламъци, достатъчно ярки, за да осветяват и стаята, и тунела, по който дойдох. До огъня стоеше железен котел, а до него бяха натрупани мръсни купички, може би с надеждата, че с течение на времето сами ще се измият.

Седнал до стената на стол с висока облегалка, дългокосият мъж четеше. Посребрените чорлави вежди стърчаха над очите му като шипкови хрести. Носеше дълга бяла туника с висока яка, която почти докосваше брадичката му и в началото явно не забеляза, че съм влязъл.

Пъхнах камата обратно в торбичката си, но той не помръдна. Стана ми неловко и се прокашлях. Старецът все така не вдигаше поглед.

— Благодаря ви, че ме поканихте вътре.

Той се поразмърда.

— Няма защо. Сега би ли залостил входната врата? Става течение, пък и нощем навън бродят всякакви зверове. Катинарът еeto там — насочи ме той и замъркна, зърнал нещо. — Кажи на малкия си приятел, че не е длъжен да идва при нас. Изобщо да не се притеснява, жалко само, че няма да опита пресния ми детелинов мед.

В тунела отекна тръсък и след секунди Шим застана до мен.

— Аз си променил решението — овчедушно заяви той.

Мъжът затвори книгата и я оставил на рафта зад стола си.

— След ден, изпълнен с добри четива, няма по-добър завършек от още едно добро четиво.

Не можах да сдържа широката си усмивка.

— Никога не съм виждал толкова много книги накуп.

Той кимна.

— Те ми помагат. Да живея, да работя. И да намирам смисъл във всеки сън, всяко листо, всяка капка роса.

Пребледнях. Брануен не казваше ли същото?

— Ще ми се само да имах повече време да им се радвам — продължи мъжът. — Както сигурно знаеш, в наши дни си имаме други грижи.

— Таласъми и тям подобни, нали?

— Да, но най-малко ми се нравят тям подобните — мрачно поклати глава старецът и взе друга книга. — Точно затова сега почти нямам време за любимите си книги. Вместо това се опитвам да намеря решение, тъй че историята на Финкайра да не свърши без време.

Кимнах.

— Покварата расте.

Без да вдига глава от книгата, той отговори:

— И още как! Софокъл — познаваш ли древногръцките драматурзи? — го е казал изключително точно. В „Едип цар“, доколкото помня, „Ръжда изяжда пъпките.“ Точно това става по нашите земи. Ръжда изяжда пъпките. Изяжда всичко.

Той извади нова книга и я постави върху първата, която още лежеше в скута му.

— И все пак не бива да губим надежда. Отговорът може би се крие в някой забравен том. *Струва си да се погледне, с книга да се седне* — издекламира той и сmutено вдигна глава. — Ще прощаваш за стихчето, понякога просто сами ми се изпълзват. И да искам да престана, не мога. Както казвах, *оттук мъдри съвети са взети*. Но стига толкова — прокашля се той и махна с ръка към долапа. — Гладни ли сте? Хапнете си, медът е вляво, до сливите. Има и най-различни видове хляб, двойно опечен, както в Слантос на север.

— Не съм чувал за Слантос — признах аз.

— Не съм изненадан — сви рамене старецът и продължи да разлиства книгата. — Повечето от северните предели не са нито изследвани, нито картографирани. Да не говорим за Изгубените земи!

Там може да има хора, необикновени хора, които никой никога не е посещавал.

Той се наведе над книгата, обмисляйки някакъв абзац.

— Бихте ли ми казали имената си?

— Наричат ме Емрис.

Мъжът вдигна глава и ми хвърли странен поглед.

— Наричат те? Казваш го тъй, сякаш това не е истинското ти име.

Прехапах устни.

— А спътникът ти?

Дребосъкът вече се беше заврял в долата и нагъваше хляб, намазан с пресен детелинов мед.

— Това е Шим.

— А аз съм Каирпре, скромен поет. Прости ми, твърде съм зает, за да бъда гостоприемен домакин, но винаги с радост посрещам гости.

Той затвори книгата, без да сваля поглед от мен.

— Особено гост като теб, който толкова ми напомня на мой скъп приятел.

Със страх в сърцето попитах:

— Какъв приятел?

— Бях добър приятел... с майка ти.

Думите му се стовариха върху ми като наковални.

— Май... майка ми?

Каирпре стана, премести книгите от скута си на стола, пристъпи към мен и сложи ръка на рамото ми.

— Ела. Имаме много да си говорим.

28

ЕДИН ПРОСТ ВЪПРОС

Каирпре ме отведе до двете столчета при шкафа, премести подвързаните с кожа книги, които лежаха върху тях и двамата седнахме. Шим вече се беше разположил на най-ниския рафт, заобиколен с обилна вечеря, и изглеждаше много доволен.

Известно време поетът ме наблюдава мълчаливо.

— Променил си се, откакто те видях за последно. И още как! Отначало не те познах, но вероятно ти би могъл да кажеш същото за мен. Минаха пет-шест години, все пак.

Не можех да удържа вълнението си.

— Значи си ме виждал преди? И мен, и майка ми?

Очите му потъмняха.

— Не помниш ли?

— Не помня нищо от детството си! Всичко е мрак, до деня, когато морето ни изхвърли на брега — обясних аз и сграбих белия му ръкав. — Ти обаче можеш да ми помогнеш! Да отговориш на въпросите ми! Разважи ми всичко, първо за майка ми. Коя е тя? Къде е? Защо каза, че е била твой приятел?

Каирпре се облегна назад и обхвана коляното си с ръце.

— Май все пак ще ти разкажа една история — обобщи той, помълча и започна. — Настипи ден, в който една жена, човешка жена, пристигна на бреговете на този остров. Идеше от келтските земи, от място на име Гуинет.

Прониза ме болезнено съмнение. Нима през цялото време бях грешил за Брануен? Разколебан, попитах:

— Как се називаше?

— Ельн.

Въздъхнах облекчено.

— Ельн не приличаше на нас, жителите на Финкайра. Кожата ѝ бе много светла, по-скоро розова, отколкото румена. Ушите ѝ бяха различни, по-скоро заoblени, отколкото триъгълни. Беше много красива, но най-прелестни бяха очите ѝ. Сияеха с цвят, невиждан на

този остров. Чисто, яркосиньо, недокоснато от сиво или кафяво. Очите като сапфири. Затова я нарекоха Сапфирооката Ельн.

Внезапно ме побиха тръпки.

— Дойде — продължи той, — защото се беше влюбила в мъж от Финкайра. От този свят, а не от нейния. Скоро след пристигането си откри и друга любов. Към книгите! Обожаваше ги, книги от най-различни земи, на всякакви езици. Запознахме се, когато дойде да прибере една, бях я взел на заем. Малко закъснявах с връщането, иманияма с десетина години. След това често се отбиваше, за да чете и да си приказваме. И винаги сядаше на твоя стол! Най-много обаче я интересуваше целителското изкуство и историята му през вековете. Имаше дарба да лекува.

Отново потреперих, а Каирпре се усмихна, явно спомнил си нещо.

— Струва ми се обаче, че най-много обичаше гръцките легенди.

— Това истина ли е? — рязко попитах аз. — Заклеваш ли се, че е истина?

— Истина е.

— Тя ми каза толкова малко. Дори името ѝ не знаех! Наричаше се само Брануен.

Каирпре се обърна към един рафт с книги.

— Име от легенда. Колко привично! Боли ме само да узная, че е избрала такава трагична история.

— „Да не бях се раждала, но уви“ — изрецитирах аз.

— Значи знаеш легендата?

— Знам я — кимнах аз и долната ми устна потрепери, — но не познавах *нея*. Никак. Толкова рядко говореше за себе си, че отказвах...

В гърлото ми заседна буца и аз тихо заридах. Поетът ме наблюдаваше със съчувствието на човек, който изпитва същото, но не се опита да ме утеши. Остави ме да пролея сълзите, които имах нужда да пролея.

Накрая довърших с дрезгав глас:

— Отказвах да я наричам... „майко“.

Известно време Каирпре не продума, а накрая ми зададе простичък въпрос:

— Обичаше ли те?

Бавно кимнах.

— Да.

— Грижеше ли се за теб, когато имаше нужда от помощ?

— Да.

— Тогава си я познавал. До дъното на душата ѝ.

Обърсах бузи с туниката си.

— Може би, но не го чувствам така. Можеш ли да ми кажеш нещо... за баща ми?

Погледът на Каирпре внезапно стана далечен.

— Баща ти беше забележителен младеж. Силен, своенравен, страстен. *Готов да се бори до кръв, винаги пръв*. Не, ритъмът не му подхожда, ще опитам пак. *Жив! Нашрек! Неукротим човек*. Така е по-добре. На най-древния ни език името му значи Катерача, защото като момче обожаваше да се катери по дърветата. Понякога стигаше чак до върха на някоя огромна ела и оставаше там само за да изпита беса на някоя буря.

Разсмях се — бях разбрал повече, отколкото поетът можеше да предположи.

— Струва ми се обаче, че детството му не е било щастливо. Майка му Олуен бе дъщеря на морето, едно от онези създания, които човеците наричат „русалки“, макар че тук предпочитаме „морски хора“. Затова и той като теб носеше морските дълбини в костите си. Дългото и пътуване обаче започна твърде скоро.

— Чувал съм за това Дълго пътуване.

Каирпре въздъхна.

— Дълго е, да. И нелеко, според „Във възвала на Дагда“. Освен ако се окажеш един от малцината, отнесени в Отвъдното в мига на смъртта си. Това обаче се случва рядко, много рядко.

— Говореше за баща ми.

— А, да... баща ти. След смъртта на Олуен бил отгледан от своя баща, финкайрец на име Туата, син на Финвара. Туата бил велик магьосник, човек с огромна власт. Разправят, че дори великият Дагда понякога му гостувал, за да обсъждат велики дела. Но уви, той почти нямал време за нуждите на сина си и напълно спрял да се интересува от него, когато разбрал, че момчето не притежава магьосническа дарба. „Силите“, както ги наричал Туата. Тогава баща ти бил горе-долу на твоите години.

Преглътнах с усилие, защото знаех, че тези сили не са дарба, а проклятие. Спомних си пророчеството на дядо ми с думите, с които ми го бе предала Брануен... Ельн. Моята майка. Че един ден ще роди син, чиито сили ще бъдат дори по-големи от неговите. „Чиято магия ще извира от най-дълбокия източник.“ Какво безумие! Туата може да е бил велик магьосник, но се беше заблудил напълно.

— Само че животът на баща ти се променил, когато срещнал Ельн. На Земята, той често пътувал дотам. Влюбили се дълбоко и макар че това рядко се прави, а още по-рядко — с успех, този мъж и тази жена от различни светове се венчали. Ельн дошла да живее във Финкайра и любовта й вляла нови сили в сърцето на баща ти, успокоила горящия му взор. *Любовта дълбока се простира чак оттатък.* Известно време били много щастливи, но се боя, че това не продължило дълго.

Стиснал ръба на стола, на който бе седяла и майка ми, аз се приведох напред.

— Какво станало?

Сериозното лице на Каирпре стана още по-сериозно.

— Баща ти... — започна той и спря, за да прочисти гласа си. — Баща ти бе част от обкръжението на крал Стангмар. Когато злият дух Рита Гаур, който отдавна крои планове за Финкайра, започнал го да мами с обещания, баща ти също присъствал. И постепенно, също като останалите приближени на Стангмар, бил покварен. Като краля и като цяла Финкайра.

— Нима баща ми не се е опитал да устои на Рита Гаур? Да му попречи?

— Ако се е опитал, значи не е успял — въздъхна поетът. — Трябва да разбереш, че Рита Гаур заблуди много хора. Баща ти е само един от тях.

Почувствах се по-тежък от скала.

— Значи баща ми е помогнал Покварата да обхване Финкайра.

— Това е вярно, но всички носим част от вината.

— Какво искаш да кажеш?

Споменът явно бе толкова болезнен, че Каирпре потръпна.

— Виждаш ли, всичко стана постепенно. Толкова постепенно, че разбрахме едва когато беше твърде късно. Никой, освен Стангмар не е наясно как е започнало всичко. Останалите знаем само, че Рита Гаур

му предложил защита в момент на нужда. Отказът на краля щял да изложи и него, и Финкайра на някаква опасност. Рита Гаур трябва да го е планирал много внимателно, защото за Стангмар било почти невъзможно да не приеме помощта му. И той я приел.

Каирпре подложи пръст на малък кафяв молец, кацнал на яката му и внимателно го премести върху купчина книги.

— Това решение повлякло след себе си лавина от трагедии. Рита Гаур убедил Стангмар, че враговете му съзаклятничат, за да го свалят от трона и кралят встъпил в съмнителен съюз с воините-таласъми и духовете-двойници, които веднага изпълзели от тъмните си дупки. Плъзнал слух, че най-древните обитатели на Финкайра, великаните, са станали опасни — не само за краля, но и за обикновените хора. Малцина се опълчили, когато той наредил да ги изтребят. Великаните открай време ни се струваха тъй... различни. Онези от нас, които възразиха, бяха принудени да мълкнат — или с подигравки, или със сила. После Стангмар се вслуша в предупрежденията на Рита Гаур и реши да се отърве от всичките си неприятели и да събере Съкровищата на Финкайра, за да не попаднат във вражески ръце.

— Никой ли не се опита да му попречи?

— Някои храбреци се опитаха, но закъсняха, а и бяха твърде малобройни. Стангмар смаза всяка съпротива и щом заподозрее измена, опожаряваше цели селища... макар че дори огънят е за предпочитане пред онова, което стори с Каир Нейтан.

— За Града на бардовете ли говориш? — подскочих аз.

— Значи си чул? О, каква загуба за нашия свят, а и за всички останали! От незапомнени времена Каир Нейтан е извор на музика и песни, дом на най-вдъхновените ни разказвачи, майка на поколения бардове! Там е роден Лаон Куция, там Пуил написала първата си поема „Съдина за илюзии“! Още дълго мога да изброявам. Тук *винаги песен лети, а истории отварят незнайни врати*.

Кимнах и рекох:

— Думите на табелата.

— Да. Навремето бяха верни, но сега са просто подигравка. Знам, защото самият аз ги съчиних — въздъхна старецът. — Каир Нейтан бе и моят роден дом.

— Какво се е случило там?

Каирпре тъжно се вгледа в лицето ми.

— От всички Съкровища, откраднати от Стангмар — мечът Душегубец, който сразява самата душа, Щъфтящата арфа, която призовава пролетта, Котелът на смъртта, в който секва всеки живот — бардовете най-често възпяваха Повелителя на бляновете. Рог, който може да превърне всяко видение в реалност. От векове го използваме пестеливо и мъдро, но с помощта на Рита Гаур Стангмар наказа с него жителите на Каир Нейтан, които бяха предложили убежище на хора, дръзнали да му се противопоставят. Съживи най-кошмарния сън за всеки бард и го причини на целия град.

Спомних си налудничавия поглед на мъжа с копието и почти със страх попитах:

— Какъв сън?

Очите на поета се насълзиха.

— В който никой мъж, жена или дете никога повече няма да пише, да продума или да запее. В който перото и мастилницата на душите им, техните гласове, замъкват навеки.

Гласът му премина в шепот, но той продължи.

— Дотогава не бе останал никой, който да възрази, когато Рита Гаур убеди Стангмар да събори собствения си дворец, най-величествения и все пак уютен дом, който всеки крал или кралица може да си пожелае, и дори кралската библиотека, хилядократно по-богата от моята. И защо? Защото замъкът не бил достатъчно добре защитен!

Рита Гаур, несъмнено като „жест на добра воля“, му построи нов, пропит от злата му сила. Така се появи Замъкът под Покрова, който непрестанно се върти върху основите си и разпръска Покрова от мрак, който скрива небето ни и Покварата, която души земята ни.

Той замъкна и потърка брадичка.

— Вардят го воини от личната армия на Рита Гаур, немъртвите гулианти. Животът им, ако можем да го наречем живот, защото това са мъртвъци, върнати от Отвъдното, никога няма да угасне, не и от ръката на смъртен. Поддържа го движението на Замъка под Покрова! Докато той се върти, ще съществуват и те и ще вършат злини, по-тъмни дори от черния Покров.

Рия толкова ми липсваше, че изпитвах физическа болка. Ако не я бяха убили, тя сигурно се намираше в самите недра на този замък! Животът ѝ зависеше от милостта на гулиантите и на самия Стангмар.

Какво щеше да стане, когато той си дадеше сметка, че Рия нито иска, нито може да му помогне да се сдобие с Галатор, последното Съкровище? При самата мисъл ме побиха тръпки, а съветът на Великата Блуса — да унищожим Замъка под Покрова, за да свалим Стангмар — ме отчая напълно. Със същия успех можех да поискам да ми пораснат криле!

— Сега сигурно разбираш — добави Каирпре, — че Стангмар всъщност е пленник на Рита Гаур. Докато това е така, негови затворници сме и всички ние.

— Дагда защо не се е намесил? Сражава се с Рита Гаур и другаде, нали?

— Така е. В Отвъдното, както и тук, но за разлика от Рита Гаур, той вярва, че за да спечели, трябва да уважава свободната воля на хората. Дагда ни позволява да направим своя избор, за добро или за зло. Така че за да бъде спасена Финкайра, трябва да я спасят жителите й.

29

ИЗГУБЕНИ КРИЛЕ

Каирпре се пресегна зад Шим, който бе успял да омаже с мед както себе си, така и полицата, на която лежеше. Дългокосият старец си откъсна комат тъмен едрозърнест хляб, разкъса го на две и ми подаде едното парче.

— Вземи, преди малкият ти приятел да изяде всичко.

Шим не ни обърна внимание и продължи да се тъпче.

Усмихнах се с половин уста и отхапах от хрупкавия хляб. Беше твърд като дърво, но поомекна от дъвченето и за моя изненада бързо се превърна в течност с аромат наджоджен. Щом преглътнах, се почувствах сит и поизправих гръб. Дори обичайната болка между плещките ми намаля. Отхапах отново.

— Виждам, че хлябът-амброзия ти се услажда — рече Каирпре с пълна уста. — Несъмнено той е едно от най-чудните постижения на Слантос. И все пак разправят, че никой освен местните жители не е вкусвал най-вкусните им хлябове, чийто рецепти те пазели с цената на живота си.

Погледът ми пробяга по стените и пода на претъпканата библиотека. Сякаш се намирах в товарното отделение на кораб, пълен единствено с книги. Спомних си замечтания поглед на Брануен, когато ми разказваше за подобна стая — тази, без съмнение. Въпреки че Покварата се разпростираше, сигурно ѝ е било трудно да напусне и нея, и Финкайра завинаги.

Отново погледнах Каирпре.

— Бран... Искам да кажа, майка ми, сигурно много е обичала да седи сред твоите книги.

— Точно така. Искаше да изчете ученията на Финкайра, на друидите, на келтите, на евреите, на християните и гърците. Казваше, че ми е ученичка, но по-скоро беше обратното. Научих толкова много от нея!

Каирпре хвърли поглед към купчината в основата на стълбата. На светлината на огнището блесна корицата на най-горната книга —

позлатен портрет на фигура в огнена колесница.

— Спомням си веднъж — замислено каза той, — когато цяла нощ разговаряхме за вълшебните места, където създания от тленна плът живеят рамо до рамо с безсмъртните духове. Където времето тече и в права линия, и в кръг, където съкровеното и историческото време съществуват заедно. Тя ги наричаше „местата помежду“.

— Като връх Олимп.

— Или като Финкайра — кимна поетът.

— Заради опасността ли си замина тя? Или е имало и нещо повече?

Той ме изгледа странно.

— Подозрението ти е правилно. Имаше и нещо повече.

— Какво?

— Ти, моето момче.

— Не разбирам — навъсих се аз.

— Нека ти обясня. Чувал ли си за гръцкия остров Делос?

— Родината на Аполон. Какво общо има това с мен?

— Това е още едно място помежду, съкровено и историческо едновременно. Затова гърците забранявали на жените да раждат на Делос. Не искали никой смъртен да твърди, че е роден в земи, принадлежали първо на божествете, и убивали или прогонвали всеки глупец, който отказвал да се подчини.

— Все още не разбирам какво общо има това с мен.

Тогава Шим се оригна мощно, твърде мощно за човече с такива размери. Малкият великан обаче сякаш не се усети, очевидно забравил и за мен, и за Каирпре. Само се потупа по корема и отново се съсредоточи върху меда.

Каирпре развеселено вдигна рунтавите си вежди, но сянката отново се спусна върху лицето му.

— Също както в Делос, във Финкайра не бива да се раждат деца с човешка кръв. Финкайра не принадлежи нито на Земята, нито на Отвъдния свят, макар че е мост помежду им. Понякога от двете страни идват посетители и остават с години, но не могат да нарекат Финкайра свой дом.

Приведох се към него.

— Тръгнах да търся дома си, така че помогни ми да разбера следното: ако майка ми е трябвало да напусне Финкайра, за да ме роди,

къде е отишла? Знаеш ли къде съм роден?

— Зная — отвърна поетът с мрачен тон. — Не там, където трябва.

Дъхът ми секна.

— Казваш, че съм роден във Финкайра, въпреки че имам човешка кръв?

Лицето му ми каза всичко.

— Значи ли това, че съм в опасност?

— По-голяма, отколкото предполагаш.

— Как е станало? Нали каза, че е забранено?

— Мога да ти обясня какво, но не и защо — отвърна Каирпре и се почеса по темето. — Ето как стана. Родителите ти познаваха древния закон и знаеха, че Ельн трябва да отплата другаде, за да роди. Знаеха още и че на тръгване от Финкайра никой не може да бъде сигурен, че някога ще се завърне. Както знаеш, пътят дотук не е обикновен. Понякога портите са отворени, друг път — не. Мнозина, напуснали острова с отчаяната надежда да се върнат, откриват само късче мъгла. Други посрещат смъртта си в бурното море. *Знае се само, че не пътуваме с никого рамо до рамо.*

Той поклати глава.

— Майка ти и баща ти много се обичаха и не искаха да се разделят. Ако Туата не бе заповяддал на баща ти да остане, вярвам, че щеше да отплата с нея. Освен това подозирам, че Ельн е усещала назряващата опасност и не е искала да го остави. Затова се забави... твърде много. Когато най-накрая склони да отплата, вече беше в деветия месец.

По гърдите ми се разля топлина и аз сведох очи. Под туниката ми Галатор слабо светеше, чертаейки кръг от зелена светлина около сърцето ми. Бързо го прикрих с надеждата Каирпре да не го забележи и да прекъсне разказа си.

— Скоро след като корабът отплата, ужасна буря разбрърка вълните. След Одисей малцина мореплаватели са оцелявали в такава стихия. Обруленият кораб почти потъна и се върна на брега. Същата нощ, скрита сред отломките, майка ти роди.

Той мълкна и се замисли.

— Нарече момчето Емрис, келтско име от родните й земи.

— Значи това е истинското ми име?

— Не непременно! Истинското ти име може да не е онова, което ти е дала майка ти.

Кимнах с разбиране.

— „Емрис“ винаги ми е звучало чуждо, но как да открия истинското?

Хълтналите очи ме изгледаха внимателно.

— Животът ще го открие вместо теб.

— Не те разбирам.

— Ако имаш късмет, с времето ще разбереш.

— Истинското ми име е тайна, но поне вече знам, че мястото ми е във Финкайра.

Каирпре поклати посивялата си глава.

— Хем е така, хем не е.

— Но нали съм роден тук!

— Родината невинаги е там, където ти е мястото.

Ядосах се и извадих Галатор изпод туниката си. Скъпоценният камък в центъра му сияеше слабо, но улови отблясъците от огъня и бясно се разгоря.

— Тя ми даде този медальон! Той не доказва ли, че мястото ми е тук?

Под рошавите вежди очите на Каирпре се изпълниха с тъга.

— Мястото на Галатор е тук, да. За теб не зная.

— Трябва ли да унищожа замъка, краля и армията му, преди да ми кажеш дали мястото ми е тук? — разгневено попитах аз.

— Може би един ден ще ти кажа — спокойно отвърна поетът. —

Ако ти ми кажеш същото.

Ако не думите, изражението му ме поуспокои. Пъхнах амулета обратно под туниката си и, усетил познатата болка между плещките, се протегнах, за да я разсея.

Каирпре ме наблюдаваше с разбиране.

— Значи и ти усещаш болката. Е, в това със сигурност си син на Финкайра.

— Болката в раменете ли? Тя какво значение има?

— Има огромно значение — отвърна той. Забеляза объркването ми, облегна се, сплете пръсти върху коляното си и отново заразказва:

— Много, много отдавна жителите на Финкайра ходели по земята, също както сега, но умеели и нещо друго. Умеели да летят.

Очите ми се разшириха.

— Между плещките си имали прекрасни бели криле, поне така твърди легендата. Можели да летят с орлите и да се носят сред облаците. *Бели крила, безкрайни небеса.* Можели да се издигат високо над Финкайра и дори над земите отвъд.

За миг почти усетих повея от крилете на смелия ястреб, устремен надолу, преди да кацне на рамото ми. Беля толкова обичаше да лети! Липсваше ми, почти колкото Рия.

Усмихнах се тъжно на Каирпре.

— Значи сънародниците ми са имали и дяволски уши, и ангелски криле.

Каирпре се развесели.

— Поетично казано, да.

— Какво станало с крилете им?

— Изгубили ги, но не знам как. Тази история не е оцеляла, макар че с радост бих разменил за нея половината си библиотека. Каквото и да се е случило, било е толкова отдавна, че повечето от нас изобщо не са чували, че предците им са можели да летят. А ако са го чували, смятат, че не е вярно.

Внимателно наблюдавах поета.

— Ти обаче вярваш.

— Да.

— Познавам още някого, който би повярвал. Моята приятелка Рия. Тя много би искала да полети — рекох аз и прехапах устни. — Първо обаче трябва да я спася. Ако още е жива.

— Какво ѝ се е случило?

— Отвлякоха я таласъми! Измами ги, за да отведат нея вместо мен, макар че всъщност искаха Галатор. Сигурно вече са я отвели в Замъка под Покрова.

Каирпре се намръщи и наведе глава. Под този ъгъл приличаше на строга статуя с лице от камък, а не от плът. Накрая проговори, а звучният му глас изпълни цялата стая.

— Чувал ли си пророчеството за танца на великаните?

Опитах се да си припомня точните думи.

— „Едва щом в залата затропат великани, стените...“

— До една.

— „Стените до една на пух и прах ще станат.“ Само че нямам никакъв шанс да го унищожа! Мога само да се надявам да спася приятелката си.

— А ако за това трябва да унищожиш Замъка под Покрова?

— Тогава всичко е загубено.

— Несъмнено си прав. Ако унищожиш замъка, ще отървеш Финкайра от Рита Гаур, а нито той, нито Стангмар ще го допуснат! Това би било невъзможно дори за воин като Херкулес, даже ако е въоръжен с могъщо оръжие.

Хрумна ми нещо.

— Может би Галатор е ключът! Нали е последното Съкровище, което търси Стангмар?

Каирпре поклати глава и дългата му грива се развя около раменете.

— Знаем много малко за Галатор.

— Можеш ли поне да ми кажеш какви сили притежава?

— Не. Освен че според древните текстове са „непознаваеми“.

— Изобщо не ми помогаш.

— За съжаление си прав.

Тъжното лице на Каирпре се озари от мимолетна усмивка.

— Мога обаче да ти споделя моята теория за Галатор.

— Говори!

— Вярвам, че силите му, каквито и да са те, отвръщат на любов.

— На любов?

— Да — отвърна поетът и затършува сред книгите. — Не се изненадвай толкова! Историите за силата на любовта са тъй многобройни. Вярвам например че любовта кара Галатор да свети. Помниш ли за какво говорехме, когато засия под туниката ти?

Поколебах се.

— За... за майка ми?

— Да, за Сапфирооката Ельн. Жената, която толкова те обичаше, че се отказа от всичко в живота си, за да спаси твоя. Ако искаш да знаеш цялата истина, запомни, че затова майка ти напусна Финкайра.

Дълго не намерих думи. Накрая, изпълнен със съжаление, рекох:

— Какво магаре съм бил! Така и не я нарекох „майко“, пренебрегвах болката ѝ заради своята. Да можех да ѝ кажа колко съжалявам!

Каирпре сведе поглед.

— Докато си тук, няма да получиш тази възможност. Когато замина, тя се закле, че никога няма да се върне.

— Не е трябвало да ми дава Галатор. Не зная нито как действа, нито на какво е способен.

— Казах ти каква е моята теория.

— Твоята теория е лудост! Твърдиш, че любовта го кара да свети, нали? Е, нека ти кажа, че откакто съм във Финкайра, това се е случвало само още веднъж. В присъствието на кръвожаден паяк!

Каирпре застина.

— Великата Елуса ли?

— Да.

Той почти се усмихна.

— Но това потвърждава теорията ми! Не се подвеждай по ужасяващия й вид. Любовта на Великата Елуса е голяма колкото апетита ѝ.

Свих рамене.

— Дори да си прав, каква полза от това? Няма да ми помогне да спася Риа.

— Решен ли си да я последваш?

— Да.

Той свъси вежди.

— Знаеш ли колко нищожни са шансовете ти?

— Имам някаква представа.

— Не, нямаш!

Каирпре се изправи и закрачи напред-назад по тясната пътека между книгите. Без да иска, бутна един огромен том, изрисуван със злато и той се стовари на пода сред облак прах. Старецът се наведе се да го вдигне и докато тъпчеше откъснатите страници обратно между дебелите корици, погледна към мен.

— Напомняш ми на Прометей, тъй уверен, че може да задигне божествения огън.

— Не съм толкова уверен. Знам само, че трябва да опитам, освен това Прометей в края на краищата успява, нали?

— Да! — възклика поетът. — И плаща за това с вечни изтезания, прикован на скала, където орел разкъсва черния му дроб отново и отново.

— Докато не го спасява Херкулес.

Каирпре се изчерви.

— Явно твърде добре съм научил майка ти! Прав си, накрая Прометей намира свободата си, но грешиш, ако и за миг допускаш, че ще имаш същия късмет! Във владенията на Стангмар покажеш ли се, вече си в опасност! Разбери ме, ако отидеш в Замъка под Покрова, всички саможертви на майка ти ще са били напразни.

Скръстих ръце. Определено не се чувствах смел, но решението ми беше твърдо.

— Трябва да се опитам да спася Риа.

Крачките му замряха.

— Упорит си колкото майка си!

— Май ми направи комплимент.

Той поклати глава, победен.

— Добре тогава. Пренебрегваш предупрежденията ми. *Дъхът избледнява, смъртта приближава.* Е, нека поне ти дам съвет, който би могъл да ти помогне.

Изправих се.

— Какъв съвет?

— По-вероятно е само да ускори гибелта ти.

— Моля те, говори.

— В цяла Финкайра има само едно създание, което може да ти помогне да проникнеш в замъка, макар че се съмнявам дори тя да може да те спаси оттам нататък. Силите ѝ са древни, много древни и извират от същия източник, дал началото на великанската раса. Затова Стангмар се страхува да я нападне и дори самият Рита Гаур предпочита да не я закача.

Каирпре се доближи, газейки през морето от книги.

— Дали ще реши да ти помогне, не знае. Никой не знае, защото привичките ѝ са колкото тайнствени, толкова и непредсказуеми. Не е нито добра, нито зла, нито приятел, нито враг. Тя просто е. Легендите я наричат Домну, което значи Тъмна орис. Истинското ѝ име, ако някога е било известно, е изгубено във времето.

Той хвърли поглед към Шим, който спеше дълбоко на полицата, пъхнал ръка в един празен буркан.

— Работата е там, че с малкия ти приятел може да нямате удоволствието да я видите. Влизането в бърлогата ѝ е изключително

опасно — обясни той и добави под нос: — Макар и не колкото излизането.

Аз леко потреперих.

— За да я намерите, трябва да тръгнете преди изгрев. Зората вече едва-едва мъждука сред нарастващия мрак, но си остава най-добрият ви водач. Малко по на север от изгрева ще видите дълбок проход между двета най-високи хребета.

— Към него ли да тръгнем?

Каирпре кимна утвърдително.

— И гледай да не го пропуснете. Подминете ли го от север, ще се озовете наред най-големия военен лагер на Стангмар.

Поех си дълбоко дъх.

— Няма такава опасност.

— Подминете ли го от юг, ще попаднете в още по-голяма беда, защото там е Призрачното тресавище.

— И такава опасност няма.

В този миг Шим изхърка с такава сила, че книгите сякаш подскочиха стреснати на рафтовете си, а с тях — и ние.

Поетът се научумери, но продължи:

— Няма да е лесно да минете през прохода, вардят го воини-таласъми. Не зная колко са, но дори един би ви докарал сериозни неприятности. Можете само да се надявате, че в последно време не очакват оттам да минават пътници и не са особено бдителни. Може да успеете да се промъкнете край тях.

— А след това?

— Продължавате право надолу по оттатъшния склон. Внимавайте да не се отклоните, преди да сте стигнали до един стръмен каньон. Някога там се носеха десетки орли, но сега е по-мрачен и от беззвездна нощ. Завийте на юг и следвайте каньона до ръба на Призрачното тресавище. Стигнете ли дотам, ще откриете бърлогата на Домну, но не преди да срещнете други създания, странни почти колкото нея.

Отново седнах с разтреперани колене.

— Как изглежда бърлогата?

— Нямам представа. Онези, които се отправиха натам, така и не се върнаха, за да я опишат. Мога само да ти кажа, че според легендите Домну обожава игрите и облизите... и мрази да губи.

Каирпре се наведе, премести купчина книги и покри оголеното място с една овча кожа. После тъжно рече:

— Ако не си се отказал от хрумването си, по-добре си почини. Скоро ще се разсъмне.

Той замислено разгледа лицето ми.

— От белезите по страните ти и погледа в очите ти разбирам, че не за пръв път показваш смелост. Може би съм те подценил. Може би притежаваш скритите сили на предците си, и не само тях.

Пренебрежително махнах с ръка.

— Ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че не съм достоен за предците си! Нямам вълшебни сили, не и такива, които мога да използвам. Имам само неуврояла глава на раменете и Галатор на шията.

Старецът замислено потърка брадичката си.

— Времето ще покаже, но ето какво ще ти река — когато влезе в дома ми, търсех решението в някой забравен том. Сега се чудя дали не се крие в някой забравен човек.

Уморено се изтегнах на овчата кожа. Известно време останах буден и наблюдавах танца на огъня по стените от книги, по папирусовите свитъци и купищата ръкописи. Каирпре седеше на стола с високата облегалка, погълнат от четивото си.

„Ето къде майка ми е научила преданията, които ми разказваше.“ У мен се надигна желание да остана дълго в тази стая, да отпътувам натам, където ме отведат безбройните страници. Навсярно някой ден щях да го сторя, но знаех, че първо трябва да отида другаде. И да тръгна преди изгрев-слънце.

30

Т'ЕИЛЕАН И ГАРЛАТА

Шим объркано сбърчи крушовидния си нос.

— Защо се казва Домино? Това много странностно.

— Домну — поправих го аз и се надигнах от овчата кожа. — Казах ти всичко, което зная, а то не е много.

Каирпре спреше дълбоко в стола си с три отворени книги в скута. Дългата сива коса се сипеше по лицето му като водопад.

— Време е да тръгваме.

Погледът на Шим се насочи към долапа, чийто рафтове лъщяха от разиспан мед.

— Аз не иска тръгва оттук.

— Не е нужно да идваш. Ще те разбера, ако поискаш да останеш. Розовите му очи светнаха.

— Наистина, честно, не лъжеш?

— Да. Сигурен съм, че Каирпре ще се грижи добре за теб, въпреки че не му е останала много храна.

Малкият великан премлясна. Вдигна очи към дървената стълба и свъси чело.

— Но ти отива?

— Отивам. Веднага.

Няколко секунди изучавах малкото лице. Шим не беше толкова лош спътник, колкото очаквах. Взех една от дланите му в своята.

— Където и да отидеш, дано там има много мед.

Шим се намръщи.

— Аз не иска тръгва.

— Знам. Сбогом.

Пристъпих към стълбата и стиснах едно от износените ѝ стъпала.

Шим дотича и подръгна туниката ми.

— Но и не иска остане.

— Най-добре е да останеш.

— Не ме ли искаш?

— Ще бъде опасно за теб.

Шим презрително изсумтя.

— Ти нямаш да кажеш това, ако аз бил истински великан, голям и силен. Тогава ти щял моли да дойда.

Усмихнах се тъжно.

— И така да е, пак те харесвам такъв, какъвто си.

Дребосъкът изкриви лице.

— А аз не! Аз още иска бъде голям. Колкото най-високосното дърво!

— Знаеш ли, веднъж Рия ми се ядоса и ми каза „Просто бъди себе си“. От време на време се замислям за това. По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, но тя имаше право.

— Ами! Не и ако не харесва себе-то, което си.

— Слушай, Шим. Разбирам те добре, повярвай ми. Просто се опитай да се почувствуваш добре в кожата си.

Спрях се, изненадан, че точно аз изричам такива думи. Хвърлих последен поглед към претъпканите с книги рафтове и се заизкачах нагоре.

Докато се провирах през вратата в пъна, огледах източния хоризонт. Докъдето поглед стига се ширеше ронлива, червеникавокафява пръст, осияна с мършави дръвчета и шипкови храсти. Нямаше птици, които да посрещнат изгрева, но контурите на Мрачните хълмове вече светлееха, макар самите те да бяха черни като въглен. На север от мъждивата светлина различих две остри възвищения, разделени от тясна пролука. Проходът.

Застанал до пъна, аз се съсредоточих върху скалите и се опитах да запаметя разположението им. Не исках да пропусна точното място, а не можех да бъда сигурен, че ще продължи да се вижда през целия ден.

Видях тоягата си на земята и се наведох да я взема. Възлестият ѝ връх бе студен и хълзгав от поръсилата го роса. Внезапно забелязах върху него няколко дълбоки отпечатъка, очевидно от остри зъби. Нямаше как да разбера какъв звяр ги оставил, но знаех, че не бяха там, когато предишната нощ се спуснах в тунела на Каирпре.

Посегнах да затворя вратата, когато оттам се показва кръглият нос на Шим. Постепенно през отвора се измъкна и малкото му телце.

— Аз идва.

— Сигурен ли си? — попитах аз и му показах тоягата. — Не знам какво я е дъвкало нощес, но може би още е наблизо.

Шим преглътна, но не каза нищо. Размахах ръка към слабо осветения хоризонт.

— За да намерим Домну, трябва да минем през онази пролука в Мрачните хълмове. Нямаме право на грешка, от едната страна ни чака армия от таласъми, от другата — Призрачното мочурище.

Малкият великан наби крачета в земята.

— Ти няма мен остави.

— Добре тогава, ела.

Прескоих поточето до пъна и поех към прохода, а Шим заприпка след мен.

До края на сутринта — ако тези сумрачни часове можеха да се нарекат сутрин — вървяхме през откритата тундра, а земята хрущеше под краката ни. Не следвахме нито пътища, нито пътеки, макар да прекосихме няколко, празни като опожареното селце.

Разговорите ни бяха редки като растителността и почти толкова унили — и двамата знаехме, че някой от съюзниците на Стангмар лесно може да ни забележи. Дори когато бръкна в джоба на ризата си и ми предложи парче хляб-амброзия от долата на Каирпре, Шим не продума. Кимнах с благодарност и продължихме напред.

Склонът, водещ към Мрачните хълмове, постепенно ставаше все по-стръмен, а аз се стараех да не губя ориентация. Проходът вече не се очертаваше на фона на бледата светлина, която трябваше да ми за залез, но все пак успявах да го различа. Вместо като пътепоказател, все по-ясно го възприемах като предвестник на беди. Ами ако минехме през прохода и някак се доберяхме до Замъка под Покрова само за да открием, че Рия не е там? Или още по-лошо — че е там, но е мъртва?

От време на време се натъквяхме на оскудни доказателства, че наоколо са живели хора. Тук стара къща, там порутена кошара, безжизнени като всичко наоколо. Гниеха като кости на плаж. Ако все още имаше хора, те с нищо не се издаваха. И някак се прехранваха без дървета, градини или каквато и да е друга зеленина.

Внезапно долових мътно зелено петно отпред. Помислих, че слабото зрение ми играе номера и се взрях по- внимателно. Цветът изглеждаше истински и ярко изпъкваше сред плъзналото навсякъде ръждивокафяво и сиво. Щом наближих, стана по-наситен. Долових и

очертанията на засадени в спретнати редове дървета с натежали от плод клони.

— Овоощна градина! Не е за вярване!

Шим потърка носа си.

— Вижда ми се опасно.

— Виж там — вдигнах ръка аз и посочих една четвъртита форма зад дърветата. — В онзи процеп в хълма има колиба.

— Аз мисли по-добре стоим надалеч. Съвсем, напълно, абсолютно.

Дали защото дърветата ми напомниха за дните в Друма, или защото колибата ми напомни за жената, за която вече знаех, че е моя майка, реших да се оставя на любопитството си и сведох поглед към Шим.

— Ако искаш, изчакай ме тук. Аз ще се доближа.

Шим ме изпроводи с поглед, като ругаеше под нос.

След няколко секунди ме догони и аз спрях.

— Замириса ли на мед ли?

— По-скоро на таласъми — изсумтя той и нервно се озърна през рамо. — И да не са тук, не са далече.

— Сигурно е така. Няма да се застояваме, обещавам. Само колкото да видим кой живее тук.

Щом наблизихме, различих груба каменна стена. И тя, и колибата бяха от сив камък, осеян с ръждивочервени лишеи. От дупките и срутванията си личеше, че отдавна не са били поправяни. Изронената стена обгръщаше дърветата, а те — колибата, покривайки клоните, стените и покрива й с водопад от клони. Под тях забелязах няколко зелени лехи, обсипани с разноцветни цветчета.

Приклекнах, Шим също и двамата запълзяхме напред. Край нас се понесе свеж аромат на мокри листа и току-що разцъфтели пъпки. Дадох си сметка колко отдавна бях усетил уханието на живот за последен път. И осъзнах, че това не са просто овошки. Беше градина.

Точно тогава от колибата излязоха две фигури, сиви като каменната стена и тръгнаха към най-близката леха с несигурни стъпки. Движеха се в странен ритъм — щом единият гръб се изправеше, другият се превиваше, щом едната глава се надигнеше, другата се скриваше. И макар че в движението им нямаше синхрон, ми се сториха неразривно свързани.

Когато се приближиха, видях, че са стари, много стари. По раменете им се сипеха прошарени коси, а кафявите им роби без ръкави висяха прорити и избледнели. Ако гърбовете им не бяха тъй превити, положително щяха да бъдат много високи. Само ръцете им, кафяви и мускулести, изглеждаха по-млади от собствениците си.

Щом стигна до първата леха — зеленчукова, доколкото виждах — двойката се раздели. Жената, чиито високи скули ми напомниха за майка ми, се наведе за торба със семена и започна да сади, а мъжът, чиито дълги мустаци се вееха като знамена край брадичката му, взе една кошница и закуцука към дърво, отрупано със спираловидните плодове, които бях опитал под вълшебната шомора. Внезапно той рязко спря и бавно се обърна към мястото, където се спотайвахме. След малко проговори с нисък, хриплив глас, без да сваля поглед от нас:

— Гарлата, имаме гости.

Старицата вдигна очи. Лицето ѝ се сгърчи от тревога, но тя отвърна спокойно, с дрезгав от старост глас:

— Нека се покажат тогава, няма от какво да се боят.

— Аз съм Т'еилеан — обяви мъжът. — Ако идвate с мир, добре сте дошли.

Бавно подадохме глави, а аз се изправих и опрях тоягата си в земята. Дланта ми докосна дървото там, където нощес го бяха дъвкали зловещите зъби и за миг ме обля хлад. Междувременно Шим застана до мен и изправи рамене, макар че над стената се виждаха единствено очите и щръкналата му коса.

— Идваме с мир.

— А как се казвате?

Поколебах се.

— Наши имена тайна, тях никой не знае — заяви Шим и, за по-сигурно, добави: — Даже ние.

Т'еилеан се усмихна с крайчеца на устните си.

— Разбирам предпазливостта ти, малки пътнико, но както каза и съпругата ми, при нас няма от какво да се боите. Ние сме най-обикновени градинари и нищо повече.

Прескочих стената, като се стараех да не смачкам крехките жълти зеленчуци, които растяха от другата ѝ страна. Подадох ръка на Шим, но той я отблъсна и сам се изкатери по камъните.

Т'еилеан отново стана сериозен.

— Сега е опасно да пътувате из Финкайра. Вие сте или много смели, или безразсъдни.

Кимнах.

— Времето ще покаже. А вие? Щом е опасно да пътуваме дотук, животът на това място сигурно е още по-опасен.

— Съвсем вярно — отвърна Т'еилеан и повика Гарлата при себе си, — но къде да отидем? С жена ми живеем тук заедно от шейсет и осем години. Корените ни са дълбоки колкото тези на дърветата — той посочи към простицкия им дом и добави: — И съкровища не притежаваме.

— Не и такива, които да могат да бъдат откраднати — уточни Гарлата и хвана мъжа си под ръка. — Съкровищата ни са по-големи от всеки сандък, по-скъпоценни от всянакви бижута.

Т'еилеан кимна.

— Права си, мила моя — той се наведе към мен и се усмихна пакостливо. — Винаги е права, дори когато греши.

Гарлата го изрита силно по пищяла.

— Ауу! — извика той и заразтрива удареното място. — За шейсет и осем години как пък не се научи на обноски!

— За шейсет и осем години съм се научила да те чета като отворена книга — заяви Гарлата и го погледна в очите. После бавно се усмихна. — И все пак онова, което виждам, още ми харесва.

Тъмните очи на стареца проблеснаха.

— Хайде сега, ами гостите? Желаете ли да поседнете? Да хапнете?

Поклатих глава.

— Боя се, че нямаме време да седим — отвърнах аз и посочих спираловидните плодове на най-близкия клон. — Макар че бих приел един от тези. И преди съм ял от тях и бяха чудесни.

Т'еилеан посегна нагоре и едрата му сбръчкана длан откъсна един плод с изненадваща ловкост. Докато ми го подаваше, той рече:

— С удоволствие ще ти го дам, но съм сигурен, че досега не си ял ларкон.

Объркан, аз поклатих глава.

— Тези плодове не растат никъде другаде във Финкайра — обясни градинарят със сериозен глас. — Преди години, дълго преди да

се родиш, възвищенията край Несекващата река бяха осияни с такива дървета, но те не оцеляха след Покварата, връхлетяла останалите ни земи. Това е последното.

Отхапах и слънчевият вкус отново избухна в устата ми.

— Този плод расте и на още едно място, там го опитах.

— Къде? — в един глас попитаха Т'еилеан и Гарлата.

— В Друма, на дървото шомора.

— Шомора? — удивено повтори Гарлата. — Наистина ли си бил при най-рядкото от всички дървета?

— Да. Една приятелка ме заведе.

Т'еилеан приглади рехавата си брада.

— Ако това е вярно, значи имаш изключителна приятелка.

Лицето ми се стегна.

— Така е.

Лек бриз раздвижи клона над мен и зелените листа прошумоляха. Заслушах се за миг. Чувствах се като човек, който от дни не е пил вода и най-сетне дочува ромоленето на поток. Ненадейно Шим протегна ръка и дръпна плода от ръката ми. Преди да възразя, той лакомо си отхапа — два пъти.

Изпепелих го с поглед.

— Не знаеш ли как се пита?

— *Мммффф* — изломоти малкият великан с пълна уста.

Очите на Гарлата развеселено блеснаха. Тя се обърна към съпруга си и рече:

— Изглежда не само на мен ми липсват обносци.

— Права си — отвърна той, изкуцука встрани и добави също толкова развеселено: — Както винаги.

Гарлата се засмя, хвана клона със силната си ръка, откъсна втори плод и ми го подаде.

— Ето. Започни отначало.

— Изключително сте щедра, особено ако това е последното такова дърво на изток от Друма — благодарих аз, подуших тръпчивия ларкон, отхапах и отново се насладих на познатия слънчев вкус.

— Как така градината ви тъй добре устоява на Покварата? — попитах аз. — Това е чудо.

Двамата се спогледаха и изражението на Т'еилеан стана суроно.

— Едно време всички земи наоколо бяха такива, но ужасният ни крал промени това.

— Гледката ни късаше сърцата — рече Гарлата, а гласът ѝ изневери.

— Покровът на Стангмар скрива слънцето — продължи старецът. — Все повече, с всеки изминал месец. Мракът нараства заедно със силата на Замъка под Покрова. Междувременно кралската армия се смърт навсякъде, унищожава цели села. Хората избягаха в планините далеч на запад или напуснаха Финкайра. От тази страна на реката едно време растеше огромна гора, забележителна като Друма. Няма я вече. Дърветата, които не бяха отсечени или опожарени, заспаха завинаги и никога вече няма да продумат. В тези равнини дори почвата, която не е подгизнала от кръв, доби нейния цвят. А Цъфтящата арфа, която би могла да събуди земята за нов живот, ни бе отнета.

Той сведе поглед към загрубелите си ръце.

— Държал съм я само веднъж, като момче, но след всичките тези години още не мога да забравя докосването на струните ѝ, вълнението от мелодията ѝ. Загубихме толкова много! — изкриви лице той и посочи пукнатината в хълма зад колибата. — Виж никога веселия ни извор! Тече едва-едва. Пресъхна земята, пресъхнаха и водите, които я хранеха. Половината ми ден минава в носене на вода.

Гарлата хвана ръката му.

— Аз пък по цял ден обикалям сухата прерия, за да търся семена, които все още мога да съживя.

Шим сmutено ѝ предложи остатъка от плода, който ядеше.

— Аз съжалява за вас.

Гарлата го потупа по главата.

— Задръж го и не ни съжалявай. Ние сме по-щастливи от повечето хора.

— Така е, така е — съгласи се съпругът ѝ. — Толкова дълго живяхме заедно, отгледахме няколко дървета. Какво друго да си пожелае човек? — усмихна се той и я погледна. — Имаме само още едно желание, да умрем заедно.

— Като Баукис и Филемон — рекох.

— Кои?

— Баукис и Филемон. Герои от една гръцка легенда, която отдавна научих от... майка ми. Искали само да умрат заедно и накрая боговете ги превърнали в дървета, чито разлистени клони се прегръщали навеки.

— Колко красиво — въздъхна Гарлата и погледна съпруга си.
Т'еилеан не продума, макар че ме огледа внимателно.

— Така и не ми казахте — продължих аз, — как оцелява градината ви в тези ужасни времена.

Т'еилеан пусна дланта на Гарлата и разтвори жилестите си ръце към зеленината, корените и цветчетата наоколо.

— Просто я обичаме. Нищо повече.

Кимнах и си представих колко великолепно е било това място преди да го нагази Покварата. Ако тази градина бе едва малка част от някогашното му изобилие, пейзажът сигурно е бил прелестен като самата Друма, пък макар и не толкова див и тайнствен. Място, където бих се чувствал жив. И свободен. И може би дори у дома си.

Гарлата разтревожено ни наблюдаваше.

— Сигурни ли сте, че не можете да останете за малко?

— Не, не можем.

— Тогава трябва много да внимавате — предупреди ни Т'еилеан.

— Таласъмите са навсякъде, вчера по залез-слънце, докато се връзах с водата, видях двамина. Влачеха някакво безпомощно момиче.

Сърцето ми спря.

— Момиче ли? Как изглеждаше?

Беловласият мъж явно се измъчваше.

— Не можех да се доближа, щяха да ме видят, но докато ги наблюдавах, ми се прииска да ги нападна.

— Радвам се, че не си го направил — каза жена му, а Т'еилеан вдигна пръст към мен.

— Момичето беше на твоята възраст, с дълга къдрава кестенява коса и носеше дреха, направена сякаш от преплетени лози.

Шим и аз ахнахме.

— Риа — прошепнах едва-едва. — Накъде отиваха?

— Няма съмнение — унило отвърна старецът, — вървяха на изток. И щом са оставили момичето живо, значи Стангмар иска сам да се разправи с него.

Гарлата простена.

— Само като си помисля — младо момиче в онзи ужасен замък!
Опипах камата през плата на торбичката си.

— Трябва веднага да тръгваме.
Т'еилеан взе ръката ми и я стисна с неочеквана сила.
— Не знам кой си, младежо, нито накъде си тръгнал. Но
подозирам, че също като семената ни у теб има много повече,
отколкото издава видът ти.

Гарлата отново докосна главата на Шим.

— Мисля, че същото важи и за това човече.

Не отвърнах, макар че се зачудих дали биха казали същите мили
думи, ако ни познаваха по-добре. Въпреки това докато прескачах
стената, ми се прииска някой ден да ги видя отново. Обърнах се да им
помахам, те също ми помахаха и продължиха работата си.

Усетих, че Галатор се е затоплил на гърдите ми. Надникнах под
туниката си, видях, че сърцето му слабо сияе... и разбрах, че теорията
на Каирпре е самата истина.

31

И СЕ ЧУ ПИСЪК

Няколко часа вървяхме към прохода, а тоягата ми ритмично почукваше по сухата пръст и мъртвите треви. От Мрачните хълмове духаше студен вятър, острите му пориви жилеха като плесници. Шим се стараеше да не изостава, но няколко пъти трябваше да му помогам да се отскубне от бодлив храст или да прехвърли стръмен склон.

Колкото повече се изкачвахме, толкова по-яростен ставаше вятърът. Скоро така свирепо ни блъскаше, че ръката, с която държах тоягата, вместо да пулсира от болка, започна да изтръпва и скоро стана безчувствена като дърво. В лицата ни се забиваха късчета лед и аз вдигнах свободната си ръка, за да защитя бузите и незрящите си очи.

Късчетата се превърнаха в игли, после в остри чирепи, а накрая в ками. В този момент Шим, който не се беше оплаквал, откакто напуснахме градината, започна жално да скимти. Аз обаче го чувах само в затишията между поривите, които ставаха все по-чести и свирепи.

Все още беше достатъчно светло и вторият взор ми помагаше, но ледената вихрушка и вдигнатата от вятъра пръст ме объркаха. Ненадейно се препънах в някаква плоска издатина, паднах с вик на земята и изтървах тоягата си. Допълзях разтреперан до издатината, за да ме скрие поне малко от бурята, а Шим се уви в гънките на туниката ми. Останахме там няколко минути, които ни се сториха безкрайни като седмици, а зъбите ни тракаха от студ.

Постепенно бурята утихна. Виещият вятър ни връхлетя още няколко пъти и най-сетне отстъпи. Въздухът не ни се стори по-топъл, но телата ни лека-полека се съживиха. Раздвиших ръцете си и усетих иглички в длани и пръстите си, а Шим колебливо подаде глава от туниката ми — рошавата му коса бе пълна с ледени висулки.

Веднага разбрах, че издатината, която отчасти ни бе предпазила, е просто огромен пън. Всъщност бяха хиляди, хълмовете бяха осияни с тях. Делеше ги само обширна мрежа от ерозирали дерета. Макар и

заскрежени, пъновете не искряха. Просто си стояха там, безжизнени като погребални могили.

Значи... това бе останало от огромния лес, за който ни каза Т'еилеан. „*Кралската армия се смърт навсякъде*“.< Думите на стареца се вдигнаха като призраци от гниещите пънове, от кървавочервената пръст и от оголелите хълмове.

С Шим се спогледахме и без да продумаме, се изправихме върху замръзналата земя. Вдигнах тоягата си и отчупих парче лед от върха ѝ. Намерих отново пролуката, прекрачих крехките останки от един клон и тръгнах нагоре по хълзгавото възвишение. Шим ме последва, мърморейки под нос.

С напредването на деня продължихме да се изкачваме по хълмове, осияни с безброй пънове и пресъхнали потоци, а небето все повече се смрачаваше. Скоро проходът изчезна, погълнат от непрогледната тъмнина. Можех да разчитам само на спомените си за разположението на двете остри скали, макар че и те избледняваха.

Бавно набирахме височина. Въпреки сумрака, сред пъновете и мъртвите клони успях да забележа няколко мършави дървета. Силуетите им приличаха на сгърчени от болка хора. Познах едното по кората — беше бук. Доближих се, опрях длан на ствола и издадох шумолящите звуци, на които ме бе научила Рия в Друма.

Букът не отвърна.

Опитах отново, но този път си представих пълното с живот и дихание присъствие на здраво дърво. Могъщите му корени, вбити в почвата, протегнатите към небето клони, гърлената песен, която плъзва по ствола и оживява всеки лист.

Може би само си въобразявах, ала ми се стори, че долавям съвсем леко потрепване сред най-високите клони. Дори да бях прав, дървото бързо застинава отново.

Отказах се и пак провлачих крака нагоре. По петите ми пъхтеше Шим. Докато изкачвахме склона, земята ставаше все по-камениста, а светлината избледняваше. Небето почерня, а пъновете и скалите край нас се сляха със сенките.

Вторият ми взор бързо ме оставяше, но аз продължавах упорито да се вглеждам и внимателно да се вслушвам. Знаех, че и най-беглото движение може да се окаже предупреждение за атака — единственото,

на което можех да разчитам. Опитвах се да не се препъна в някой камък или клон и стъпвах все по-неуверено.

Отпред различих едва видима пролука между две тъмни скали, посегнали към мастиленото небе. Дали не беше проходът? Приближих се възможно най-тихо. Внезапно спрях, застинах като някое от кривите дървета и се вслушах.

Шим изпълзя до мен.

— Ти чува това?

— Не съм сигурен — прошепнах аз. — Стори ми се, че долавям нещо пред нас.

Изминаха няколко минути. Чувах само дишането ни и бълскането на собственото си сърце.

Накрая леко побутнах Шим по лакътя.

— Да вървим — прошепнах аз, — но по-тихо. Таласъмите са наблизо.

— Оooo — простена Шим. — Аз уплашен. Съвсем, напълно, аб...

— Тихо!

От сенките долетя дрезгав вик, затрополиха крака. Пламнаха факли и разпръснаха тъмнината.

— Таласъми!

Хукнахме към скалистия хребет. Под краката ни пухаха клони, тръни деряха прасците ни. Точно зад нас чувах тежкия дъх на таласъмите, дрънченето на броните им и съскането на факлите.

С Шим се носехме по скалите, като се опитвахме да не се спъваме, а мракът ни притискаше от всички страни. Нито знаехме, нито ни вълнуваше накъде бягаме. Усещахме само, че таласъмите ни настигат.

В отчаян опит да ги заблудя свих рязко встрани. Шим ме следваше плътно и двамата пресякохме хребета. Гледката пред нас смрази кръвта ни. На фона на мрачното небе чак до хоризонта се простираха още по-мрачни хълмове. Най-лошото беше, че долината под нас бе непрогледно черна, осияна със стотици дребни светлинки. Знаехме, че таласъмите са по петите ни, и въпреки това се поколебахме за миг.

Между главата ми и върха на тоягата профуча копие и падна на земята след хор от дрезгави проклятия, но ние вече се носехме надолу

по склона. Препънах се в някаква скала и се преметнах през глава. Шим изчака да се изправя и да грабна тоягата, после двамата нахлухме в тъмната долина.

Мракът ни заля като вълна, а мократа земя омекна под краката ни. Застоялият въздух вонеше. Не след дълго джапахме през поле от бълбукаща тиня, покрито от огромна локва вода.

Внезапно спрях и Шим се блъсна в гърба ми.

— Ти защо спира? — раздразнено попита той.

— Слушай.

— Аз не чува нищо, освен туптене на ожулен мой нос.

— Именно. Таласъмите спряха някъде зад нас.

— Ти прав — кимна малкият великан и неспокойно подуши въздуха. — Мисли ли, че ги е страх дойдат тук?

В кожените ми ботуши се просмука нещо студено.

—莫 же би това е... Призрачното тресавище.

Вместо отговор в далечината изникна трептяща светлинка и застина в мрака, сякаш за да ни разгледа. Появи се втора, после трета. Скоро из въздуха се носеха поне двадесетина и бавно се приближаваха.

Шим стисна ръката ми.

Надигна се смрад на гниеща риба. Задавих се, белите ми дробове се разбунтуваха, но с наблизаването на светлинните тя се засилваше. Разнесе се тъничък, нестроен вой — древно погребално песнопение, пропито със скръб и нестихваща болка. Потръпнах — то сякаш извираше от земята, от светлинките и от вонящия въздух. Идваше и от едната страна, и от другата. От всички посоки наведнъж.

Шим ужасено изписка, пусна ръката ми и побягна по-далеч от скуччените светлинки.

— Чакай! — креснах аз и се хвърлих след него, но след няколко крачки кракът ми се заплете в нещо. Стоварих се по лице в лигава локва, изправих се, измъкнах тоягата си и изтръсках тинята от ръцете си. Воняха на плесен и разложение.

Зловещите светлинки отново се събраха и закръжиха около мен. Воят се засили, заля ме миризма на смърт.

— Шим!

Отговор не последва.

— Шим!

Тогава се чу писък.

Светлините настъпваха и се взираха в мен като десетки очи. Ето как щеше да завърши моето приключение! По-добре да се бях удавил край бреговете на Гuinет, отколкото да загина така, окаян и сам. От пропадналото търсene обаче ме болеше по-малко, отколкото от загубата на Рия. Също като храбрия мерлин, тя бе дала живота си за мен. Аз не заслужавах подобно приятелство, а тя не заслужаваше да умре. Бе толкова жизнена, тъй пълна с мъдрост, която изобщо не разбирах. При мисълта, че съм я загубил, сърцето ми сякаш избухна в пламъци.

Внезапно осъзнах, че Галатор се е разгорял на гърдите ми. Отскубнах го от шията си и го вдигнах високо. Сърцевината му излъчваше искряща зелена светлина и отблъскваше мрака достатъчно надалеч, за да виждам ръката си чак до рамото.

Зловещите светлинки се разколебаха и спряха, воят секна, свеж повей докосна въздуха, а сиянието на Галатор се разрасна. След няколко мига зелената светлина озаряваше цялото ми тяло, както и тоягата.

— Шим! Къде си?

— Тук! — целият подгизнал, той се запрепъва към мен. От гърдите, краката, ръцете и половината му лице се стичаше черна тиня.

Светлинките затрептяха и бавно отстъпиха пред нарастващото сияние, а накрая се скриха в мрака. Воят започна отново, но премина в гневно мърморене.

Окуражен от това отстъпление, продължих напред. На всяка цена щях да пресека тресавището.

С едната ръка държах Галатор над главата си, а с другата стисках тоягата. Накарах Шим да се хване здраво за туниката ми и двамата закрачихме през мочурливите локви. Калта беше лепкава и мека и засмукваше ботушите ми. Внезапно стъпих в плитък ров, стоварих се с плясък във водата и почти изпуснах медальона. Жълтите очи веднага се приближиха, шепотът се усили.

Щом си възвърнах равновесието, заплашителните светлинки пак се дръпнаха. Забавих се, докато измъкна тоягата си от лакомата кал, но накрая тя я пусна с шумно мляскане. С усилие продължихме напред, но си личеше, че Шим няма да издържи дълго. Правеше всичко

възможно да не изостава, но водата му стигаше до кръста и газенето бързо го изморяваше.

Собствените ми крака натежаваха все повече, както и ръката, стисната Галатор. Въпреки това помогнах на малкия великан да се покатери на рамото ми — онова, на което кацаше Беля. Новият ми товар обаче бе много по-тежък от ястrebа.

Всяка крачка ме мъчеше, всеки дъх ме изгаряше. Губех сили, сякаш самото тресавище ги изсмукваше. Рамото ме болеше, тинята по краката на Шим капеше върху лицето ми и изгаряше езика ми с прогнилия си вкус.

Чувствах се все по-слаб, а светлинките все по-смели. Шепотът отново се засили, в ушите ми като че ли виеше глутница вълци. Тресавището сякаш бе безкрайно, далеч отвъд предела на гаснещите ми сили.

Силите ми! Дали да ги използвам? Толкова се нуждаех от тях... и толкова ме плащеха! В ума ми отново лумнаха пламъци. Съскаха към лицето ми, изгаряха плътта ми, изпиваха очите ми.

Внезапно се препънах и паднах на колене, като за малко да изпусна и тоягата, и Галатор. Шим изхлипа и се вкопчи във врата ми. Светлинките се скучиха около нас, за да видят дали отново ще стана.

Напрегнах се с всички сили и се измъкнах от калта.

Опитах се да вдигна Галатор, но той стигна едва до гърдите ми. След още една измъчена крачка пак се препънах, а амулетът се удари в нещо твърдо, вероятно камък. Шим изкрещя, а шепотът почти ме оглуши.

Тогава всичко замлъкна.

32

ТЪМНА ОРИС

— Ти жив?

— Не съм сигурен — отвърнах аз. Седнах и изчаках да се разсее пелената пред втория ми взор. От едната ми страна седеше Шим, а от другата лежеше тоягата ми, покрита с воняща кал.

Личицето на спътника ми се сгърчи от тревога и той ме дръпна за туниката.

— Къде сме?

Огледах се и видях най-странныата стая, в която някога съм бил. Обгръждаха ни полирани каменни стени, под и таван, без нито един прозорец или пролука. Въпреки това синкава светлина озаряваше цялото помещение — бледа и трептяща като свещ, точно преди да угасне. Свещ обаче нямаше.

Потреперих, но не от студ. Не бях сигурен защо, но въздухът тегнеше от зловещи предзнаменования. Сякаш с Шим всеки момент щяхме да се превърнем в нечия вечеря.

Малкият великан се примъкна по-близо до мен.

— Това място страшно. Като тъмница.

— Съгласен съм.

Ненадейно той посочи към единия ъгъл.

— Кокали!

Подскочих стреснато и разгледах потъналата в сенки купчина до нас. Кости, наистина. Оглозгани до бяло.

Различих ребра, крака и немалко черепи. Човешки черепи. Преглътнах с мъка и се зачудих дали скоро и нашите останки ще легнат сред тях.

Забелязах и други купчини, макар и не от кости. Едната, висока почти колкото тоягата ми, беше от тънки сиви каменни плочки. Другата — от полирани дървени топки с различни размери, гравирани с причудливи символи. Някои бяха по-малки от нокът, други — по-големи от глава и явно бяха подредени внимателно, с определена цел. Забелязах куп пръчки, вързани на снопове и подредени по брой и

размер. В далечния край на стаята имаше странни бели кубове с черни точки по стените и макари с черна и бяла вълна, странни морски раковини и метални купи, пълни с камъчета и семена с най-различни форми.

На пода беше постлан дебел килим на червени и черни квадрати. На много от тях стояха дървени фигури, които стигаха до кръста ми. Имаше атакуващи дракони, галопиращи коне, виещи вълци, воюващи таласъми, крале и кралици и други, които не можах да разпозная. В Каир Ведуид бях чувал за игра, наречена „шах“, но тя се играеше на дъска, не на килим. Пък и сред фигурите не би трябвало да има дракони, нито пък таласъми.

На каменната стена срещу нас гъста плетеница от сини знаци трепкаше на бледата светлина. Цялата повърхност беше покрита с колонки от диагонални и вълнообразни линии, точки и завъртулки. Имаше хиляди квадрати, триъгълници и мрежи от кръстосани линии, както и кръгове, разделени на части, като нарязана погача. Виждах и руни, букви, числа и други символи, ситно изписани където има място — над, под и между останалите знаци.

— Жалко — изръмжа дълбок глас зад нас.

Бързо се обърнахме, а през открепнатата врата надникна бледа плешива глава. Вратата бавно се отвори и разкри тяло, обло като главата, облечено в роба, която приличаше на брезентов чувал с джобове. Създанието носеше огърлица от грубо оформени камъни и беше босо. Застинах, очаквайки поредния дух-двойник... или нещо още по-лошо.

Плешиватата глава се наведе към нас, а около триъгълните ѝ уши се накъдри паяжина от бръчици. От средата на челото ѝ като рог стърчеше голяма съсухрана брадавица. В нас за миг се взряха немигащи очи, по-черни и от моите. След това се отвори уста, пълна с криви зъби.

— Много жалко.

Посегнах към тоягата и скочих на крака, което не беше много лесно, защото Шим висеше на коляното ми.

— Кой си ти?

— Едва ли ще доживеят утрешния ден — промърмори странното създание, докато влизаше. — Много жалко.

Гласът ми трепереше, но повторих въпроса си.

— Кой си ти?

Черните очи, на вид ужасно стари, внимателно ме огледаха.

— Труден въпрос, рожбо.

Нешто в думата „рожбо“ ме накара да изтръпна.

— Коя съм аз ли? — продължи създанието, докато бавно обикаляше около нас като лешояд край мърша. — Трудно е да се каже, дори за мен. Днес съм една, утре съм друга.

Сбръчканото лице се приведе към моето и се озъби в разкривена усмивка.

— А ти кой си?

Въздъхнах.

— Истината е, че не съм много сигурен.

— Е, рожбо, поне си честен — отвърна тя и продължи да обикаля около нас, а босите ѝ крака шляпа по камъните. — Може пък да ти кажа кой си, но те предупреждавам, че доста ще се разочароваш. Ти, например, си твърде клощав, за да ми предложиш повече от хапкадве, дори ако добавим приятелчето ти.

Шим се вкопчи още по-силно в крака ми.

— Освен туй, рожбо, ми се виждаш твърде слаб, за да си ми от полза в облога. А *толкова* мразя да губя.

По гръбнака ми премина леден нокът.

— Знам коя си. Ти си Домну.

— Умничък си, рожбо — кимна вещицата, спря да обикаля и поглади плешивата си глава. Явно размишляваше. — Това обаче няма да стигне, за да спечеля облога.

— Какъв облог, за какво говориш?

— О, нищо важно. Просто се обзаложих, че ще оживееш до утре — обясни тя и сви рамене. — Днес, утре, какво значение има кога ще умреш? Не биваше да залагам на теб, но не можах да устоя.

Потреперих, спомнил си думите на Каирпре за това създание, чието име означаваше „Тъмна орис“. „Не е нито добра, нито зла, нито приятел, нито враг. Тя просто е.“

— С кого си се обзаложила?

Домну зашляпа към отсрещната стена, обсипана със странни, трепкащи на светлината знаци. Наплюнчи левия си показалец, той веднага посиня и като го използваше като четка, тя се протегна колкото можеше и прекара вълнообразна линия през един от кръговете.

— Време е да почна на нова стена — изсумтя тя, погледна към нас и добави: — Записвам резултата, рожби. Не обичам да губя, но трябва да си записвам. И по всичко личи, че този облог ще го загубя.

— Искаш да кажеш — намеси се Шим, — че ние умре?

Домну пак сви рамене.

— Точно тъй ми изглежда.

— С кого си се обзаложила? — повторих аз.

— Не го познаваш, макар че той хич не те харесва.

— Кой?

Тя се почеса по врата.

— Глупецът Рита Гаур, разбира се.

— Рита Гаур? Онзи, който воюва с Дагда?

Домну изсумтя нехайно.

— Сигурно още воюват. За последно ги нагледах преди няколко хиляди години, но нямам представа кой печели и кой губи, рожбо. Сигурно си записват някъде.

— Това не е игра! Сериозно е!

Домну се скова.

— Игрите са нещо сериозно, рожбо. Като самия живот, който също е игра.

— Ти не разбиращ — поклатих глава аз и пристъпих към нея с увисналия на крака ми Шим. — Те воюват за цяла Финкайра. И за Земята. И за земите отвъд!

— Да, да — каза вещицата и се прозя. — Този облог се точи от години.

— Не! Това е много повече от облог.

Тя изумено се вторачи в мен.

— Повече? Нищо не е повече от облога, той е шанс в най-чистата му форма! Правиш избор, залагаш и каквото стане — стане. Нагоре, надолу, живот, смърт. Все едно, стига накрая да прибереш печалбата си.

Отново поклатих глава.

— Има значение. Това кой от двамата ще победи определя...

— Вероятностите при следващия им облог. Да, знам.

Домну прекоси стаята и стъпи на червено-черния килим. Наведе се към един червен дракон и равнодушно го погъделичка под люспестата брадичка. Заради светлината не бях сигурен какво виждам,

но ми се стори, че главата му леко помръдна, а от ноздрите му излязоха тънки струйки дим.

— Игричката им не ме интересува — заключи тя и почеса дракона по ухото. — Едва смогвам да следя моите.

Шим се притисна още по-силно към мен.

— Аз уплашен! Много, много, много уплашен!

— Не виждам защо — отвърна Домну и криво се ухили. — Умирането не е чак толкова лошо. След първия път.

Тя сложи крак върху гърба на дракона, посегна към черния цар и грубо го сграбчи за врата. Може и да греша, но когато го вдигна от килима, ми се стори, че чувам слаб измъчен писък. Без да изпуска царя, тя лъсна короната му с чувалоподобната си роба.

— Предлагам да поиграем на нещо, преди да ви изпратя, рожби. Ще ни отвлече за малко, вас от предстоящата смърт, а мен — от предстоящата загуба. Пръчки ли предпочитате, или зарове?

— Имаме нужда от помощта ти — примолих се аз.

Тя шумно тресна черния цар обратно на мястото му, с клатушкане зашляпа към купчината пръчки и взе един малък спон.

— Мисля, че днес три е по-добре от тринайсет, а вие? В костите си усещам, че днес печелят малките числа. Кости! Искате ли да хвърляме кости?

— Моля те! Трябва да стигнем до Замъка под Покрова.

— Замъка под Покрова ли? — учуди се тя, издърпа една пръчка и плю върху нея. — Че защо ви е да ходите там?

— Добър въпрос — промърмори Шим, без да пуска прасеца ми.

— Освен това — продължи Домну, докато разглеждаше пръчката, — ако ви изпратя там, положително ще умрете и аз със сигурност ще загубя.

— Няма ли да ни помогнеш, моля те!

— Боя се, че няма, рожбо.

Тя завъртя пръчката, а аз се намръзих.

— Щом няма да ни помогнеш, защо не ни върнеш обратно в Призрачното тресавище, за да умрем там?

Шим ме погледна изумено.

— Може и тъй да сторя, рожбо. Все пак обещах на Рита Гаур да не ви държа в безопасност тук цял ден. Нали разбирате, такива са

правилата на облога, а аз никога не ги нарушавам — обясни Домну и сниши глас. — Пък и ако го направя, той ще се усети.

Тя пъхна пръчката при останалите и върна цялата връзка обратно в купчината.

— Защо бързаш толкова? — попита ме тя. — Още имаме време да поиграем.

— Нямаме време! — извиках аз. — Няма ли начин да те убедим?

— Единственият въпрос — продължи тя, оглеждайки стаята, — е коя игра да изберем. Разбира се! Шах! Макар че ти едва ли знаеш правилата, млад си още. Няма значение, ела насам и ще те понауча. Доведи и оня храбрец, дето е увиснал на крака ти.

Домну се върна на килима и обходи с поглед фигурите.

— Май са твърде големи.

Съсредоточена, тя положи длан върху короната на червената царица, промълви нещо и започна бавно да я натиска надолу. За мое огромно удивление, царицата и останалите фигури постепенно се смалиха до половината от предишния си размер. Сега най-големите бяха високи колкото Шим.

Домну гордо махна с ръка към тях.

— Тази игра е едно от по-добрите ми изобретения, навсякъде се харесва. Дори хората я възприеха, въпреки че никак не умеят да се съсредоточават. Неприятно ми е само как са опростили правилата. Единственият недостатък на играта е, че трябват двама души, а никак не ми е лесно да си намеря подходящ партньор.

Тя вдигна тънките си вежди и към челото ѝ плъзнаха вълни от бръчки.

— Особено когато толкова рядко имам гости. Между другото, повечето влизат през предния вход, вас какво ви прихвана, че минахте през задния? Ако не бяхте почукали на стъпалото, можеше да не ви открия.

— Не съм чукал.

— Разбира се, че почука! Макар че при тая олелия отвън едва те чух.

— Ама аз не съм чукал!

— Рожбо, бързо забравяш! Почука с нещо твърдо, може би с главата си. Или с онуй неу碌едно медальонче на врата ти.

Внезапно спомнил си за Галатор, аз здраво го стиснах. Той вече не светеше. Бързо го пъхнах под туниката си.

— Можех да ви оставя отвън, но толкова отдавна не съм имала компания за игра! Има-няма два века! След като ви прибрах, се сетих, че сигурно сте онези, срещу които заложи Рита Гаур. Каза, че няма да оцелеете и ден, ако стигнете дотук.

Тя замислено присви старите си очи.

— Жалко, че не ви видях, преди да приема облога.

Домну обиколи килима, като внимателно оглеждаше всяка от фигурите. Заради мъждукащата светлина сякаш цялата стая трептеше, но ми се стори, че щом ги доближеше, те се разтреперваха. Когато мина край един благороден на вид черен жребец, той сякаш леко раздвижи задните си крака. Домну веднага се завъртя.

— Да не смяташ да ме сриташ, а? — очите ѝ гневно проблеснаха и тя бавно прокара пръст по гривата му. — Не вярвам, едва ли си толкова невъзпитан. Сигурно тежестта ти е малко. Да, точно това ще да е.

Жребецът сякаш приглушено иззвили, а резбованите му мускули се напрегнаха.

Домну се наведе над него и лекичко духна. Като че от нищото върху гърба на коня изникна груб черен камък, голям почти наполовина колкото него. Жребецът сякаш се преви, но не сведе глава.

— Готово, така е много по-добре — кимна Домну и се обърна с лице към мен. — А сега е време да поиграем на шах — обяви тя, а гласът ѝ звучеше не толкова подканящо, колкото заплашително. — Преди да ви върна при вашите, как да ги наречем, *приятели* отвън. Ти местиши пръв.

33

ОБЛОГЪТ

Сърцето ми лудо заби. Не смеех да пристъпя на килима до Домну.

— Ела, рожбо, нямам цял ден — подсмихна се тя и показва неравните си зъби. — Нито пък ти.

— Не отивай при нея — паникъсно ми прошепна Шим.

— Чакам — изръмжа тя.

По челото ми изби пот. Какво да правя? Може би щях някак да спечеля помощта ѝ, ако ѝ угодя. Още щом мисълта се оформи в главата ми, осъзнах, че това е невъзможно. Домну никога не би ни изпратила в замъка, защото смяташе, че там със сигурност ще загубим живота си, а тя — своя облог. Наложи се мрачно да призная, че вероятно е права.

Въпреки това пристъпих към килима, влечейки скимтяния Шим. Нямах представа какво ще правя, нито с играта на шах, нито за да спася Рия. Знаех само, че сме стигнали твърде далеч и сме преодолели твърде много опасности, за да се откажа, преди да съм опитал всичко.

Щом стигнах до килима, Домну посочи черния кон с тежкия камък на гърба.

— Ти си на ход — заяви тя.

— Ама — запелтечих, — аз не знам правилата.

— Обзалагам се, че това не те е спирало преди.

Не знаех какво има предвид и опитах отново.

— Няма ли да ми ги обясниш?

— Играя така, че може сам да си ги измисляш. Поне докато нарушиш някое от моите.

— Не... не зная откъде да започна.

— В шаха, за разлика от живота, можеш да избереш как да започнеш.

— Ами ако допусна грешка?

— А — рече тя и сбърчи чело. — В това двете игри много си приличат. Така или иначе, изборът ти ще бъде решаващ.

Поех си дълбоко дъх и пристъпих сред червено-черните квадрати. Колебливо оставих тоягата, с мъка повдигнах черния жребец и го пренесох чак до другия край на килима, точно срещу червения цар.

— Хммм — замисли се Домну. — Рискован ход избра, рожбо — тя замъкна и ме изгледа с любопитство. — Макар че едва ли е порискован от това да нахлуеш в Замъка под Покрова без армия.

Тя избута червения цар и го скри зад двойка таласъми.

— Сигурно имаш някаква причина.

— Имам. Причината е...

— Срамота е, че толкова бързаш да загинеш. Тъкмо започваш да се учиш да играеш! Обикновено с удоволствие бих ти помогнала да умреш по-бързо, но облогът си е облог.

— А ако аз се обзаложа с теб?

Домну почеса плешивата си глава.

— На какво?

— Ами... — заекнах аз, а умът ми препускаше. — Ако ме отнесеш до замъка...

— Ако отнесе *нас* — поправи ме Шим. Целият се тресеше, но пусна крака ми и застана до мен. — Ние отива заедно. Аз все така побъркан.

Кимнах и пак се обърнах към Домну.

— Ако ни отнесеш до замъка, ще се обзаложа с теб, че... че *пак* ще преживеем днешния ден. Въпреки Стангмар и всичките му таласъми и гулианти. Ти би могла да заложиш, че няма да успеем.

Домну замислено подръпна едното си ухо.

— Вдигаш залога, значи?

— Точно така.

— Ами ако не оцелеете?

— Е, тогава ще загубиш облога с Рита Гаур, но ще спечелиш този с мен. Така накрая резултатът ти ще е същият, докато ако не се обзаложим, само ще загубиш.

Тя се намръщи.

— Изключено. За пълен новак ли ме вземаш, момче? Ако те пратя в замъка, ще получиш нещо от мен, при това ценно. И да загубиш, имаш него. А какво получавам аз? Нищо.

Увесих нос.

— Но аз нямам какво да заложа!

— Толкова по-зле. Пак си на ход.

— Чакай — спрях я аз и извадих камата на Хон. — Мога да ти дам това.

Домну пак се намръщи и махна с ръка.

— Оръжие? Че за какво ми е то?

— Ами това? — попитах аз и свалих торбичката на Брануен. — Тези билки са лековити.

Домну изсъска.

— Това пък за какво ми е?!

Вдигнах тоягата, но тя ме спря, преди да ѝ я предложа.

— И това не ми трябва.

Добре знаех, че единственото ми ценно притежание е Галатор. Подозирах, че и Домну го знае, но... ако се разделях с него, с мисията ми беше свършено.

— Ето — каза Шим и поsegна да свали торбестата си риза. — Може вземеш това. От майка ми е, когато аз бил — спомни си той и тъжно въздъхна. — Жалко, че така и не ми умаляла.

Домну изкриви лице.

— Задръж си я — каза тя и черните ѝ очи се впиха в мен. — Ако нямаш какво повече да предложиш, няма какво повече да говорим. Освен за шаха, разбира се.

Главата ми се въртеше. Не знаех почти нищо за силите на Галатор, но те явно бяха необикновени. „Непознаваеми“, по думите на Каирпре. Не можех да се разделя с последното Съкровище! Вече бе спасило живота ни веднъж и като нищо можеше отново да го стори. А и ако Стангмар толкова го искаше, можех да го използвам, за да се пазаря за живота на Риа. Нямаше как да съм сигурен, че още е жива, но без Галатор нямах никакъв шанс да я спася. Освен това медальонът бе подарък от собствената ми майка, беше ми го дала, за да го пазя. Ако се откажех от него, сякаш се отказвах от част от нейната любов.

И все пак... ако не го предложех на Домну, тя не би ми помогнала. Без нейната помощ никога нямаше да стигна до замъка и пак не бих могъл да помогна на Риа. Но пък каква полза да проникна там без Галатор?

— Ти си на ход — повтори тя и ме побутна нетърпеливо. — Хайде.

— Добре, аз съм на ход — повторих аз и бавно свалих Галатор от врата си. — Познаваш го, нали?

Домну се прозя.

— Виждала съм го няколко пъти през вековете. Какво за него?

— Значи знаеш колко е ценен.

Вещицата остана равнодушна.

— Дочух това-онова.

Шим ме подръпна за туниката.

— Недей! Това глупостно!

Пренебрегнах го и заяви:

— Аз залагам... Галатор. Ако ни отнесеш до замъка на Стангмар, ще... — думите ме задавиха. — Ще ти го дам.

Черните ѝ очи се разшириха.

— Не! — извика Шим. — Той ни трябва!

Пристигах към нея.

— Но ако аз или Шим се върнем живи при теб, независимо кога, трябва да го върнеш.

Стиснах кожената връв на амулета и ѝ го подадох. Скъпоценният камък хвърляше матови отблъсъци на неспокойната светлина.

— Това са условията ми.

Домну изкудкудяка, сякаш се канеше да погълне нещо вкусно.

— А ако се върнете, в което се съмнявам, рожбо... вярваш ли, че ще ви го върна?

— Не! — отсече Шим.

Изгледах я сериозно.

— Каза, че никога не нарушаваш правилата.

— Това е вярно — кимна тя и небрежно добави: — С едно-две изключения, разбира се. — Ръката ѝ внезапно се стрелна към медальона и ми го отне. — Разбрахме се.

Сърцето ми се сви. Галатор го нямаше.

Домну погледна медальона, а зеленият камък се отрази в очите ѝ. Пусна го в един от торбестите си джобове и се усмихна като човек, който току-що е спечелил огромен залог. Аз пък не можех да се отърся от усещането, че съм се отказал от последната си и най-голяма надежда.

— През цялото време това си искала — отроних горчиво.

— Май че е тъй, рожбо.

— Защо просто не ми го взе? Защо така проточи всичко?
Домну сякаш се обиди.

— Аз?! Да взема нещо, което не ми принадлежи? Никога! —
сопна се тя и потупа джоба, в който беше амулетът. — Освен това
Галатор трябва да бъде даден доброволно. Ако бъде откраднат, силите
му са безполезни. Никой ли не ти го е казвал?

Поклатих отрицателно глава.

— Жалко — обобщи тя и отново се прозя широко. — Много
жалко.

— Време е да изпълниш своята част от сделката — мрачно казах
аз. — Как ще ни отведеш до замъка?

— Ще възразиш ли, ако поотложим? — попита тя. — В момента
съм малко уморена.

— Да поотложим?!

— Да — пак се прозя тя. — До утрe по някое време.

— Не! Ти обеща!

— Това е нечестностно!

Тя ни огледа внимателно.

— Е, добре. Сигурно може да стане и днес. Не ви е срам, да не
позволите на една бедна старица да си почине! — плешивата ѝ глава се
надипли замислено. — Остава да измисля как да го направим.

Тя потупа облото си теме, а черните ѝ очи се стрелкаха из стаята.

— А, сетих се. Криле! Ще ти трябват криле. Най-добре онези, с
които си свикнал.

Сърцето ми прескочи, запитах се дали говори за легендарните
криле, за които ми разказа Каирпре. Нима Домну щеше да ми върне
онова, което жителите на Финкайра бяха изгубили толкова отдавна? Развързах
рамене в очакване, а тя зашляпа към входа. Отвори тежката
врата, посегна в мрака и извади малка желязна клетка. В нея имаше
ястreb. Мерлин.

— Беля!

Втурнах се към клетката, а птичката щастливо свиреше, пърхаше
и чаткаше с нокти по решетките.

— Пусни го — замолих се аз, докато галех топлите перца.

— Внимавай — предупреди Домну. — Много е непослушен.

Истински боец, малко телце, голям дух. Ако си науми, ще те разкъса на
парченца.

— Не и мен.

Тя сви рамене.

— Щом настояваш.

Домну почука с пръст по клетката и тя изчезна мигновено. Беля започна да пада, но се усети точно преди да се удари в пода. Плесна два пъти с криле, отново изsvири и кацна на тоягата ми, а след това подскочи на лявото ми рамо. Отърка вратле в ухото ми, обърна се към Домну и гневно раздра въздуха с острите си нокти.

— Как го откри? — попитах аз.

Тя се почеса по брадавицата.

— Той ме откри, а как — не знам. Когато дойде, беше... да кажем, доста изнемощял. Сякаш някой се беше опитал да го направи на кайма. Цяло чудо е, че изобщо можеше да лети, окаяникът. Пооправих го, надявах се да го науча да играе на зарове, но този неблагодарен дивак категорично отказа.

Щом чу това, Беля рязко изsvири и отново раздра въздуха.

— Да, да, пъхнах го в клетка против волята му. За негово добро беше.

Беля отново ѝ се накара.

— И за моя безопасност! Когато му казах, че нямам намерение да търся приятеля му, той ми се нахвърли. Опита се да ме нападне! Можех още тогава да го превърна в плужек, но реших да го оставя, ако си оправи обноските. Във всеки случай, сега ще ни бъде полезен.

Объркани, двамата с Беля наклонихме едновременно глави.

— Трябва да те предупредя — продължи Домну, — че мога да ти помогна да стигнеш до замъка, но не и в него. Ще трябва сам да влезеш. Както и да излезеш.

Тя надникна в джоба, където бе пъхнала Галатор.

— Повече няма да се видим, тъй че нека ти благодаря, че ми го даде.

Въздъхнах, но познатата тежест на рамото ми облекчи тъгата и аз вдигнах ръка към птицата.

— А аз ти благодаря, че ми го върна.

Домну се плъзна към нас и под зоркия поглед на Беля постави едната си ръка върху главата ми, а другата — върху темето на Шим. После замърмори със същия съсредоточен вид, както когато смали шахматните фигури.

Веднага усетих, че с мен става същото. Въпреки писъците на Шим дочух как Домну дава някакви наставления на Беля. Внезапно забелязах, че ястребът вече не е на рамото ми. Вместо това аз бях на неговото и летях високо над Мрачните хълмове.

34

ПОЛЕТ

Носех се в мрака, прегърнал Беля през врата. По наклона на гърба му личеше, че постепенно набираме височина. С едната ръка държах тоягата си, мъничка почти колкото мен. Запитах се къде е Шим — надявах се поне да е в безопасност.

Духаше студен вятър, толкова силен, че незрящите ми очи се замъглиха и по бузите ми потекоха сълзи. С всеки порив перата по врата на мерлина трепкаха и се търкаха в лицето и ръцете ми. Бях голям почти колкото главата на ястреба и осъзнах, че те далеч не са меки и пухкави, както ми се струваше преди. Всяко от тях беше гъвкаво като жилава клонка и кораво като кост.

Постепенно движенията на тялото под мен станаха и мои. С всеки замах на крилете вдишвах, с всяко спускане издишвах. Преди всяко движение мускулите по раменете и гърба на мерлина първо се стягаха, а после мощно го запращаха нагоре.

Вслушвах се с всичка сила, за даоловя каквото мога в мрака. Крилете на птицата бяха изненадващо безшумни — чувах само тихо свистене и лекото припукване на раменните стави.

За пръв път в живота си вкусих свободата на полета. Мракът наоколо само засилваше чувството, че се издигаме без предел и граници, а вятърът в лицето ми донесе полъх от несравнимото усещане, което жителите на Финкайра бяха познали и загубили. Усещане, което помнех не с ума, а с костите си.

Вятърът смени посоката си и внезапно дочух слабо хленчене. Идваше от ноктите на ястреба, който явно носеше и друг пътник, както иначе би понесъл полска мишка, уловена за вечеря. Знаех също, че мъничкият Шим е по-ужасен и от мишката.

Опитах се да напрегна втория си взор до самия му предел, че и повече, за да преборя сгъстяващия се мрак, но усещах ограниченията на зрението си по-ясно от предимствата му. Покровът над замъка на Стангмар се стелеше над Мрачните хълмове, като скриваше и тях, и

нас. Навлизахме в земите, където, както бе казала Риа, „нощта никога не свършва“.

С усилие долових контурите на надигащите се възвищения под нас. По тях не растяха дървета, по склоновете им не течаха реки. В един момент ми се стори, че земята се спуска в дълбок, но тесен каньон и сякаш дочух глух зов на орел. На север гъстото зарево от множество скучени факли се смесваше с дрезгавите крясъци на таласъми. На юг пък проблясваха зловещи светлинки, които смразяваха кръвта ми повече и от вятъра.

По склоновете на каньона забелязах няколко къщи, навярно някогашно селище. У мен се надигна странен копнеж. Дали като малък не съм живял в подобно село? Ако някак можех да видя тези земи на светло, дали биха ми върнали част от спомените? Къщите обаче бяха мрачни и безмълвни като миналото ми. В тях не горяха огнища, не се чуха гласове.

Съмнявах се, че тук още работят хора като Хон, както с векове бяха правили предците им преди възкачването на Стангмар на престола и началото на несекващия мрак. Още по-малко вероятно беше да е оцелял някой градинар. Домът на Т'еилеан и Гарлата поне тънеше в сумрак, а тук властвашеечно затъмнение.

Мракът се сгъсти и ни притисна като тежко одеяло. През вените, които пулсираха на врата на Беля, долових забързания ритъм на сърцето му. В този момент ударите на крилете му станаха малко поколебливи, сякаш тъмнината пречеше на полета му тъй, както пречеше на зрението ми.

Мерлинът се понесе успоредно на земята. Крилете му все по-често увисваха, като ту не довършваха размаха си, ту изцяло го пропускаха. Той нестабилно се люшкаше сред студените пориви на вятъра, като накланяше глава наляво и надясно. Струваше ми се объркан, сякаш се опитваше да види невидимото и с мъка следваше правилния курс.

Сграбчих пернатия си жребец. Ако на Беля му беше толкова трудно да вижда, как можеше да ни отведе до въртящия се замък? Може би затова Домну ни предупреди, че ще ни е по-трудно да влезем в него, отколкото да го доближим.

Страхът ме зашлели през лицето и разбрах, че единствената ни надежда сега е вторият ми взор. Аз, слепият, трябваше някак да

виждам вместо ястреба! Зрението ми винаги отслабваше заедно със светлината, но този път не можех да позволя това. Може би вторият взор все пак нямаше нужда от светлина. Може би можех да виждам въпреки тъмнината. Призовах цялата си енергия. Трябваше да се опитам да прозра в мрака.

Изминаха няколко минути, но не долавях нищо по-различно. Какво друго очаквах? Никога преди не съм можел да виждам в тъмното, дори когато очите ми бяха здрави. Защо реших, че сега нещо ще се промени?

Въпреки това продължих да се опитвам да погледна с вътрешното си око. Да надникна отвъд сивотата и сенките, да изпълня със смисъл късовете мрак, както правеше Рия с пространствата между звездите.

Полетът на Беля стана още по-несигурен и хаотичен. Крилата му натежаваха, а жестокият вятър ни подмяташе насам-натам. Птицата се поколеба, смени посоката и пак се поколеба.

Толкова постепенно, че в началото самият аз не си дадох сметка за това, започнах да различавам мимолетни силуети в тъмнината. Извивката на някакъв хребет. Вдълнатина, която някога може би е била езеро. Лъкатущен път. Назъбена линия, навярно каменна стена.

Изведнъж открих нещо странно в далечината. Смътен, пулсиращ проблясък на върха на един хребет. Сякаш стоеше, но и се движеше, светъл и тъмен едновременно. Дори не бях сигурен, че наистина съществува. Зарових здраво пръсти в перата на Беля и обърнах главата му натам. Отначало птицата се противеше, но накрая промени ъгъла на крилете си, а после и посоката на полета.

След време долових някаква огромна сграда. Издигаше се на хълма като черен призрак. Стори ми се, че виждам причудливи обръчи светлина по стените му и островърхи издатини на върха му. Бърлогата на Домну ми се стори зловеща, но тази сграда беше сто пъти пострашна. Въпреки това се притиснах към врата на Беля и го насочих към нея. Той вече не само приемаше напътствията ми, но и изглеждаше обнадежден и размахваше крила с нови сили.

Вторият ми взор достигаше все по-надалеч. Вече виждах плоския, осенен с камъни хълм, върху който се издигаше странната сграда. И макар че различавах земите наоколо ѝ все по-ясно,

очертанията ѝ си оставаха някак размазани. Щом наближихме, се разнесе глух тътен от камъни, които стържат един върху друг.

Осъзнах, че сградата бавно се върти върху основите си. Бяхме открили Замъка под Покрова. Прехапах съсредоточено устни и накарах ястреба да опише кръг над него. Смътните очертания мигновено се проясниха. Островърхите издатини се оказаха кули, а обръчите светлина — факли, надничащи от въртящите се прозорци и сводове. От време на време в осветените помещениявиждах войници със същите заострени шлемове като тези на воините-таласъми.

Взрях се в един от по-ниските прозорци, където изглежда нямаше охрана и накарах Беля да се спусне. Полетяхме право натам, а бойниците, кулите и сводовете започнаха вихрено да се приближават. Изведнъж осъзнах, че летим твърде бавно и се снишаваме твърде бързо. Щяхме да се бълснем в стената! В ума ми проблесна ужасяващият сън, който ме споходи в морето.

Задърпах с всички сили и накарах ястреба да се издигне. Шим пищеше, заклещен в ноктите му. Профучахме през бойниците, на сантиметри от камъните. Още секунда, и щяхме да се размажем в тях.

Върнах си самообладанието и накарах Беля да опише втори кръг. Този път се опитвах по-точно да сравня нашата скорост с тази на замъка, но се поколебах. Истината беше, че нямах нито очи, нито истинско зрение. Смеех ли да опитам отново, разчитайки само на втория си взор?

Поех си дълбоко въздух и накарах ястреба пак да се спусне. Стрелнахме се към същия отворен прозорец, а вятърът злобно ме хапеше и пищеше в ушите ми.

Прозорецът зина насреща ни, а стомахът ми се сви на топка. И най-малкото отклонение щеше да ни запрати в стената. Скоростта ни се увеличаваше, вече нямаше връщане назад.

В момента, в който нахлухме в замъка, пред очите ми се изпречи каменна колона. Наклоних се силно на една страна и, поведен от инерцията ми, Беля зави наляво. Разминахме се с колоната, пързулнахме се по пода и се бълснахме в някаква стена... в самите недра на Замъка под Покрова.

35

ЗАМЪКЪТ ПОД ПОКРОВА

Първото, което забелязах, щом дойдох на себе си, беше колко се е смалил Беля. Храбрият ястреб стоеше на гърдите ми и ме побутваше ту с едното си крило, ту с другото. Внезапно осъзнах истината — не той се беше смалил, а аз си бях върнал предишните размери.

Щом видя, че съм буден, мерлинът скокна на каменния под и тихичко иззвири, сякаш от облекчение.

От далечния край на мрачната гола стая, изпод мъждукащ факел в поставка от черно желязо се разнесе не по-малко облекчена въздишка. Шим се надигна, погледна Беля, изтупа се от рошавата глава до косматите палци на краката, примигна и пак се изтупа. После се обърна към мен, а под носа му разцъфна широка усмивка.

— Аз се радва пак да е голям и висок.

Повдигнах вежда, но сдържах усмивката си.

— Да, и двамата сме отново големи. Домну сигурно е направила така, че магията да се развали, щом влезем в замъка.

Шим се навъси.

— Колко любезното от нейна страна.

— Благодарен съм й за стореното — отвърнах аз и посегнах да погаля свитите криле на ястrebа. — И не само за него.

Беля решително изчурулика, жълтите му ириси грейнаха на светлината на факлата и той се зае да остри ноктите си в каменния под. Явно искаше да ме увери, че отново е готов за бой.

Дързостта му обаче ме ободри само за миг. Огледах внушителните грубо издялани камъни, които ни заобикаляха. Стените, подът и таванът не можеха да се похвалят нито с украса, нито с майсторска обработка. Замъкът под Покрова бестроен не с любов, а със страх. Ако в изграждането му бе вложена някаква любов, това бе просто любовта към студените камъни и яките укрепления. Освен ако тази стая беше изключение, в него нямаше никаква красота, но по всяка вероятност щеше да надживее дори Мрачните хълмове. Сигурен бях, че мен ще надживее със сигурност.

Едва тогава ме порази непрестанния грохот, който се надигаше и спадаше непрестанно, като морски вълни. Изправих се, но загубих равновесие заради вибрирация под и постоянното движение, което ме теглеше към стените. Наведох се да взема тоягата си, но дори с нейна помощ ми трябваха няколко мига, за да стъпя стабилно на краката си.

Обърнах се към Шим.

— Щях да се чувствам много по-добре, ако Галатор бе още у мен.

— Виж! — отвърна той, застанал на пръсти до прозореца. — Колко е тъмното навън! И под все се движи и тресе. Не ми харесва това място.

— На мен също.

— Аз го е страх. Много, много, много го е страх.

— И мен също — кимнах аз. — Само че това, че съм с приятели, ми дава кураж.

Очичките на малкия великан светнаха.

— Кураж — тихо промълви той. — Аз му дава кураж.

— Ела.

Предпазливо се промъкнах до вратата. Водеше към тъмен коридор, осветен само от един факел в далечния край.

— Трябва да се опитаме да открием Рия! Ако е жива, сигурно е долу в тъмницата.

Шим изду гърди.

— Такова ужасностно място! Аз ще се бие с всеки, който я наранил!

— Нищо подобно — възразих аз. — Замъкът се охранява от воини-таласъми и гулианти.

— Ооо — веднага оклюма той. — Ние не бива се бие с тях. — Точно така. Трябва да ги надхитрим, ако можем, а не да се сражаваме.

Беля кацна на рамото ми и потеглихме. Прокрадвахме се по слабо осветения коридор и се стараехме да не вдигаме шум. За щастие грохотът на замъка заглушаваше всичко, освен слабото почукване на тоягата ми по пода. Реших, че стига да не ни открият, пазачите на замъка едва ли ще очакват натрапници. От друга страна ясно си спомнях, че си бях помислил същото за таласъмите при Призрачното тресавище.

Щом стигнахме до съскация факел, грубо натикан в една ниша между камъните, коридорът рязко сви вдясно. Надникнах и видях врати и от двете му страни. Навън гледаше един-единствен тесен прозорец. Доближихме се и аз изтръпнах — през него струеше мрак, точно така, както би струяла светлина, ако не беше Покровът.

Внимателно пъхнах ръка в един от сноповете тъмнина. Студ гризна пръстите ми и ми се стори, че кожата ми сякаш е състарена, полужива.

Разтреперан, аз отдръпнах ръка и продължих напред. Босият Шим щапукаше беззвучно до мен, а ноктите на Беля здраво стискаха рамото ми. Един коридор водеше към друг, една немощна факла — към следващата. Всички стаи на пътя ни бяха празни, с изключение на гърчещите се сенки, хвърляни от пламъците. Можех само да си представя колко празни помещения имаше в този огромен замък, но колкото и да се лутахме, не открихме стълбище.

Предпазливи като мишки, ние се прокрадвахме из лабиринта от коридори, първо наляво, после надясно, пак надясно и пак наляво. Започнах да се чудя дали не се въртим в кръг и дали някога ще открием път надолу. Тъкмо когато наблизавахме поредната врата, Беля изпърха до шията ми. Дочух дрезгави гласове, потънали в просташки разговор. Таласъми. Няколко, доколкото можех да преценя.

Зачакахме до вратата, не знаейки как да преминем, без да ни видят. Беля нервно крачеше напред-назад по рамото ми. Тогава ми хрумна нещо. Потупах мерлина по човката и посочих към вратата. Той сякаш мигновено съобрази и безшумно се понесе към пода. Като се придържаше към сенките до стените, той се шмугна в стаята. Двамата с Шим притеснено се спогледахме.

След няколко секунди един от таласъмите изкрешя, очевидно от болка.

— Намушка ме, идиот такъв!

— Не съм! — ревна друг, надвикувайки тръсъка от нещо метално.

— Лъжец!

Нещо тупна тежко на пода, иззвистя меч.

— Ще ти покажа аз кой е лъжец!

Избухна кавга. Задрънчаха мечове, забърскаха юмруци, изригнаха ругатни. В суматохата Шим и аз се промъкнахме край вратата. Спряхме, за да изчакаме Беля, който кацна обратно на рамото

ми, и изтичахме надолу по коридора. След поредния завой се озовахме пред стълбище.

Едва осветени от факела на площадката, каменните стълби се виеха надолу в почти непрогледен мрак. Тръгнах пръв, а Беля застана пътно до лицето ми — и двамата нащрек, в случай че нещо се спотайва в сенките долу. Шим ситнеше зад мен и нервно мърмореше под нос.

Усуквайки се в спирала, стълбите ни отведоха до втора площадка. Светлината на факлата й придаваше злокобен вид, а по стените пълзяха сенки. Надолу грохотът се засили, както и миризмата на застояло. Слизахме от етаж на етаж, колкото по-ниски, толкова потъмни. Накрая стълбите свършиха пред висок каменен свод. Зад него чернееше мрачно подземие, което вонеше на разложение.

— Тъмницата — прошепнах аз, надвивайки постоянното бучене.

Шим не отвърна, но очите му се разшириха неимоверно. На входа на тъмницата ни посрещна протяжен стон, пропит с неподправена агония. Гласът ми се стори почти човешки, но не съвсем. Разнесе се отново, по-силно от преди. Шим замръзна на мястото си и аз тръгнах напред без него, като опипвах най-сенчестите кътчета с върха на тоягата си.

Минах под свода и надникнах в тъмницата. Вляво, под една от малкото факли в тази огромна зала, видях каменна пейка. На нея лежеше мъж и по дишането му личеше, че спи. Макар на колана му да висяха меч и кама, той не носеше броня, като се изключи тесният нагръден над кожената му риза и островърхият му шлем.

Най-странно обаче беше лицето му — бледо като пергament, като маска без изражение. Не знаех защо, но изглеждаше живо... и все пак неживо.

Внезапно мъжът започна да стene и да вие, а ехото понесе вика му из подземието. Осъзнах, че сигурно сънува, че отново преживява някаква ужасна болка. Изкушавах се да го събудя, за да му спестя терзанията, но не смеех да рискувам. Обърнах се да предупредя Шим и ахнах. Него го нямаше.

Бързо изтичах до стълбите и го повиках по име, достатъчно силно, за да ме чуе през грохота, но не достатъчно, за да събудя спящия войник. Трескаво се огледах, ала от него нямаше и следа. Отново го повиках — отговор не последва.

Как би могъл да изчезне? Къде би могъл да отиде? Може би най-сетне страхът го бе завладял напълно. Вероятно се криеше някъде и се тресеше от страх, но сега нямах време да го търся.

Върнах се обратно и докато Беля стискаше неспокойно рамото ми, внимателно се промъкнах край спящия пазач. Постепенно навлизах все по-навътре в тъмницата. Под висящите от стените вериги тъмнееше засъхнала кръв. Подминавах килия след килия, някои с широко отворени тежки врати, други — здраво заключени. Стигнах ли до затворена врата, надничах през тесния й процеп, но виждах само кости и гниеща плът. Риа, тъй енергична и жадна за живот, в този гнусен затвор! Не можех да си го представя, но се надявах да е вярно — добре знаех каква е алтернативата.

От деня, когато морето ме върна във Финкайра, бях научил съвсем малко за миналото си. За истинското си име знаех още по-малко, но тези недовършени задачи ме теглеха далеч по-слабо от желанието да намеря Риа. Готов бях да оставя всичките си въпроси без отговори, навярно завинаги, само да стигнах навреме до нея.

В една килия открих череп, смазан под тежка скала. В друга два скелета, единият на възрастен човек, а другият — на бебе, се бяха прегърнали навеки. Третата беше напълно празна, а в ъгъла й тъмнееше куп листа.

Продължавах унило напред, но всяка крачка все повече ме отчайваше. Затова ли бях дошъл чак дотук? За стари кости и куп листа?

Замръзнах на място. *Куп листа.*

Изтичах обратно до последната килия и отново надникнах през процепа, а сърцето ми бясно бълскаше. Тихичко издадох онзи звук, с който Риа разговаряше с буковете. Листата се размърдаха.

— Риа! — развълнувано прошепнах аз.

— Емрис?

Тя скочи на крака и се втурна към вратата. Премяната й от лози бе парцилива и мръсна, но тя беше жива.

— О, Емрис — невярващо изрече момичето. — Ти ли си наистина, или си призрак?

Вместо отговор подадох показалец през решетките, а тя плахо уви своя около него, както бе правила преди.

— Ти си.

— Аз съм.

— Отвори ми!

— Първо трябва да намеря ключа.

Рия се умърлуши.

— Пазача до входа, у него е — каза тя и боязливо стисна пръста ми. — Само че той...

— Спи дълбокостно — довърши друг глас.

Завъртях се и видях Шим, вдигнал глава към мен. Личицето му грееше от гордост. Малкият великан протегна ръка, а в дланта ѝ лежеше голям ключ от ковано желязо. Зяпнах го, изумен.

— От пазача ли го открадна?

Шим се изчерви, а крушовидният нос порозовя почти колкото очите му.

— Спи дълбокостно, затуй не беше трудно.

Кацнал на рамото ми, Беля възхитено изсвири, а аз се ухилих. Осъзнах, че Шим може би не е толкова малък, колкото изглежда.

Ключът издрънча в ключалката и вратата се отвори. После се появи Рия — изпита и измъчена, ала облекчена. Прегърна мен, Беля и накрая Шим, чийто нос порозовя още повече.

Тя се обърна към мен и попита:

— Как ще се измъкнем оттук?

— Още не съм го измислил.

— Е, да започваме да мислим тогава.

— Ще ми се Галатор все още да беше у мен.

Рия зяпна.

— Изгуби ли го?

— Аз... размених го. За да стигна дотук.

Очите ѝ грееха дори в тъмницата. Тя отново хвана показалеца ми със своя.

— Все още имаш нас.

Тръгнахме заедно към входа, а Беля запърха с криле и ме погали по врата. Дори без Галатор на шията, сърцето ми се стопли... но само малко. Докато минавахме край килията със смазания череп, казах на Рия:

— Трудно беше да влезем, но още по-трудно ще излезем. Живи, искам да кажа.

— Знам — кимна тя и изправи гръб, напета като букова фиданка.
— Можем само да се надяваме, че Арбаса е била права.

Беля, който тъкмо бе започнал да се разхожда напред-назад по рамото ми, спря и наклони глава, сякаш слушаше.

— Че ще се видим пак в Отвъдния свят ли?

Рия кимна несигурно.

— Да. След Дългото пътуване.

Намръщих се, убеден, че загинем ли днес, няма да има повече пътешествия — нито дълги, нито къси.

Шим подръпна туниката ми.

— Хайде тръгва! Преди хъркацият пазач да...

Точно тогава пазачът изникна от сенките. Скрито зад шлема, смъртнобледото му лице не изразяваше нищо. Той бавно извади меча от ножницата си... и се хвърли към мен.

36

ПОСЛЕДНОТО СЪКРОВИЩЕ

— Пази се! — извика Риа.

Вдигнах тоягата пред себе си и отклоних удара с чепатия й връх. Във въздуха се посипаха тресчици, а аз извадих камата. Войникът пък дръпна меча си, готов да замахне отново.

Наострил нокти, Беля с писък полетя право в лицето му. Раздра едната му буза, но гулиантът дори не извика от болка и мощно поsegна към разгневената птица. Използвах възможността и забих камата си дълбоко в гърдите му, точно под нагръдника.

Отстъпих назад, очаквайки да се строполи, а Беля се върна обратно на рамото ми.

За мое огромно удивление пазачът остана на мястото си, вперил безизразен поглед в дръжката на камата. Пусна меча си и я хвана с две ръце, дръпна рязко и я хвърли настрани. От раната не изтече и капка кръв.

Преди той да успее да си вземе меча, Риа ме сграбчи за ръката.

— Да бягаме! — извика тя. — Това е гулиант! Не може да умре!

Хвърлихме се към вратата на тъмницата и хукнахме нагоре по стълбите, а немъртвият воин ни подгони. Риа водеше, в краката й се виеха разплетени лози, а двамата с Шим я следвахме неотлъчно.

Тичахме с всичка сила по витото стълбище, но бяхме толкова ужасени, че често се препъвахме в стръмните стъпала. Подминахме осветена от пращаща факла площадка, после следващата, после следващата. С височината стъпалата ставаха все по-тесни. Силните крака на Риа я изведоха далеч пред мен, а Шим значително изостана. Запъхтян, аз се обърнах назад. Гулиантът бе само на няколко крачки от него.

Беля видя, че малкият великан е в опасност, плесна ме с крило по врата и полетя към него. Гневният му писък огласи подземието и той отново заби нокти в лицето на преследвача.

Гулиантът изостана с няколко стъпала, опитвайки се да отблъсне птицата. Заедно с тях се сражаваха и сенките им, танцуващи по слабо

осветените каменни стени. Поколебах се. Да последвам ли Риа, или да се притека на помощ на Беля?

От върха на стълбището се разнесе писък.

— Риа!

Полетях нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж. Спиралата все повече се стесняваше, съсредоточавайки се в една-единствена точка. С усилие взех последния завой и се озовах на площадка, много по-голяма и по-добре осветена от ниските. В миг замръзнах на място.

Пред мен се простираше огромна зала. По стените ѝ грееха факли и блестящи предмети, а таванът се губеше далеч над мен. Вниманието ми обаче бе приковано към центъра на залата. Риа беше заловена от един воин-таласъм! Облизвайки сиво-зелените си устни, той бе стиснал китките ѝ зад гърба ѝ. Една от едрите му длани покриваше устата ѝ, за да не извика отново.

— Добре дошъл в нашия замък — прогърмя мощен глас.

Обърнах се и видях висок широкоплещест мъж със суроно като дялан камък лице, седнал на червен трон, който блещукаше със зловеща светлина. Гневната линия на устата му беше като изсечена, но макар и суро, той бе мрачно красив. Под златната диадема святкаха проницателни черни очи, а над лицето и тялото му се кривяха странни сенки, чийто източник не можех да открия.

Край трона на Стангмар стояха петима или шестима гулианти с лица на трупове. Видях и двама мъже, които явно бяха от Финкайра. Черните им като въглен коси стигаха чак до наметнатите им с червени мантии рамене. Единият беше висок и слаб като огромно насекомо, а другият приличаше на дебел дънер.

Спомних си думите на Каирпре и се вгледах в лицата им — може би някой от тях бе собственият ми баща? Макар че копнеех да го срещна, сега тази възможност ме ужасяваше. За човек, който би служил на крал като Стангмар, в сърцето ми имаше само презрение.

„Просто искам да го опозная“, бях казал на Брануен в последния ни разговор. „По-добре не“, отвърна ми тя. Уви, ако беше изпаднал до положението на тези нещастници, вече разбирах защо.

Риа ме видя и яростно се замята, за да се освободи. Воинът-таласъм само изхриптя подигравателно и я хвана по-здраво.

— Подозирахме, че в крайна сметка ще стигнеш дотук — обяви Стангмар, все така намръщен. — Особено с приятелката ти за

примамка.

Сепнах се и се зачудих защо пък ще го е грижа къде съм. Тогава осъзнах, че сигурно още вярва, че нося Галатор, последното Съкровище, което търсеше толкова отдавна. Не бях сигурен как бих могъл да използвам тази грешка, но реших да опитам.

Рия отново се опита да се освободи, но без успех. Докато се извиваше в премяната си от листа, усетих едва забележим полъх на свежест — спомен от гората, която бяхме напуснали.

Направих крачка към трона, като поставих тоягата пред себе си, за да запазя равновесие върху бавно въртящия се под.

— Пусни я. Нищо лошо не ти е сторила.

Очите на краля горяха, а странните сенки танцуваха по чертите му.

— Би сторила много, ако можеше. Ти също.

При тези думи мъжете от Финкайра кимнаха в знак на съгласие, а гулиантите едновременно хванаха дръжките на мечовете си.

По-високият мъж ме погледна с изпънато от тревога лице, наведе се към краля и понечи да му прошепне нещо, но Стангмар му направи знак да мълкне.

Тогава по стълбите зад мен се изкачи гулиантът, който пазеше тъмницата. Лицето му беше цялото раздрено, но не кървеше. Стиснал крачетата на Беля в едната си ръка, той го държеше с главата надолу и мерлинът можеше само да размахва бясно криле и да свири гневно.

— Още един приятел, значи?

Обгърнатото в сенки лице на Стангмар потъмня още повече и той се обърна към двама гулианти.

— Проверете има ли други.

Те незабавно се стрелнаха покрай мен и слязоха по стълбите. Тогава си спомних, че не зная къде е Шим. Можех само да се надявам, че малкият ми спътник си е намерил безопасно скривалище.

Трескаво се обърнах към Рия, която почти се задушаваше в ръцете на таласъма, а после към Беля, увиснал безпомощно в хватката на гулианта.

— Освободи ги! — креснах аз на краля. — Освободи ги или ще съжаляваш!

Стангмар се навъси още повече.

— Не ни е привично да ни нареждат някакви си момченца! Особено когато заплашват кралската ни особа.

Въпреки че въртящият се замък постоянно се клатушкаше, аз изправих рамене и се постарах да не загубя равновесие. Кралят се наведе напред и за миг сенките се отдръпнаха от лице с квадратна челюст и блестящи, изразителни очи. Той ми се стори още по-красив, макар и не по-малко скован от преди.

— И все пак храбростта ти ни впечатлява. Затова ще бъдем милостиви.

Сенките изникнаха отново и неистово заподскачаха върху лицето, гърдите и златната му диадема.

— Знаем какво правим! — изръмжа той, неясно на кого и с царствен жест махна на таласъма, хванал Рия. — Пусни я, заповядваме ти. Но я наблюдавай внимателно.

Воинът направи гримаса, но се подчини и грубо бълсна Рия на каменния под пред трона. Все още увиснал с главата надолу, Беля писна възмутено, но не можа да стори нищо повече.

— Ами ястребът? — твърдо попитах аз.

Стангмар се облегна назад.

— Ястребът остава там, където е. Не вярваме нито на него, нито на теб! Освен това така ще си по-склонен да ни съдействуаш.

Гърбът ми се скова.

— Никога няма да ти съдействам.

— Нито пък аз — обяви Рия и тръсна кафявите си къдици.

Беля изпищя, за да изясни позицията си.

За пръв път навъсеното лице на Стангмар сякаш леко просветна.

— О, ще съдейзвате. Всъщност вече го направихте! Донесохте ни нещо, което отдавна търсим. Донесохте последното Съкровище.

Издръпнах, но не продумах.

Докато сенките трепкаха по лицето му, кралят разпери ръце към предметите, окачени по стените.

— В тази зала сме събрали най-различни вълшебни неща. На стената зад престола ни е Душегубец, двуострият меч. С черното острие посича душата, а с бялото лекува всяка рана. Ето там е прочутата Цъфтяща арфа. Онзи сребърен рог е Повелителя на бляновете. До него виждате плуга, който оре сам. Отсега нататък нито тези Съкровища, нито другите ще застрашават нашата власт.

Той посочи железния котел до отсрещната стена и лицето му стана сурово.

— У нас е дори Котела на смъртта.

При тези думи двамата мъже с червени мантии многозначително се спогледаха. По-високият поклати мрачно глава.

— И все пак най-силно желаем Съкровището, което не виси на тези стени — избумтя Стангмар, а гласът му изпълни залата, заглушавайки дори равномерния тътен на въртящия се замък. — Онова, което си ни донесъл.

Знаех, че той скоро ще разбере, че Галатор вече не е у мен. Неизбежната смърт ми даде смелост и аз изправих рамене.

— Никога не бих донесъл нещо, което да ти помогне.

За миг ми се стори, че мрачният крал ме наблюдава.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм! Наистина носех Галатор, но той вече не е у мен. Никога няма да се сдобиеш с него.

Стангмар студено ме изгледа с потънало в сенки лице.

— Не Галатор ни трябва.

Примигнах.

— Нали каза, че търсиш последното Съкровище?

— Така е. Но последното Съкровище не е никакво си украшение — отвърна кралят и вкопчи ръце в престола. — Последното съкровище е моят син.

Облада ме ужас.

— Твоят... син?

Стангмар кимна, но лицето му не изразяваше радост.

— Теб търсех. Защото ти си моят син.

37

ДУШЕГУБЕЦА

По чертите на краля пълзяха сенки, а големите му ръце стискаха трона.

— А сега — продължи той, — трябва да изпълним обещанието, което дадохме, преди да избягаш с майка си.

— Обещание ли? — попитах аз, все още смаян от разкритието на Стангмар. — Какво обещание?

— Не помниш ли?

Погледнах навъсено мъжа, който бе мой баща.

— Нищо не помня.

— Какъв късмет — каза кралят и се намръщи още повече. Сенките по лицето му бавно плъзнаха по двете му ръце, но сякаш се разколебаха. Той сви юмруци, посочи ме и заповяда: — Хвърлете го в Котела.

Гулиантите се обърнаха към мен в съвършен синхрон. Единият все още държеше Беля и мерлинът запляска с криле, за да се освободи. Яростните му крясъци ехтяха из огромната зала, заглушавайки дори грохота на въртящия се замък.

— Не! — извика Рия и скочи на крака. Бърза като пепелянка, тя се хвърли върху Стангмар и сключи ръце около врата му. Преди пазачите да успеят да му се притекат на помощ, той сам я откъсна от себе си, запрати я обратно на пода и тя падна в краката на воината ласъм.

Обгърнат в сенки от главата до петите, разгневеният крал се изправи, като триеше драскотините по врата си и изляя:

— Убий първо нея! После ще се разправим с момчето.

— С удоволствие — изхриптя ласъмът, тесните му очи блеснаха и той посегна към оръжието си.

Сърцето ми неистово заблъска, бузите ми пламнаха. В мен закипя същата бясна ярост, която бях изпитал към Динатий. Трябваше да спра това! Трябваше да използвам силите си!

Буйни пламъци обгърнаха ума ми. Усетих вонята на опърлена пълт, *моята* пълт, чух собствените си писъци. Боях се от силите си не по-малко, отколкото от Котела на смъртта.

Дивашки ухилен, таласъмът бавно вдигна меча си и острието блесна на светлината факлите. В същия момент Рия се обърна и ме погледна със скръбни очи.

Ново чувство, по-силно дори от яростта и страха, изпълни сърцето ми. Обичах Рия. Обичах духа ѝ, нейната жизненост. „Ти си сбор от всичко у себе си“, бе ми казала веднъж. Спомних си и думите на Великата Блуса в кристалната ѝ пещера: „Последното съкровище притежава голяма сила, по-могъща, отколкото допускаш.“ Силите ми принадлежаха. За да се боя от тях, но и за да ги използвам.

Мощните рамене на таласъма се напрегнаха, готови за удар. Беля отново изписка и се опита да се отскубне от хватката на гулианта.

А обещанието ми? Отново чух гласа на Рия: „Ако някой те е дарил с вълшебни сили, то е, за да ги използваш.“ Присъедини се и майка ми, чиито сапфирени очи пронизваха душата ми: „Бог иска само да използваш силите си за добро, с мъдрост и любов.“

С любов. Не с гняв. Това беше ключът. Онази любов, която караше Галатор да засияе и която ме изпълваше сега.

„Ти си на ход!“ заповяда ми гласът на Домну. „И в шаха, и в живота изборът ти ще реши всичко.“

Точно когато мечът на воина-таласъм надвисна над шията на Рия, аз съсредоточих цялото си внимание върху Душегубецата, който висеше на стената зад престола. Пламъците отново лумнаха в ума ми, но устоях и ги надвих. Не чуха нищо, освен злорадото сумтене на палача. Не виждах нищо, освен меча и желязната кука, която го крепеше.

„Лети, Душегубецо. Лети!“

Куката се пръсна. Мечът се откъсна от стената и полетя към таласъма. Чул свистенето, той се обърна. Миг по-късно отсечената му глава се изтърколи на пода.

Рия изпиця, когато тежкият труп се строполи върху нея. Стангмар гневно изрева, а лицето му почерня от воала от сенки. Двамата му съветници изкрешяха и страхливо отстъпиха. Само гулиантите не помръдваха и мълчаливо наблюдаваха с безстрастни лица.

В суматохата пуснах тоягата си и вдигнах високо ръце. Душегубеца полетя към мен и аз стиснах сребърната му дръжка с двете си ръце.

Щом видяха това, гулиантите изтеглиха собствените си оръжия и се спуснаха към мен като един, но гръмовният глас на краля ги спря:

— Спрете! — изрева той, а от начумерените му устни се отрони ниско ръмжене. — Този дуел е наш. Никой да не се меси.

Сенките плъзнаха по тялото му, сякаш раздразнени, и той се поколеба за миг. После тръсна рязко глава и властно заяви на събеседник, който само той виждаше:

— Казахме, че дуелът е наш! Не ни трябва помощ.

Той скочи от трона и бързо грабна меча на мъртвия воин-талаасъм. Замахна, за да изпита тежестта и баланса му, без да ме изпуска от заплашителния си поглед. Едва тогава забелязах, че сенките отново са се отдръпнали от лицето му. Най-стренното беше, че все още се виеха около червения трон. Обзе ме чувството, че ме наблюдават.

— Е — подигра ме кралят, — владееш *силите*, така ли? Също както дядо си — той пристъпи към мен. — Силите му обаче не можаха да го спасят от смъртта. И теб те чака същото.

Едва успях да вдигна Душегубеца, за да блокирам първия удар на Стангмар. Мечовете ни се срещнаха и ехото звънна сред каменните сводове. От силата на удара му оръжието ми се разтресе чак до дръжката, почти го изтървах. Осъзнах, че Стангмар има тройно предимство — сила, умения и по-добро зрение.

Въпреки това отвръщах на атаките му, доколкото ми позволяваха силите. Макар че губех равновесие заради вибрациите на въртящия се под, аз постоянно нападах. Размахвах меча, като парирах или избягвах ударите му. Щом мечовете ни се сблъскаха, хвърчаха искри.

Може би Стангмар бе станал по-предпазлив заради моята свирепост, може би Душегубеца влияше сили в ръката ми, а може би кралят просто си играеше с мен. Каквато и да беше причината, докато кръстосвахме из украсената със съкровища зала, ми се струваше, че не му се давам.

Изведнъж той ме притисна с всичка сила. Мощен удар изби Душегубеца от ръцете ми и мечът издрънча на каменния под. Кралят опря острието си в гърлото ми.

— Сега ще изпълним обещанието си — каза той и посочи ужасяващия котел до стената. — Върви.

Все още запъхтян, аз не помръднах.

— Кой те накара да обещаеш да ме убиеш?

— Върви.

— И защо това обещание значи толкова много за теб, след като си нарушил всички обещания, дадени на собствения ти народ?

— Върви!

Скръстих ръце.

— Обещал си на Рита Гаур, нали?

Стангмар силно се намръщи, а зад него сенките над трона затанцуваха още по-лудешки.

— Да. И те съветваме да говориш с повече уважение за нашия добър приятел. Сега върви!

Погледнах умолително мъжа, чиито очи и коса толкова приличаха на моите.

— Не виждаш ли какво е сторил с теб? С кралството ти? Иска да отровиш земите си, да почерниш небето, да посееш ужас у народа си. И дори... да убиеш собствения си син!

При тези ми думи тайнствените сенки закипяха, а лицето на Стангмар почервена.

— Нищо не разбираш от тези неща. Нищичко! — повтори той и притисна върха на меча си към гърлото ми.

Преглътнах с мъка.

— Рита Гаур не ти е приятел. Той е твой господар, а ти — негов роб.

Очите му пламнаха и той ме бутна към котела.

— Ельн, твоята съпруга, моята майка... какво би казала тя?

Гневът на Стангмар преля.

— Ще ти спестим котела и ще те посечем с ей този меч!

Той вдигна острието, за да ме обезглави, а аз зърнах подходяща възможност и се съсредоточих върху Душегубец, който лежеше точно зад него.

„При мен, Душегубецо. При мен!“

Ала закъснях. Мечът едва започваше да се изправя, когато мрачният крал зае поза за фаталния удар. Опорният му крак обаче попадна върху острия ръб на Душегубец — черния ръб, който

поразяваше самата душа. Той проби кожения му ботуш и одра петата му.

Стангмар изкрещя от болка и се свлече на пода, а сенките сякаш подлудяха и целият трон се разтресе. Гулиантите понечиха да се притекат на помощ на краля, но той ги спря с решителен жест. После бавно вдигна глава и се взря в мен. С всяка секунда лицето му омекваше все повече — челюстта му се отпусна, очите му се разшириха... само линията на устата му не се промени.

— Ти каза истината — заяви той, макар че му беше трудно да говори. — Ние, тоест аз... проклета да е тая кралска реч! Аз съм... само един роб.

Тронът мощно се разклати, а Стангмар се извърна към беснеещите сенки.

— Знаеш, че е така! — извика той. — Аз съм марионетка в ръцете ти, жалка кукла на конци! Главата ми е тъй пълна със заплахите и заблудите ти, че постоянно се върти, също като този проклет замък!

При тези думи от сенките се надигна съскащ звук, който смрази кръвта ми. Те спряха да се мятаят, смилиха се и сякаш се съсириха в неясна форма от още по-непрогледен мрак.

Кралят се помъчи да стане, но раната бе парализирала тялото му от кръста надолу и той падна. После пак се обърна към мен.

— Трябва да разбереш. Никога не сме искали... не съм искал Финкайра да стигне дотук! Когато дадох първото си обещание, нямах представа колко мъка ще причиня!

— Защо? — попита аз. — Защо си обещал каквото и да било на Рита Гаур?

Челото на Стангмар потъмня.

— Сторих го... за да спася Ельн.

— Ельн? Майка ми?

Спомних си последните й думи за моя баща. „Ако някога го срещнеш, помни: той не е такъв, какъвто изглежда.“

— Да. Сапфирооката Ельн.

Той си пое дълбоко дъх и бавно издиша, подпрян на лакти върху каменния под.

— Когато те роди на брега на Финкайра, тя наруши една от най-древните повели на духовете — че никой с човешка кръв не бива да се ражда тук. Иначе хората биха имали рождени права върху свят, който

не им принадлежи! Наказанието за това тежко престъпление винаги е било суро и недвусмислено. Детето трябва да бъде низвергнато от Финкайра завинаги, а родителят-човек да бъде хвърлен в Котела на смъртта.

Той пак се опита да се изправи, но без успех. Гулиантите, все по-обезпокоени, отново тръгнаха към него. Онзи, който държеше Беля, се присъедини към останалите, с мерлина в едната си ръка и меч в другата.

— Спрете! — заповяда Стангмар. — Не желая жалката ви помощ!

Гулиантите се подчиниха, ала продължиха внимателно да ни наблюдават, без да изпускат мечовете си. Междувременно сенките на трона продължаваха да се свиват и уплътняват и все повече потъмняваха, като сърцето на назряваща буря.

Стангмар поклати глава.

— Не знаех какво да сторя. Как да осъдя на смърт моята прекрасна Ельн? Та тя ме караше да се чувствам по-висок от дърветата, по които се катерех като дете! Но бях и крал, онзи, който трябва да налага законите! Тогава Рита Гаур ми се яви за пръв път. Предложи ми помощта си в замяна на моята. Искаше и аз да му съдействам.

— Как?

Стангмар отклони поглед.

— Рита Гаур каза, че му се явил сън, според който най-голямата опасност, която го грози, ще дойде от дете — наполовина човек, наполовина от Финкайра. Знаеше за теб и вярваше, че докато си жив, ще бъдеш заплаха за него.

Цял се разтреперих и без помощта на вибрирация под.

— И ти се съгласи да убиеш мен вместо нея?

— Нямах избор, не разбираш ли? Рита Гаур обеща да закрия и Ельн, и цяла Финкайра от гнева на духовете, задето не сме спазили закона.

— И ти му обеща да ме хвърлиш в Котела!

— Да. Малко преди да навършиш седмата си година. От раждането ти дотогава бях успял да скрия обещанието си от Ельн. Казах й само, че духовете са склонили да оставят нея жива, а теб —

във Финкайра. Толкова ѝ олекна, че сърце не ми даде да ѝ кажа цялата истина. Вярваше ми изцяло.

Гласът му бе замечтан, някак далечен.

— През тези седем години съюзът с Рита Гаур ставаше все по-здрав. И необходим. Той ми разкри плана на великаните да превземат Финкайра. Помогна ми да прочистя земите ни от опасни врагове. Дари ме със замък, където да съм в пълна безопасност. Той... — започна Стангмар, но гласът му стихна, раменете му се превиха. — Той ме направи свой роб.

Трогнат от терзанията му, довърших разказа вместо него.

— И когато Ельн разбрала, че е била пощадена само за да умра аз, тя избягала от Финкайра и ме взела със себе си.

Стангмар ме погледна, отчаян и омерзен.

— Така че накрая загубих и двама ви.

— И още толкова много — добави Рия, застанала до трупа на обезглавения таласъм.

Кимнах и се обърнах към гулиантите. По някаква причина те бяха наобиколили трона и го скриваха с телата си. Въпреки близостта им Беля продължаваше яростно да пляска с криле. Гулиантът, който го държеше, сякаш не забелязваше, че мерлинът почти се е освободил.

— Това е самата истина — призна Стангмар. — Рита Гаур ме убеди, че ако синът ми получовек бъде убит, властта ми ще бъде пълна. Имел е предвид само, че ще съм го отървал от заплахата, която представляваш. Изпълнявах неговата воля. Кой тогава управлява тук?

В този миг гулиантите се отдръпнаха от червения трон като двете половини на завеса. На престола се гърчеше кълбо от непроницаем мрак, по-черно дори от самия Покров. То нададе пронизителен съскащ писък, последван от леден повей, който ме смрази до мозъка на костите.

— Рита Гаур! — изрева Стангмар и отчаяно се опита да стане.

Кълбото от мрак скочи от трона, прелетя покрай Рия и се приземи на пода до Душегубецата. Преди да успея да си поема дъх, то се уви около сребърната дръжка, вдигна меча като мрачна ръка, изтъкана от зло и замахна към Стангмар, като сряза лицето му от ухото до брадичката. По челюстта му шурна кръв, кралят изрева от болка и се изтърколи на една страна.

Внезапно баща ми вцепени. Ужасът по лицето му премина в ярост, той присви очи, намръщи се отново и тъй стисна юмруци, че те побеляха. Не повярвах на очите си, когато грабна другия меч и скочи на крака. Застана до мен, напет, горд и силен въпреки окървавеното си лице.

— Помогни ни! — извиках аз.

Ала вместо да замахне към кълбото, понесло Душегубеца, той насочи меча си право към мен.

— Ти си глупак, момче! Не можеш да ни надвиеш толкова лесно. Направих крачка назад.

— Но нали каза...

— Не казахме нищо важно — обяви той и махна с ръка към пулсирация мрак. — Нашият приятел ни излекува! Поряза ни с остирието, което лекува всяка рана, изцели скимтящата ни душа и така ни върна трезвата мисъл. Отново знаем кои са враговете ни и сега вече ще те убием!

Рия понечи да нападне краля, но двама гулианти й препречиха пътя. Тя се опита да мине покрай тях, но не успя.

Стангмар замахна да ме посече, но Рита Гаур отново пронизително изсъска. Кралят се спря, бавно свали оръжието си и наведе засрамено глава.

— Няма да те провалим отново — възрази той. — Бяхме измамени! Заблудени! Позволи ни сега да изпълним обещанието си към теб!

Единственият отговор на Рита Гаур бе гневно, оглушително съскане. Пред покорния поглед на Стангмар кълбото от мрак вдигна меча си и се подготви лично да сложи край на живота ми.

Точно тогава залата се огласи от друг пронизителен кряськ. Беля най-сетне се беше освободил от хватката на гулианта и докато той напразно се опитваше да го прониже с меча си, мерлинът се издигна към тавана. Спра в най-високата му точка, писъкът му огласи залата, а ехото отскочи от четирите й стени. Беля се наклони рязко във въздуха и за част от секундата застине над главите ни. Накрая това малко, но страховито създание, чийто живот още от първата ни среща бе низ от подвизи, извърши най-смелия от тях.

В момента, в който мечът иззвистя към мен, Беля плесна мощно с криле и по-бързо от стрела се стрелна право в сърцевината на

черното кълбо. Изненадан, Рита Гаур изпусна Душегубеца, който изхвърча, дрънчейки по камъните. Докато студените мрачни пипала се стягаха около Беля, той дереше, кълваше и яростно ги бълскаше с криле. Накрая кълбото и мерлинът се затъркаляха по пода, като пищяха и съскаха.

Отчаяно затърсих начин да помогна на Беля. Но как? Можех да опитам с Душегубеца, но ястребът и Рита Гаур така се бяха оплели, че не можех да ударя единия, без да нараня и другия. Можех да използвам силите си за друг, по-различен удар... ала и това нямаше да помогне, пак по същата причина. Сърцето ми се късаше, но можех само да гледам.

Беля се биеше непримиримо, но ледената прегръдка и силата на Рита Гаур се оказаха твърде много за него. Бавно и неумолимо мракът поглъщаше моя мерлин, изяждаше го късче по късче. Първо единия крак. После едното крило. Половината опашка. Само след няколко секунди щеше да покрие и главата му.

— О, Беля! — хлипаше Риа, обградена от гулиантите.

С последен пронизителен писък ястребът вдигна глава колкото може по-високо и заби човката си в самия център на черното кълбо. Изведнъж около вкопчените един в друг врагове засия тънка нишка от светлина. Разнесе се странно, оглушително всмукване, сякаш се бе пробила бариера между два свята. И черната маса, и погълнатият от нея мерлин бързо се смалиха, докато накрая от тях остана само точица мрак. Тя увисна за малко във въздуха, а после изчезна.

Беля го нямаше вече. Макар че бе повлякъл със себе си и Рита Гаур, аз бях сигурен, че някой ден злият дух ще се върне, а моят приятел — не. Когато се наведох да вдигна едничкото перо, останало в краката ми, от незрящите ми очи рукаха сълзи.

Бавно завъртях кафявото перце между палеца и показалеца си. Беше от крилата на Беля, същите, които неотдавна ме бяха издигнали в небето. Също като мен, те никога повече нямаше да полетят отново. С нежно движение пъхнах перцето в торбичката си.

Изведнъж в гърдите ми опря върхът на меч. Вдигнах глава и съзрях Стангмар, свирепо намръщен, с окървавена шия и лице.

— Сега ще изпълним обещанието си — обяви той, — и то така, както трябва. Когато се върне, нашият приятел вече няма да се съмнява кому принадлежи верността ни.

— Не — умоляваше го Риа. — Недейте! Сега можете да бъдете истински крал, не виждате ли?

— Не прахосвай дъха си за такива лъжи — подигравателно изсумтя Стангмар и се обърна към гулиантите. — Пазачи! Хвърлете го в Котела!

38

ДРЕВНИ СЛОВА

Онези гулианти, които не пазеха Рия, веднага стегнаха обръч около мен. Вдигнали мечове, те ме поведоха към Котела на смъртта с безизразни лица.

Дори не опитах да се съпротивлявам. Дали от загубата на Беля, или от въртенето на пода, краката ми не ме държаха и се олюявах. Дори вълшебните ми сили да бяха в състояние да ми помогнат, вече нямах волята да опитам. Мислех само за празното място на рамото си.

Рия се опита да хукне след мен, но войниците я спряха.

Стангмар мрачно наблюдаваше. Стоеше скован като статуя, очите му горяха, а ръката му стискаше дръжката на меча. Засъхналата кръв на лицето му носеше цвета на Покварените земи на неговото кралство.

Крачка по крачка наблизавахме Котела, който сякаш растеше, мрачен и тъмен като самата смърт. За миг ми хрумна да се хвърля вътре доброволно с надеждата, че ще успея да унищожа и него, и себе си... но нямаше да получа дори това нищожно удовлетворение. Гулиантите ме пазеха тъй зорко, че със сигурност щяха да ме съсекат, преди да успея да се отскубна.

Обърнах се тъжно към Рия и проврях свития си показалец през една пролука между двама от войниците. Макар че очите ѝ бяха насылезни, тя отвърна на жеста и пръстите ни сякаш се събраха за последен път.

Гулиантите спряха точно пред Котела. Макар че стигаше едва до кръста ми, той бе раззинал широка черна паст, в която лесно можеше да се побере зрял мъж или жена. В тази паст имаше само чернота, дори по-плътна и дълбока от Покрова. Гулиантите ме избутаха почти до ръба на Котела и се обърнаха към Стангмар, очаквайки заповедите му.

— Недейте, моля ви! — отново се замоли Рия.

Стангмар не й обърна внимание. Надигна глас над грохота на въртящия се замък и нареди:

— В Котела!

В този миг от сенките до стълбището се стрелна дребничък силует. С един-единствен кратък поглед първо към Рия, а после към мен Шим профучи през залата, шляпайки по камъните с босите си крака. Преди гулиантите да съобразят какво става, той се покачи на ръба на Котела, поколеба се за част от секундата и се хвърли в него.

Оглушителен гръм разтърси залата и разклати замъка чак до основи. Макар че въртенето не спря, от силата на експлозията основите хаотично се разлюляха. Аз, Рия и неколцина гулианти се изтърколихме на пода. Факлите изпадаха от стените и засъскаха по камъните. Цъфтящата арфа увисна само на една струна.

Докато експлозията отекваше от стените и огласяше Мрачните хълмове, аз станах на крака. Котела на смъртта се валяше разполовен на земята, а в центъра му лежеше тялото на малкия великан.

— Шим! — извиках аз, приведох се над него и отново заплаках. Имах сили само да му прошепна: — Все искаше да си голям. Да си истински великан. Такъв си, приятелю. Истински великан.

— Каква е тази измяна? — изрева Стангмар и бясно размаха меча си към гулиантите. — Казахме ви да намерите всички натрапници!

Той грабна меча на единия от войниците и го заби право в корема му. Гулиантът потрепери, но не гъкна. После бавно изтегли меча и се обърна към Стангмар, сякаш нищо не се беше случило.

Все още стоях на колене край строшения Котел. Кралят тръгна към мен с изопнато лице и вдигна меча си. Когато вдигнах очи към него, над тях падна кичур черна коса, досущ като неговата, и той се поколеба за миг.

— Проклет да си, момче! Лицето ти и раната от онова прокълнато острие пробудиха чувства у нас! Чувства, които мислехме за забравени и които искаме да забравим отново! Сега задачата ни е дваж по-мъчителна. Макар че трябва да го сторим, болката ще е още по-голяма.

Внезапно Стангмар зяпна от удивление. Залитна и отстъпи уплашено назад.

Насред останките от Котела ставаше нещо странно. Косата на Шим се движеше, сякаш в залата бе задухал лек ветрец. Първо бавно, после все по-бързо носът му порасна. После ушите и останалата част от главата, врата и раменете му. Ръцете му също се започнаха да растат,

последвани от гръденя кош, краката, прасците и стъпалата. Заедно с тях се уголемиха и дрехите му.

Накрая стана най-голямото чудо. Шим отвори очи. Навярно най-изумен от всички, той заопипва тялото си с огромните си ръце.

— Аз става голям! Аз става голям!

Главата на Шим вече напираше към тавана, когато Стангмар най-после се опомни.

— Това е великан! — кресна той на гулиантите. — Убийте го, преди да смаже всички ни!

Гулиантът, който беше най-близо, се хвърли напред и пронизва лявото коляно на Шим.

— Аууу! — ревна той и се вкопчи в удареното място. — Ужили ме пчела!

Инстинктивно доскоро мъничкият великан се сви на топка, но това го превърна в по-лесна мишена. Гулиантите го наобиколиха и започнаха да го ръчкат и мушкат като ято разгневени оси. Междувременно тялото му продължаваше да расте, и то без никакви признания, че някога ще престане. Не след дълго раменете и гърбът му опряха в тавана, който започна да се огъва. Посипаха се камъни, над нас зейна дупка.

Една от кулите на бойниците падна и се разби в носа на Шим. Вместо да се свие още повече, за да се предпази, той стори друго. Разяри се.

— Аз е ядосан! — прогърмя той и проби едната стена с юмрук, голям почти колкото кралския престол.

Видимо уплашен, Стангмар заостъпва. Гулиантите взеха пример от него и също се оттеглиха. Двамата съветници в червени роби, дотогава сгушени зад трона, отчаяно се хвърлиха към стълбището, като се препъваха един в друг.

Изтичах при Рия, като спрях само за да взема Душегубец, който лежеше до стената. Сгущихме се в един ъгъл, в който поне засега бяхме защитени от срутващата се зидария.

За пръв път в живота на Шим се слуши нещо, което напълно прилягаше на великан — той видя как нападателите бягат от него. Блясъкът в огромните му розови очи ми подсказа, че това изживяване май му харесваше.

— Аз по-голям от вас! — изрева той. — Многостно по-голям!

Шим, чиито стъпала вече бяха по-едри от канари, се изправи. Протегна се с цялата си дължина и събори още едно парче от тавана. По огромното му лице се разля отмъстителна усмивка и той започна да тъпче гулиантите. При всяка стъпка замъкът се разлюляваше, а на места подът започна да пропада.

Немъртвите воини обаче оцеляваха дори след тези опустошителни удари. Просто се изправяха, отръскваха се и продължаваха да кълчат стъпалата му с мечовете си. Очите на Шим бясно горяха и той ги тъпчеше с още по-голяма ярост. Колкото повече се щураха под краката му, толкова повече тежест влагаше.

Седнал въгъла до Рия, аз искрено се надявах, че Шим няма да се премести в нашия край. Край него таванът се разпадаше, той явно беше бесен — и доволен.

Тогава долових странен ритъм, който идваше далеч отвъд замъка. Чувах го въпреки грохота от срутващи се камъни и тропащи крака, първо отдалеч, после по-отблизо. Той постепенно се усилваше и внезапно осъзнах, че това са гласове — най-дълбоките, които бях чувал някога, слети в прост напев, състоящи се от три изключително ниски тона. В него имаше нещо различно, нещо познато, което породи у мен чувство, което не можех да определя.

Тогава през една дупка в тавана надникна огромно лице, грубо като скала и обрасло с рошава червена брада. Последва го второ, с къдрава сива коса и пълни устни. После трето, с абаносовочерна кожа, дълга плитка и обици, направени от колелата на колесница. Всяко от тях кимна за поздрав на Шим, но не пристъпи отвъд стените на замъка.

— Великаните — удивено изрече Рия. — Дойдоха!

Така беше — надигнали се от скривалищата си из цяла Финкайра, великаните бяха дошли. В отговор на някакъв дългоочакван зов, може би експлозията, изригнала от Котела на смъртта, те се бяха надигнали от тъмните каньони, отдалечените гори и непознати хребети, сред които се криеха. Понесли огромни пламтящи факли, те пристигаха от всички посоки. Някои бяха облечени в мрежи, натежали от камъни, които им позволяваха да останат незабелязани сред канарите. Други криеха клони и дори цели дървета в буйните си гриви. Трети, твърде глупави или твърде горди, за да се дегизират, носеха жилетки, шапки и наметки, разноцветни като плодните дървета в Друма.

Великаните бързо се подредиха в кръг около замъка. Следвайки примера на Шим, те започнаха да тропат заедно по земята със силата на земетресение, извисили гласове в ритмичен напев на най-древния език, този на първия народ на Финкайра:

*Хи гододин катан хие
Хид а шледрит мат уитан
Гайнсе аи бешлау уен кабри
Варигал дон Финкайра
Дравиа, дравиа Финкайра.*

Изведнъж се сетих, че съм чувал тези думи от майка си, но кога? Когато живеехме в Гуинет? Преди това? Дали не ги бях слушал като бебе? Не можех да кажа със сигурност.

Някак си усетих, може би благодарение на този смътен спомен, че значението на този напев има нещо общо с вечната връзка между народа на великаните и Финкайра. С вярата, че докато съществува едното, ще съществува и другото. „*Дравиа, дравиа, Финкайра. Пребъди, пребъди, Финкайра.*“

Великаните танцуваха ли, танцуваха на светлината на огромните си факли, а замъкът се разпадаше. Камъните зад мен и Рия още се държаха, но другаде стените се срутиха, а с тях отслабващо и заклинанието. Въртенето се забави, грохотът загъльхна. След едно последно мощно престъргване, замъкът мъчително спря. Колоните и сводовете се сринаха и изпълниха въздуха с прах и отломки.

В този миг гулиантите, чиято сила извираше от самия замък, извикаха в един глас, по-скоро от изненада, отколкото от болка и се строполиха на земята. Гледах проснатите сред камъните тела и си мислех, че на лицата им най-сетне изплува някаква емоция... която напомняше на благодарност.

Тогава Шим се изкатери по една полусрутена стена и се присъедини към останалите великани. Докато слушах тропота от тежките им стъпала навсякъде из замъка, си спомних други древни слова. Думи, които предсказваха този Танц на великаните:

*Крепост мрачна се върти тънява,
там малкото ще порасне, ще започне краят.
Едва щом в залата затропат великани,
стените до една на пух и прах ще станат.*

Осъзнах, че Шим е бил спасен от една по-древна магия. Подревна от Замъка под Покрова и от Котела на смъртта, а може би дори от самите великани. Защото макар че храбрата му саможертва унищожи Котела, стъпките му по пода на залата бяха сложили началото на танца, който щеше да унищожи замъка напълно. „Малкото ще порасне, ще започне краят.“ Великата Блуса бе казала на Шим, че „да си голям е много повече от това да имаш едри кости“. И сега, благодарение на огромния си подвиг, той се издигаше далеч над бойниците на загиващия замък.

39

ДОМ

Стената зад нас простена. Обърнах се към Риа, чиято опърпана лозова премяна все още ухаеше на гора.

— Трябва да вървим! Преди целият замък да се срине!

Тя изтръска няколко камъчета от косата си.

— Стълбището е препречено. Да се опитаме ли да се спуснем някак?

— Ще отнеме твърде много време — отвърнах аз и скочих на крака. — Знам по-добър начин.

Събрах ръце пред устата си и надвиkah олелията.

— ШИМ!

Докато по стената плъзваше поредната пукнатина, през дупката в тавана надникна лице. Би ми било далеч по-познато, ако беше много, много по-малко.

— Аз вече голям! — гордо изтътна Шим.

— Желанието ти се изпълни! „Да бъде голям, колкото най-високосното дърво“ — повторих аз и му махнах да се наведе. — Пъхни ръка през дупката, трябва да се махнем оттук.

Шим изсумтя, послуша ме и опря огромната си длан на пода до нас, толкова близо до една пропаст, че за да се изкатерим, трябваше да минем един по един по тесния проход. Риа реши да опита първа.

Докато внимателно заобикаляше пропастта, аз претеглих Душегубеца в ръка. Макар че сребърната му дръжка бе изстинала в хватката на Рита Гаур, двете остриетаискряха с блясък, който напомняше на лунна светлина, танцуваща по неспокойната повърхност на морето.

Изведнъж се сетих за Съкровищата на Финкайра. И тях трябваше да спася! Не знаех колко време ни остава, преди замъкът да се срути напълно, но трябваше да го използвам, за да спася Съкровищата, които все още не бяха унищожени сред развалините.

— Хайде! — подкани ме Риа, стиснала палеца на Шим.

— Първо ти — отвърнах. — После изпрати Шим да ме вземе.

Докато тя тревожно ме наблюдаваше, събрах ръце пред устата си и се провикнах:

— Добре, Шим. Вдигай!

Рия полетя към тавана, а аз поставих Душегубеца на най-безопасната на вид каменна плоча, която ми попадна пред очите. След това затършувах из останките на огромната зала. Пълзях между прекатурени колони и трупове на гулианти, избягвах падащи камъни и прескачах лъкатушищи пукнатини, като се движех възможно най-бързо и внимателно. През цялото време над грохота и стоновете на почти унищожения замък ехтеше тропотът от Танца на великаните.

Бързо открих Цъфтящата арфата — повечето ѹ струни бяха непокътнати. После се натъкнах на сияйно оранжево кълбо, навярно Огнената сфера. Бързо ги пренесох при Душегубеца и се върнах за още. До преобрънатия червен трон открих тоягата си, която поне за мен бе истинско съкровище. В далечния край на залата открих Повелителя на бляновете, полуопогребан сред развалините, както и мотиката, за която Хон ми беше казал, че сама се грижи за семената.

В крайна сметка открих шест от Седемте мъдри сечива. След мотиката се натъкнах на плуга, който оре сам, макар че тежестта му се оказа почти непосилна за мен. После намерих чук, лопата и кофа, за чиито сили можех само да гадая. Накрая попаднах и на триона, за който знаех от Хон, че реже само толкова дърво, колкото е нужно. Макар че част от дръжката му беше счупена, той беше напълно използваем.

Тъкмо го бях оставил при другите, когато лицето на Шим пак надникна през дупката.

— Ти трябва идва! — прогърмя той. — Замък всеки момент падне!

Кимнах, макар че ми се щеше да открия и последното мъдро сечиво. Не знаех как изглежда, от което задачата ми ставаше още по-трудна. Въпреки това, докато пълнех шепата на Шим със Съкровища, не преставах да се оглеждам.

— Ти готов ли вече? — нетърпеливо изрева той.

— Почти — отвърнах аз и метнах тоягата си в дланта му. — Още само минутка, докато се покатеря и аз.

— Бързостно! Може нямаш минутка!

Прав беше — още преди да довърши, камъните под краката ми рязко се раздвижаха. Закатерих се по пръстите му и хвърлих последен поглед на залата.

В този момент в сенките до една смазана колона зърнах нещо, което ме накара да изтръпна. Не беше липсващото Мъдро сечиво, а ръка, която опипваше безпомощно наоколо. Ръката на Стангмар.

— Хайде, хайде! — умоляваше ме Шим. — Аз вижда, таван скоро падне!

Поколебах се само за миг. Къс от тавана над мен наистина пропадна, но аз се втурнах обратно сред развалините. Всичко наоколо се предаваше все по-бързо на разрухата, а тропотът и напевите на великаните отвън се усиливаха.

Достигнах Стангмар и се приведох над него. Той лежеше по лице на пода, златната диадема все още блестеше на челото му. Огромна каменна плоча бе затисната кръста и едната му ръка. Другата, свита в юмрук, вече не шаваше. Само полуотворените му очи издаваха, че е жив.

— Ти? — дрезгаво простена той. — Дойде, за да гледаш как умираме ли? Или мислиш сам да ни убиеш?

Отговорих, като се пресегнах и сграбчих ръбовете на плочата. Опитах се да я повдигна с всички сили и макар че краката ми трепереха, а дробовете ми заплашваха да се пръснат, камъкът дори не помръдна.

Щом осъзна какво правя, кралят ме изгледа с презрение.

— Значи ще ни спасиш сега, за да ни убиеш по-късно?

— Ще те спася сега, за да живееш по-късно — заявих аз, макар че подът започваше да се накланя.

— Ха! И очакваш да ти повярваме?

Съсредоточих се и отново напрегнах мускули, като призовах всичките си сили. По челото ми пъльзна пот и опари незрящите ми очи. Накрая плочата леко помръдна, но това не стигаше, за да освободя Стангмар.

Преди да успея да опитам отново, подът пропадна. Двамата се изтърколихме в мрака, а край нас се надигна предсмъртният рев на Замъка под Покрова.

Изведнъж нещо спря падането ни и със Стангмар се претърколихме един връз друг. Отначало не разбрах върху какво сме

паднали, макар че усещах, че е много по-меко от камък. Тогава факлите на великаните отново грейнаха, аз огледах руините под нас и чух познат глас. Веднага разбрах какво се е случило.

— Аз ви хванал! — тържествуващо извика Шим. — Хубавостно е, че имам две ръце!

— Да — отвърнах и седнах в шепата му. — Хубавостно е. Великанът се намръщи.

— Злият крал е с теб — обяви той и гневно изрева: — Аз ще го изяде!

Ужас обля лицето на Стангмар.

— Чакай! — извиках аз. — Нека да го пленим, а не да го убиваме.

Кралят ме зяпна удивено.

Шим отново изръмжа и недоволно сбърчи огромния си нос.

— Ама той лош! Съвсем, напълно, абсолютно лош!

— Може и така да е — отвърнах аз, — но освен това ми е баща — обърнах се и се взрях в тъмните очи на мъжа до себе си. — Едно време, много отдавна, обожавал да се катери по дърветата. Понякога само за да усети беса на някоя буря.

Погледът на Стангмар едва забележимо омекна, сякаш думите ми го прободоха по-дълбоко от острието на Душегубецата. Той се извърна.

Шим ни остави върху купчина суха трева на склона на хълма, където доскоро застрашително се издигаше Замъкът под Покрова. После се отдръпна, а земята се разтресе под краката му. Седна и опря гръб в хълма, протегна се и шумно се прозя. Знаех, че скоро ще захърка още по-шумно.

Наблизо стоеше Рия и аз оставил измъчения Стангмар, за да отида при нея. Тя бе вперила взор на запад, отвъд руините на замъка, към бледозелената ивица на далечния хоризонт. Дочу стъпките ми и се обърна, а широко отворените ѝ очи сякаш танцуваха.

— Ти си в безопасност!

— Като повечето Съкровища — кимнах аз и тя се усмихна за пръв път от много време насам. — Рия! Аз ли греша, или става по-светло?

— Не грешиш! Покровът си отива, като замъка и гулиантите.

Посочих към великаните. И танцът, и напевите им бяха утихнали и те си тръгваха, един по един или на групи.

- Къде отиват?
- По домовете си.
- По домовете си — повторих аз.

Двамата огледахме останките от замъка. Макар че Танцът на великаните бе разрушил повечето от тях, забелязах няколко огромни камъка, непокътнати и подредени във величествен кръг. Някои бяха изправени, други — леко наклонени, а трети крепяха тежки напречни канари. Може би великаните ги бяха наредили така, а може би просто не ги бяха съборили. Не знаех.

Докато първите слънчеви лъчи огряваха Мрачните хълмове, аз мълчаливо наблюдавах внушителния кръг. Хрумна ми, че този каменен пръстен ще се издига катоечно доказателство, че и най-здравите стени не могат завинаги да препречат пътя на онова, което е истинско. Истинският взор. Истинското приятелство. Истинската вяра.

Изведнъж осъзнах, че помня детството си на това място. На същия този хълм! „*Едва щом в залата затропат великани, стените до една на пух и прах ще станат.*“ Разбрах, че пророчеството не се отнася само за каменните стени. Моите собствени вътрешни прегради, които ме бяха откъснали от миналото ми в деня, когато се озовах на брега на Гуинет, бяха започнали да се рушат заедно със стените на замъка.

Спомените ми се върнаха — първо на леки проблясъци, а после като прииждащи вълни. Майка ми, седнала пред уютен огън и увита в шала си, която ми разказва легендата за Херкулес. Баща ми, тъй силен и уверен, възседнал черен жребец на име Ион. Първият път, когато вкусих ларкон, спираловидния плод. Първият път, когато плувах в Несекващата река. И последните тъжни минути, преди да избягаме, за да спасим живота си — как се молех морето да ни избави някак от смъртта!

Накрая от дълбините на детството ми изплуваха думите на напев, наречен „Ледра“. Напев, който майка ми пееше много отдавна, така, както великаните го пееха днес.

*Дърветата говорят, камъните тичат боси,
Великаните древни на острова са кости.
Докато земята наша танц не забравя,*

*С Варигал за корона остава си Финкайра.
Пребъди, пребъди, Финкайра.*

— Рия — промълвих аз. — Още не съм открил истинския си дом и не съм сигурен, че някога ще го намеря. За пръв път обаче мисля, че знам къде да търся.

Тя повдигна вежда.

— Къде?

Махнах с ръка към каменния кръг, който блестеше на назряващите слънчеви лъчи.

— През цялото време го търсих тъй, сякаш мога да го открия на някоя карта. Току-що си спомних един дом, който някога познавах. Тук, точно на това място! И въпреки това чувствам, че ако истинският ми дом съществува, той не е на карта, а някъде в мен самия.

— Там, където са спомените ни за Беля — добави тя с глас, пълен с тъжен копнеж.

Бръкнах в торбата си, извадих перото и нежно го погладих с пръст.

— Имам някаква представа какво може да му се е случило, когато изчезна. Не мога да й повярвам напълно, но не мога и да я пренебрегна.

Рия огледа перото.

— И аз си мисля същото. И смяtam, че и Арбаса би се съгласила.

— Ако е вярно и храбростта му е отворила портал към Отвъдния свят, двамата с Рита Гаур са минали заедно през него.

Тя се усмихна.

— Рита Гаур едва ли е имал такива планове! Това обаче ни даде възможността, от която се нуждаехме. И ако е вярно, Беля все още е някъде там и лети ли, лети.

— Рита Гаур също е там и беснее ли, беснее.

Тя кимна и лицето й стана сериозно.

— И все пак този ястреб ще ми липсва.

Пуснах перото, то бавно се завъртя във въздуха и падна в другата ми ръка.

— И на мен.

Рия подритна крехката трева в краката си.

— Виж какво още сме изгубили! Земята е тъй съсухрена, че не знам дали някога ще се съживи отново.

— Вече съм намислил нещо за това — леко се ухилих аз.

— Така ли?

— Цъфтящата арфа ще ни помогне, като повика пролетта.

— Разбира се! Как не се сетих!

— Мисля да мина с нея през всеки хълм, поляна и пресъхнал поток. Както и през една градина долу в равнината, където живеят двама мои приятели.

Сиво-сините очи на Рия светнаха.

— Дори се надявах... — започнах аз.

— Какво?

— Да дойдеш с мен. Може да ми помогнеш да съживим дърветата.

Тя звънливо се разсмя.

— Не знам дали ще дойда, но едно е ясно. Може да не си открил истинския си дом, но мисля, че откри неколцина приятели.

— Бих казал, че си права.

Няколко секунди тя остана на мястото си, вперила поглед в мен.

— И още нещо. Струва ми се, че откри истинското си име.

— Така ли?

— Да. Напомняш ми на ястреба, който стоеше на рамото ти. Можеш да бъдеш и свиреп, и нежен. Започнеш ли нещо, влагаш всичко от себе си и никога не се отказваш. Виждаш надалеч, но не с очите си. Знаеш кога да използваш силите си. И... можеш да летиш.

Тя хвърли поглед към каменния кръг, който блестеше като огромна огърлица.

— Истинското ти име трябва да бъде Мерлин.

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

Мерлин. Всъщност, много ми харесваше. Не достатъчно, за да го приема, разбира се, макар че знаех, че имената понякога сами се лепват за притежателя си. *Мерлин.* Най-малкото необичайно име... и толкова многозначително заради радостта и мъката, които ме караше да изпитвам.

— Добре. Ще го изprobвам... но само за известно време.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.